

Giới thiệu Hoàng Hậu, Trầm Sai Rồi

Trong chốn hậu cung là nơi giết người không cần gươm dao, tranh giành sự sủng hạnh của hoàng thượng mà hãm hại lẫn nhau, quý phi vì muốn hãm hại hoàng hậu đã nói hoàng hậu là người hại chết đứa con trong bụng mình.

Bầu trời âm khí rất nặng, hoàng hậu hai mắt đầy máu, áo quần tả tơi, hỏi ông trời tại sao nàng không làm mà hãm không tin mình. "Ta Ninh Bảo Nhi, thề với trời, nếu có thể tái sinh, về sau, vĩnh viễn không gả cho Nạp Lan thị."

Vậy mà ông trời đã nghe lời nàng cho nàng tái sinh lần nữa và cũng cho hoàng thượng tái sinh sau khi chết vào thái tử lần này người đã biết mình sai và muốn bù đắp lại cho hoàng hậu nhưng liệu hoàng hậu có đồng ý lấy ngài một lần nữa hay không qua truyện Hoàng Hậu, Trầm Sai Rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trầm Sai Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 1: Trùng sinh sau lễ gặp mặt

Lịch quốc, Vĩnh Lập năm thứ 8, mùa hạ.

Phủ đệ Thái tử.

"Mau mau, chuẩn bị đi, thái tử bị trọng thương, đã hôn mê bất tỉnh, mọi người đều phải cẩn thận một chút, nếu có gì sai sót đừng mong ta tha thứ cho các ngươi."

Một đám nha hoàn, gã sai vặt đều cúi đầu nghe tổng quản phủ thái tử khiển trách.

Lúc này, một bóng đen chạy tới, "Luu công công, thái tử đã tỉnh, muốn tìm ngài a."

Luu Hi vừa nghe liền làm một động tác lan hoa chi (xie: cái động tác ẻo lả, cong tay ấy ạ =.) "Ai nha, tạ ơn Phật tổ gia gia, ngài thật là có mắt, phù hộ cho chủ tử nhà ta gặp dữ hóa lành, đi, mau theo ta đi xem"

"Dạ."

Phòng ngủ Thái tử, Nạp Lan kỳ, mái tóc đen dài rơi là tả trên ngọc chẩm (giường ngọc), đôi mắt mở to nhìn đỉnh giường, trong đầu không ngừng hồi tưởng chuyện vừa mới phát sinh, hẳn nhớ được rất rõ hẳn bị con tiện nhân kia hạ độc chết, thế nào mà lại nằm trên giường, vừa muốn đứng dậy trên ngực truyền đến một trận đau đớn.

Luu Hi vừa bước vào phòng đã nhìn thấy Nạp lan Kỳ muốn đứng lên.

"Ai u, lão tổ tông của ta, thái tử điện hạ, người có thể kiểm chế không, thái y nói, ngài từ trên ngựa ngã xuống, té cũng không nhẹ, không được lộn xộn, phải dưỡng thương thật tốt."

Thái tử điện hạ? Hắn đã đăng cơ được 8 năm rồi, sao lại là Thái tử điện hạ?

Nhìn Luu Hi vẻ mặt còn trẻ, phảng phất sự non nớt, lại nhìn xung quanh một chút, đây không phải là lúc hắn còn là thái tử sao, chẳng lẽ hắn đã quay về quá khứ, ý nghĩ này làm cho Nạp Lan Kỳ nhất thời bị dọa, sau đó hắn tự giấu một chút, nhất định là ông trời đã an bài như thế, muốn hắn chuộc lại tất cả điều ngu xuẩn mà mình đã làm.

Mở miệng hỏi, "Hiện tại là giờ gì?"

"Thưa thái tử điện hạ, là giờ Thìn."

Nạp Lan Kỳ nghiêm túc, "Là năm gì?"

Luu Hi giật bắn, không nhớ tới thân phận liền đưa tay sờ trán Nạp Lan Kỳ.

Nạp Lan Kỳ gạt phắt, "Ngươi đang làm cái gì?"

Luu Hi vẻ mặt kinh hãi: "Gia, người ngã bẻ đầu sao? Năm nay là vĩnh lập 8 năm a."

Vĩnh lập 8 năm, đó chính là 8 năm trước, quả nhiên hắn đã về quá khứ.

"Tháng nào?"

“Hạnh... hạnh nguyệt mười bảy.”

Nạp Lan Kỳ cả kinh, còn bảy ngày nữa hắn sẽ cùng hoàng hậu gặp mặt sao, trên gương mặt tuấn tú lộ ra chút vui vẻ, lần nữa nằm lại vào giường, lão thiên đối đãi không tệ với hắn, cho hắn cơ hội chuộc tội.

Nạp Lan Kỳ trong lòng yên tâm, nhưng mà Lưu Hi quỳ bên cạnh hắn lại sợ hãi nghĩ, xong, xong rồi, thái tử té bể đầu.

Giờ giờ khăn tay ra hiệu cho nha hoàn đứng ngoài gọi ngự y đến xem bệnh cho thái tử, nếu thái tử có mệnh hệ gì, nô tài bọn họ chắc chắn sẽ gặp tai ương.

Bảy ngày sau, thân thể Nạp Lan Kỳ vừa vận khỏe lại, không quan tâm Lưu Hi khuyên can, nhất định phải tham gia ngày hội hoàng gia săn bắn.

Nạp Lan Kỳ một thân trang phục gọn gàng. Lần này đi săn bắn, hắn tuyệt đối không phải vì chìm chóc mưu đồ gì, mà là săn 'người'. Hắn biết hoàng hậu của hắn sẽ len lén chạy tới chỗ nào, đồng thời sẽ nhất kiến chung tình với hắn, bộ trang phục đẹp cùng dáng dấp yêu nghiệt của hắn chắc chắn sẽ để lại cho nàng ấn tượng tốt.

Sau khi ăn mặc chỉnh tề, Nạp Lan Kỳ cuối cùng cũng yên tâm cười ngửa rồi khỏi phủ.

Phủ thừa tướng Lịch quốc.

“Ta nói tiểu thư của ta không đi không được sao? Hoàng gia săn bắn, vạn nhất mà bị phát hiện, chính là mất đầu a.”

Ninh Bảo Nhi trừng mắt nhìn nha hoàn bên cạnh, nếu không phải đòi trước tiểu nha đầu này vì nàng mà trả giá, nàng nhất định sẽ không dong dài nói với tiểu nha đầu lẩm tặc xấu này, một câu mà nói lại trăm lần, cũng may tính tình nàng khá tốt, bằng không phải đem cái miệng quạ đen kia đánh cho sưng thì thôi.

Hôm nay nàng đi đến nơi hoàng gia săn bắn là có mục đích, bởi vì người kia cũng sẽ đi, nàng sẽ đánh cho hắn tàn phế, bà nội hắn, nàng đợi ngày này hơn một năm, sao có thể buông tha cơ hội này.

“Người đến tốt cùng là có đi hay không, nếu người không ta một mình ta đi, ai bảo bên cạnh ta lại có một người ngay cả nghĩa khí cũng không có. Nha hoàn nhà người ta rất chân thành, luôn vì tiểu thư mình suy nghĩ, ngược lại, có ai như người, đi nguyên rùa tiểu thư ta bị mất đầu. Lần trước làm vậy, liền bị nhốt ở nhà, ra ngoài chơi một chút cũng không được, ai, số ta thực khổ a.”

Thục Dược rồi rầm nửa ngày, cuối cùng cắn răng, giậm chân một cái, nhắm mắt lại nói, “Tốt, tốt, tốt, ta đi cùng người.”

Ninh Bảo Nhi cười thầm, nàng biết nha đầu này sẽ mềm lòng, vừa nghĩ đến chuyện kiếp trước, nàng giống như nuốt phải một con ruồi ghê tởm.

Ninh Bảo Nhi cùng Thục Dược chỉnh đốn lại trang phục, kiếp trước bọn họ mặc quần lụa mỏng hồng nhạt, mang theo một chiếc khăn trắng che mặt, kiếp này thay đổi. một thân hắc y, trên mặt có thêm một chiếc khăn màu đen, trên trán còn dùng son nước ấn một cái ngón tay, mục đích là không muốn bị người ta nhận ra.

Chuẩn bị tốt, Ninh Bảo Nhi xem xét chung quanh, cuối cùng, tại một cái cây cao to, dùng sức lấy lực vài cái, gãy một cái bẫy.

Từ khi nàng trọng sinh liền năn nỉ đại ca dạy võ, chính là vì ngày hôm nay. Ánh mắt lộ ra sự ngoan lệ, hôm nay nàng phải đem toàn bộ võ công ra sử dụng, cầm lấy cây gậy ở trong không trung khua khua.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trẫm Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 2: Chương 1.2

Hoàng gia săn bắn, hoàng đế tự mình dẫn đầu, Đại Lịch hoàng đế lập rất nhiều công danh, mười sáu tuổi hắn đã theo đại tướng quân chinh chiến, tự mình tiêu diệt mấy quốc gia, chiến tranh dừng lại vài năm, Đại Lịch trở nên an nhàn, từ nhỏ đã có thói quen ngồi trên lưng ngựa, vì thế mỗi năm đều sẽ cử hành một lần săn bắn để cho đã nghiền.

Nhìn đằng sau các tướng lĩnh chính là nhi tử trẻ tuổi cường tráng, tâm tình hoàng đế cực tốt tuyên bố trận săn bắn bắt đầu.

Nạp Lan Kỳ chạy thẳng ra phía xa, tâm trí luôn nhớ về hoàng hậu, lòng có chút không yên, ngay cả nhị hoàng tử nói nhiều lần với hắn, hắn đều không nghe thấy.

“Thái tử điện hạ, nhị điện hạ nói chuyện với ngài.”

Nạp Lan Kỳ nhú mày, có chút thấy lạ khi Luru Hi gọi hắn, vạn nhất như bỏ lỡ cơ hội gặp hoàng hậu thì làm thế nào.

“Cái gì?”

Luru Hi lần nữa nhìn người phía sau Nạp Lan Kỳ, “Dạ, Nhị hoàng tử”

Nhìn theo ánh mắt Luru Hi, đã thấy nhị hoàng tử Nạp Lan Thanh hứng thú nhìn hắn.

“Tam đệ à, nghĩ cái gì mà mê mẩn như thế, phụ hoàng đã tuyên bố có thể săn thú, ai bắt được nhiều con mới là có thưởng a.”

Nạp Lan Kỳ tươi cười, chỉ là ý cười chưa đạt đáy mắt, kiếp trước hắn lại không nhìn ra, vị này biểu hiện thiện ý huynh đệ thế nhưng trong ngoài lại không đồng nhất.

“Nga, ta đã tìm được một chỗ săn bắn tốt, phải rời đi. Nếu đã có thưởng thì nhị ca cũng nên cố gắng a, đừng để người ngoài đạt được, lại mất mặt chúng ta. Luru Hi, đi bên này.”

“Dạ, thái tử điện hạ.”

Sau khi Nạp Lan Kỳ rời đi, vẻ mặt tươi cười của Nạp Lan Thanh lập tức trở nên hung ác nham hiểm, tên phế vật kia, nếu không phải từ trong bụng hoàng hậu bỏ ra thì vị trí thái tử này sao có thể là của hắn.

Nạp Lan Kỳ cười ngựa liên chạy thẳng đến chỗ kiếp trước cùng Ninh Bảo Nhi gặp mặt, dọc đường đi vốn vui vẻ giờ lại trở nên trầm mặc. Kiếp trước hắn tin tưởng một người, đó lại là người lừa hắn sâu nhất, mà người nhìn tưởng như lừa hắn, lại là người quan tâm hắn nhất. Vừa nghĩ tới đây, hồi hận cứ tuôn ra không dứt, nàng là hoàng hậu, hắn là hoàng đế...

‘Phịch’ một tiếng, đang lúc Nạp Lan Kỳ suy nghĩ, nhất thời không kịp phản ứng nặng nề ngã từ trên ngựa xuống. Vốn mới ngã từ trên ngựa xuống hơn tuần trước, hôm nay thoáng cái lại ngã lần nữa.

Luru Hi thấy thế, trái tim như bắn ra ngoài, nhanh chóng chạy đến đỡ Nạp Lan Kỳ đứng dậy kiểm tra, “Ai u, thái tử gia của ta, ngài không có chuyện gì chứ?”

Nạp lan Kỳ nhú mày ngồi dậy, “Không sao.”

Thế nào trên mặt đất lại xuất hiện một sợi dây ngăn cản, bỗng nhiên có một cảm giác không đúng.

Bỗng nhiên, một chiếc võng từ trên trời rơi xuống, trực tiếp đem Nạp Lan Kỳ cùng Luru Hi vây thành một đồng.

Nạp Lan Kỳ cả kinh, chẳng lẽ có người muốn mưu sát hắn? (hehe. Đúng r đó đại ca)

Lúc này hai bóng dáng nho nhỏ đột nhiên xuất hiện trước mặt Nạp Lan Kỳ, cái người kia, Nạp Lan Kỳ hắn liếc mắt liền nhận ra, đôi mắt nàng to tròn, đây là hoàng hậu của hắn, Ninh Bảo Nhi.

Trên mặt lộ ra chút vui vẻ, người hắn ngày đêm mong nhớ cuối cùng cũng đứng ngay trước mặt hắn, chỉ là có chút không giống, đời trước rõ ràng nàng bị dã thú tập kích, sau đó hắn liền anh hùng cứu mỹ nhân, mà nàng cũng không ăn mặc quần áo kiểu này, còn có, cái trán tròn bóng cũng không có ấn ký kia, nàng bị thương sao, tuy nhiên mặc kệ đáng đáp nàng ra sao, hắn vẫn muốn cưới nàng, một lòng một dạ đợi nàng, chỉ là trong tay nàng cầm cây gậy là ý gì?

Ninh Bảo Nhi tay phải cầm gậy, gõ mấy cái vào bàn tay trái, vẻ mặt vô lại, miệng còn hừ hừ mấy tiếng.

“Hừ, ngươi cũng có ngày hôm nay.”

Trong miệng Nạp Lan Kỳ tràn ra một tiếng kêu đau, bởi vì Ninh Bảo Nhi đập một phát vào đầu vai hắn.

“Lớn mật, ngươi...ngươi...ngươi cư nhiên dám...đánh thái tử Đại...”

Luru Hi một bên còn chưa nói xong một tiếng kêu rên truyền ra, “Ai u, ngươi dám đánh eo thon của ta.”

Thục Dược lần đầu tiên cảm thấy đánh người, nhìn tiểu thư bên kia đánh người ta mà không hề rống nói tiếng nào.

Ninh Bảo Nhi nhìn Thục Dược với ánh mắt ‘chỉ tiếc rèn sắt không thành thép’, lắc đầu, cắn răng nghiêng lợi nói, “Hôm nay nếu ngươi không đánh, đêm nay liền cho ngươi ở nhà, không tệ, không tệ.”

Vừa nghe tiểu thư nói muốn đuổi nàng đi, nhất thời dũng khí tăng lên, không quan tâm Luru Hi la to, nhắm mắt cắn răng đánh xuống một trận.

Bên này khuôn mặt tuần tú của Nạp Lan Kỳ đã bị đánh nở hoa, cuối cùng đánh một, Ninh Bảo Nhi cho Thục Dược một ánh mắt, khí phách hiên ngang rời đi, hoàn toàn không giống như vừa đem thái tử đương triều đánh đập.

Ngồi chật vật dưới đất, Luru Hi nâng ngón tay làm dáng lan hoa chỉ suy tàn, mà Nạp Lan Kỳ phong tư tuấn lãng kia lại ngậy ngốc, này là tình huống gì, khác xa so với đời trước a....

Đến tốt cùng là có chuyện gì? Hai bọn họ lần đầu tiên gặp mặt, hoàng hậu cũng không có đánh hấn.

Bởi vì tâm trạng hiếu kỳ đi xem săn bắn, kết quả gặp một con mãnh thú, lúc đó nàng cùng nha hoàn thiếp thân ôm đầu khóc nức nở, mà mình lúc đó lại qua đó cứu nàng khiến nàng sùng bái hấn. Còn trong miệng nàng vừa nói cái gì, ta cũng có ngày hôm nay, thế là ý gì, lẽ nào trên đời xuất hiện biến số sao?

Luru Hi bị đánh, liên tục kêu thảm, nhìn thấy chủ tử nhà mình ngồi ngốc, không quan tâm trên người đau đớn, đến cạnh Nạp Lan Kỳ, “Thái tử điện hạ, ngài thế nào rồi, ngài đừng dọa nô tài a.” Luru Hi lo lắng sắp phát khóc.

Nạp Lan Kỳ cắt đứt tiếng khóc, “Tốt, cầm cái miệng của ngươi lại, nhớ kỹ chuyện này nửa chữ cũng không được nói ra, bằng không đừng trách ta.” ‘răng rắc’, Nạp Lan Kỳ ra dấu một động tác giết.

Luru Hi cho rằng thân là thái tử lại bị hai tiểu tặc đánh, mất mặt mũi nên không dám cho người ngoài biết vì vậy dùng sức gật đầu.

“Đi, chúng ta trở lại.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trẫm Sai Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 3: Bắt đầu ngọn nguồn

Nhớ lại bộ dáng vừa rồi của Nạp Lan Kỳ, thật là quá tuyệt, ấn tượng một năm cuối cùng cũng được phát tiết.

“Tiểu thư, vừa nãy ngươi làm ta sợ muốn chết.”

Ninh Bảo Nhi mang theo Thục Dục trở về, xóa sạch vết bẩn trên mặt, búi tóc lên cho giống công tử, nghênh ngang đi trên đường lớn, tâm tình thật tốt. Bởi vì vừa dùng nhiều khí lực nên giờ có chút đói. Vì vậy Ninh Bảo Nhi lấy ra bốn văn tiền, mua bốn cái bánh bao thịt, cùng Thục Dục vừa đi vừa ăn.

“Nhìn bộ dạng ngươi thật chẳng có tiền đồ, có tiểu thư nhà ngươi ở đây, sợ cái gì, không đánh thì thôi đi, đã đánh rồi là phải đánh cho mệt, thế mới không uổng công, ngươi thật là nhát gan.”

Thục Dục nhất thời cảm thấy ủy khuất, từ lúc tiểu thư bị bệnh nặng tới nay cả người đột nhiên thay đổi, bình thường luôn mồm giáo huấn bọn họ phải hiền lương thực đức, nhưng từ sau khi khỏi bệnh mỗi ngày lại lệnh cho bọn họ luyện tập võ nghệ, nói là để cường thân kiện thể (thân thể cường tráng), thực tế là huấn luyện bọn họ đánh nhau a.

Thục Dục trong lòng thầm nghĩ, hoàn toàn không biết nếu như trời gà không chặt, ở ngoài đời sẽ gặp rất nhiều phiền phức.

Ninh Bảo Nhi không để ý hình tượng đi lên phía trước, phồng má tròn mắt ăn bánh bao, thấy Thục Dục bên cạnh đuối lý ngoan ngoãn vâng lời liền đồ đồ cái miệng nhỏ.

Cảm giác được có vô số ánh mắt quái dị nhìn mình cùng Thục Dục, nàng hận không thể trực tiếp đem luôn bánh bao thịt nhét vào bụng, như vậy cũng không gây chú ý cho người ta nữa.

Đem túi bánh bao siết chặt trong tay, lại lấy tay còn lại quẹt miệng một cái lau dầu mỡ, nghi ngờ hỏi Thục Dục.

“Vì sao vậy, vừa đi vừa ăn không tốt sao?”

Thục Dục gương mặt chột đỏ bừng, cuối cùng nói ra nguyên nhân, “Không được, tiểu thư, đi đường mà ăn rất là xấu hổ a, ngài không phải lúc trước luôn dạy ta phải hiền lương thực đức sao?”

Ninh Bảo Nhi sững sốt, nhắc tới một câu ‘hiền lương thực đức’ làm nàng tràn ngập cô đơn nghĩ về kiếp trước, không vì cái gì khác mà là vì một câu này, ‘hiền lương thực đức’ cuối cùng rơi vào kết cục như vậy. Lại nhớ tới tên khốn Nạp Lan Kỳ kia, đôi mắt cô đơn quét sạch, đối lấy là một ánh sáng lạnh, một ngụm đem bánh bao nhét đầy miệng, con mẹ nó, hiền lương thực đức là cái gì, có ăn được không, kiếp này nàng quyết định làm quý Dạ Xoa.

“Cứ thoải mái mà ăn, ai dám nhìn, ta móc mắt hấn.” Nói xong còn thô bỉ vươn hai ngón tay rồi cong xuống.

Thục Dục vốn nhát gan, nhìn Ninh Bảo Nhi như nữ nhân đánh đá liền sợ, co rụt về phía sau, vội vàng đem bánh bao ăn thật nhiều.

Trở lại phủ thừa tướng, nhìn cửa chính trang nghiêm, Ninh Bảo Nhi liền cảm khái hàng vạn hàng nghìn lần, mặc dù nàng sống lại đã một năm, nhưng nội

tâm thi thoảng vẫn sẽ bị kiếp trước làm cho càng thêm phức tạp.

Nghe ngang từ cửa chính đi vào, Ninh Bảo Nhi cảm khái nói, “Cảm giác về nhà thật là tốt.”

Nửa ngày mà đằng sau không có người trả lời, đuổi người một cái quay lại đằng sau, nhìn lại, đã thấy sắc mặt Thục Dục khẩn trương, ánh mắt dò xét chung quanh.

“Người làm sao thế hả?”

Thục Dục nắm chặt ống tay áo Ninh Bảo Nhi, “Tiểu... tiểu thư, người không cảm thấy không khí rất cổ quái sao?”

Ninh Bảo Nhi quay đầu về trước, nhìn thoáng qua trong viện, ngôi lớn tường cao, trời xanh mây trắng, còn có mấy hạ nhân cúi đầu làm việc, nơi nào cổ quái a.

Đưa tay vỗ Thục Dục một cái, “Nơi nào có cổ quái, người đang tưởng tượng đi, mau về nhanh thay quần áo này, nếu để mẫu thân nhìn thấy, lại quở trách ta.”

“Tiểu thư, người không cảm thấy hôm nay chúng ta trở về quá thuận lợi sao?”

Nghe nha đầu này nói thế, Ninh Bảo Nhi phát hiện có chỗ không đúng, nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, mở mắt ra, để Thục Dục đứng sau mình, “Cẩn thận có sát khí.”

Thục Dục kéo cánh tay Bảo Nhi, “Tiểu thư, chúng ta đi trước đã.”

Ninh Bảo Nhi gạt đầu tỏ vẻ đồng ý, hai người vừa mới quay đầu rồi khỏi liền nghe một tiếng gọi.

“Đi đâu a?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trầm Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 4: Chương 2.1

Ninh Bảo Nhi cùng Thục Dục quay đầu liếc nhìn lẫn nhau, sau đó mới chậm rì rì ngó sang chỗ khác.

Thừa tướng phu nhân ưu nhã đứng ở ngay giữa cửa chính, đi theo sau còn hai vị di nương, bốn nha đầu tuổi trẻ xinh đẹp cùng mấy gã sai vặt nhìn chăm chăm bọn họ.

Ninh Bảo Nhi cười ngọt ngào, làm bộ lấy lòng, “Mẫu thân ~”

Không biết vì sao, từ một năm trước khi nàng khỏi bệnh, bộ dáng thực nữ kia liền biến mất, rõ ràng là một tiểu thư khuê các, hiện nay lại thành một người đàn đá, mỗi ngày không nghe lời phụ mẫu, không để ý con mắt người đời, người duy nhất không quản nàng chính là ca ca.

Thừa tướng phu nhân hừ lạnh một tiếng, “Người còn biết ta là mẹ người, đã thành cái bộ dạng này, Thục Dục, người hầu hạ tiểu thư như thế sao, Trương ma ma vả miệng cho ta.”

Thục Dục gan nhỏ, nhìn sắc mặt phu nhân nghiêm túc, hơn nữa Trương ma ma đáng dấp như muốn ăn thịt người, nhất thời sợ hãi, nước mắt bùm bùm rơi xuống, quỳ lạy.

“Phu nhân, nô tỳ đã sai, xin phu nhân tha cho nô tỳ.”

Ninh Bảo Nhi biết mẫu thân hôm nay chính là muốn dọa mình, tiết mục như thế này đã diễn không biết bao nhiêu lần mà cái nha đầu ngốc Thục Dục này lần nào cũng tin là thật.

Quạt cường đi tới bên cạnh thừa tướng phu nhân, đưa tay kéo cánh tay bà, hô với vú Trương đằng kia, “Vú Trương đừng đánh.”

Trương ma ma vừa mới chạy tới bên cạnh Thục Dục, nghe tiểu thư nhà mình nói thế, giương mắt nhìn phu nhân, chỉ thấy phu nhân âm thầm cho một ánh mắt, ý chỉ nàng không cần động thủ.

“Ai nha, mẹ, ta nhận sai là được chứ gì? Ta hôm nay ra ngoài là có nguyên do, ta đã nói trước với... à... ca ca ra cửa hàng gần đây xem ít trang sức, không tin người hãy hỏi ca ca a.”

Ninh phu nhân bất vì sờ động (không có động tĩnh), cũng không thèm nhìn Ninh Bảo Nhi một cái, tựa hồ không có nghe thấy nàng lấy lý do thoái thác.

Ninh Bảo Nhi lo lắng Thược Dược sẽ bị vú Trương đánh ba cái liên tiếp, gương mặt kia không phải sẽ trở thành đầu heo nhận không ra sao? Vì vậy dùng sức lắc lắc cánh tay mẹ, “Ai nha mẹ à...”

Không chịu nổi Ninh Bảo Nhi nhõng nhẽo, Ninh phu nhân đưa tay điểm điểm cái trán của nàng, “Ngươi thật bận rộn a, rõ ràng là một mình đi ra ngoài, lại hô lộ ca ca ngươi làm nó giúp ngươi nói chuyện.”

Ninh Bảo Nhi cười hắc hắc, “Mẹ, nữ nhi biết sai rồi, sau này sẽ không lén đi ra ngoài nữa.”

Ninh phu nhân trừng mắt nhìn Ninh Bảo Nhi, gương mặt nhìn Thược Dược, “Nếu lần sau tiểu thư nhà ngươi vô cớ đi ra ngoài, ngươi cũng không cần về đây nữa, trực tiếp thu thập đồ đạc, chúng ta không giữ lại một nô tài (bánh bèo :v) vô dụng.”

Thược Dược nước mắt nước mũi ròng ròng, nàng nhớ thật sâu câu này, về sau nàng có chết cũng sẽ không để tiểu thư trộm chạy ra ngoài nữa.”

Ninh phu nhân nhìn Ninh Bảo Nhi đang lấy lòng mình, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, thờ dài, “Ngươi nha, lớn như thế rồi cũng không khiến mẹ bớt lo.”

Ninh Bảo Nhi cười ha ha, “Có mẹ, nữ nhi vĩnh viễn không muốn lớn lên.”

Ninh phu nhân cứng chiều nhìn nữ nhi như hoa như ngọc mình nuôi nấng, nhớ tới năm sau thái tử tuyển phi, vừa vặn nữ nhi cập kê, vốn bà cũng chẳng hi vọng cùng hoàng gia có liên quan, thế nhưng thánh chỉ đã hạ, tất cả quan tam phẩm trở lên đều phải đưa nữ nhi vào cung ứng tuyển, nữ nhi bà tính tình bướng bỉnh, sao có thể để nàng vào nơi ăn tươi nuốt sống người như thế, nghĩ đến đây bà liền thấy đau lòng.

Nhìn ra được mẹ mình trầm tư, Ninh Bảo Nhi thử thăm dò, “Mẹ, người sao thế?”

Ninh phu nhân vỗ nhẹ tay Ninh Bảo Nhi, “Không có gì, mẹ tính toán mua thêm mấy nha hoàn cho ngươi, tiểu thư khuê phòng phải có bốn nha đầu, ngươi lại chỉ có mỗi Thược Dược, người mới đã được đưa tới chính viện, hôm nay ngươi lấy ra vài nha đầu hầu hạ, ngươi không còn nhỏ nữa, năm nay đã mười hai, năm sau phải làm lễ cập kê lập gia đình, nên bồi dưỡng bản thân một chút.”

Tuyển nha hoàn? Nghe Ninh phu nhân nói vậy, Ninh Bảo Nhi tính toán thời gian cũng đúng, lúc này chính là lúc các nàng xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trăm Sai Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 5: Cố nhân kiếp trước

Ninh Bảo Nhi trở về đổi lại trang phục nữ nhi, đi tới chính viện, liền nhìn trong sân có hai mươi mấy nha đầu cùng gã sai vặt đứng.

Ninh phu nhân ngồi ở chủ vị, một nữ nhân quyền rũ đứng bên giới thiệu cho Ninh phu nhân.

"Phu nhân, đằng trước là mấy nha đầu từ bên ngoài tới, do trong nhà có biến cố nên đều bị bán tới đây, có vài người còn có thể đọc, viết chữ."

Ninh phu nhân nhìn hàng người trước mắt tướng mạo rất thanh tú, nhìn qua có cảm giác rất trầm ổn, tự hiểu quy củ, ít phạm sai lầm, so với nha đầu lỗ mãng kia tốt hơn nhiều, vì vậy hài lòng gật đầu.

Đưa tay ra hiệu, "Bảo Nhi, mau xem đi, chọn mấy nha hoàn, còn lại thì mẫu thân tuyển."

Ninh Bảo Nhi cười nhạt với Ninh phu nhân, nhìn hai bóng dáng quen thuộc trong đó, nụ cười trên mặt liền biến mất, kiếp trước khiến nàng tự sát, khiến Thược Dược chết, khiến Hải Đường tàn phế, nàng có chết cũng không quên.

Khóe miệng hiện lên một tia cười lạnh, hôm nay ta với các ngươi cùng một vận mệnh, nhưng kết quả lại không giống nhau.

Đi vào giữa đám người cẩn thận xem xét, người đầu tiên mặc một bộ y phục màu hồng nhạt, tết đuôi sam, hai tay nắm chặt, dường như không được bình tĩnh cho lắm, dáng vẻ non nớt, nhếch môi, kiếp trước mắt nàng mù mới có thể nghĩ nàng ta đơn thuần a?

Lập tức lại đi đến một bên khác, người này ăn mặc mộc mạc, khí chất trầm ổn, ánh mắt Ninh Bảo Nhi u ám, vị này chính là người đứng đầu trong bốn nha hoàn kiếp trước, là Thông Lan, bản tính cùng tên như nhau, thông tuệ, tuệ lan, nhiều thủ đoạn, không hổ là một tiểu thư, cho dù gia tộc bị lưu đày thì bản thân nàng ta vẫn có thể tìm được một lối ra, một chút tình tình được chiều chuộng của tiểu thư cũng không làm lộ ra, chỉ cảm thấy chịu đựng, không phải người thường có thể sánh được.

"Ngươi và ngươi, tên là gì?"

Âm thanh khăn trương vang lên: "Nô tỳ là Bạch Ngọc."

"Nô tỳ là Thông Lan."

"Bao nhiêu tuổi?"

Bạch ngọc mở miệng nói trước nói, "Nô tỳ mười một."

"Nô tỳ cũng mười một."

Ninh Bảo Nhi nhẹ "ừ" một tiếng, quay đầu lại nhìn Ninh phu nhân, bày ra dáng vẻ tươi cười, "Nữ nhi đã chọn xong, là hai người họ."

Ninh phu nhân theo tay Ninh Bảo Nhi chỉ, thấy hai tiểu nha đầu mi thanh mục tú, một người trong đó lớn lên hiền hậu thành thật, dáng vẻ mộc mạc, chỉ là bà không thích nha đầu xinh đẹp, qua năm nữ nhi đã đi ứng tuyển, dẫn nha đầu xinh đẹp qua nhà phu quân, nếu như nha đầu này bình thường thì thôi đi, nhưng nếu có dã tâm làm vỡ bé thì khổ nhất cũng là nữ nhi bảo bối của bà.

Ninh phu nhân cau mày lại, nhìn một chút, "Bảo Nhi, người nhất định phải chọn hai người họ sao, tại sao không xem thêm người khác?"

Ninh Bảo Nhi lắc đầu, "Mẹ, không cần, lấy hai người bọn họ là được rồi, trong viện nữ nhi cần có bốn người, thêm hai nàng đã là ba, còn người nữa thì để sau này lấy thêm"

Trong lòng Ninh phu nhân đối với việc Ninh Bảo Nhi chọn nha hoàn rất không hài lòng, nhưng nữ nhi bà đã thích, bà đành thuận theo.

Ninh Bảo Nhi chọn xong người liền mang về viện, mới bước vào sân đã thấy Thục Dự cho chim ăn, chẳng để ý tới nàng.

"Tiểu thư, người đã về." Ninh Bảo Nhi đi phía sau hai người, trên mặt lộ ra ý cười nhàn nhạt.

"Tiểu thư, hai vị tỷ tỷ này là?"

Ninh Bảo Nhi quay đầu lại, thần nhiên liếc mắt nhìn hai người bọn họ, nói với Thục Dự, "Bọn họ là người mới tay, Thông Lan, Bạch Ngọc, là nha hoàn nhị đẳng, nói cho bọn họ chút quy củ ở đây rồi an bài nơi ở cho bọn họ."

"Dạ."

Thục Dự đi đầu, dẫn Thông Lan cùng Bạch Ngọc rời khỏi, sau khi mọi người rời, sắc mặt Ninh Bảo Nhi lạnh dần, nói không hận chính là giả, bản thân mình lại bị nha hoàn thân cận nhất phản bội, ánh mắt nàng lạnh giá nhìn theo bóng lưng Thông Lan, Bạch Ngọc.

Tính toán thời gian, màn kịch này chỉ mới bắt đầu, lão thiên đối đãi với nàng không tệ, để nàng có thể nhận ra Nạp Lan Kỳ sau khi trọng sinh, một năm này, nàng đã tỉnh táo suy nghĩ lại, đã hiểu ra rất nhiều điều.

Kiếp trước là khi sẵn bản gặp nhau mới khiến cuộc đời nàng thay đổi, đời này chỉ cần cách xa Nạp Lan Kỳ một chút thì sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra, chắc chắn là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trẫm Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 6: Đau lòng

Vài ngày sau, khuôn mặt tuấn tú của Nạp Lan Kỳ đã tiêu sưng, ngoại trừ trên mặt còn có chút xanh tím, từ ngoài cũng không nhìn ra có vấn đề gì.

Kiếp trước đã từng làm thái tử, hơn nữa cũng đã đăng cơ được tám năm, đối với chuyện trên triều đình hiểu rõ như lòng bàn tay, cho nên làm việc cũng không hề tốn sức, mục đích bây giờ của hắn chính là đưa hoàng hậu Ninh Bảo Nhi cưới về, tuy nhiên sang năm cũng đã tuyên thái tử phi, đợi lúc đó đưa nàng vào cung cũng được, nhưng trận sẵn bản lần trước làm cho hắn sợ hãi, kiếp trước khi gặp nhau mười phần tốt đẹp, nhưng kiếp này nàng đã thay đổi thật lớn, hắn sợ hãi bởi vì hắn linh cảm sau khi mình trọng sinh sẽ xảy ra chuyện xấu, đến lúc đó nhờ Ninh Bảo Nhi không cưới hắn mà gả cho người khác thì sao?

Tại phủ đệ thái tử, Nạp Lan Kỳ ngồi trong thư phòng nhớ lại chuyện kiếp trước, sau đó nghĩ làm thế nào để sớm được tiếp xúc với Ninh Bảo Nhi, trong đầu tưởng tượng ra các biện pháp, toàn bộ đều bị Nạp Lan Kỳ phủ quyết, cuối cùng hắn đột nhiên nghĩ tới, muốn tiếp xúc với Ninh Bảo Nhi trước tiên phải kết giao với Ninh Bảo Tuấn, như vậy sẽ lấy thân phận là bằng hữu của ca ca nàng đến gặp nàng.

Bỗng nhiên hắn vỗ bàn, cảm thấy quyết định này quá chính xác, hô lớn, "Luru Hi, Luru Hi."

Cửa thư phòng bị mở ra, “Gia, có chuyện gì ạ?”

Trên mặt Nạp Lan Kỳ tràn đầy ánh sáng, “Đi điều tra cho bản thái tử một chút, Ninh Bảo Tuấn công tử của phủ thừa tướng đang làm cái gì, gần đây hay tiếp xúc với người nào, nhanh lên, hôm nay ta nhất định phải biết kết quả.”

Biểu hiện tò mò của Nạp Lan Kỳ quá rõ ràng, làm Lưu Hi sợ hãi tưởng có chuyện lớn gì, không dám chậm trễ, liền xông ra ngoài phái ám vệ đi thăm dò.

Đi trên con đường náo nhiệt, nhìn dòng người tấp nập, Nạp Lan Kỳ cảm thán, tám năm, từ sau khi đăng cơ hẳn ít khi đi ra ngoài, càng miễn bàn đến việc đi lại trên đường phố thế này.

Nạp Lan Kỳ một thân thường phục, nhìn giống một quý công tử, bên cạnh là Lưu Hi đã thay trang phục của gã sai vặt, Lưu Hi không già lắm nhưng lại một lòng sùng bái đại công công bên cạnh Hoàng Thượng, tuổi nhỏ đã ăn mặc như thái giám, còn học thêm tật xấu của đại công công cong cong ngón tay làm dáng lan chi hoa, chỉ là hôm nay đi theo Nạp Lan Kỳ ra ngoài đã bị nghiêm khắc cảnh cáo, bằng không Nạp Lan Kỳ cho hẳn tạm biệt cái ngón tay kia.

Nạp Lan Kỳ đứng trước cửa Phụng các, trong mũi nồng đậm hương son phấn, Phụng các chỉ dành cho nữ nhân, chính là chỗ dành cho các tiểu thư con nhà giàu, bởi vì ở nơi kinh thành lại có một cửa hàng trang sức tinh xảo nên người dân rất là hoan nghênh.

Sau khi Nạp Lan Kỳ tiến vào Phụng các, chương quỹ liền nhiệt tình đi đến, “Vị công tử lạ mặt này, lần đầu tiên đến cửa hiệu của ta, xem xem có thứ gì vừa mắt, tiểu lão sẽ giới thiệu cho ngài.”

Nạp Lan Kỳ tùy ý quan sát, liếc mắt liền thấy Ninh Bảo Tuấn ngồi trong các, trên tay còn có một cây trầm hồ điệp tinh xảo, Nạp Lan Kỳ nâng chân mày, tùy tiện là giả, ý lại là thật, hẳn cũng muốn chọn trang sức nữ nhân.

“Nơi này vật cũng đẹp, bản công tử sẽ xem xem.”

Đi vào, khoe mắt Nạp Lan Kỳ thấy Ninh Bảo Tuấn tỉ mỉ chọn đồ trang sức, nói thật đây là lần đầu tiên Nạp Lan Kỳ ở khoảng cách gần như vậy nhìn ca ca của hoàng hậu, hẳn cùng Ninh Bảo Nhi rất giống nhau, trước đây cưới Ninh Bảo Nhi là do phụ hoàng hạ chỉ, hẳn vẫn duy trì khoảng cách, đối với hắn chỉ là một trợ lực mà thôi, cho nên cũng không để ý nhiều, hơn nữa lúc đó hẳn cho rằng bọn họ đối với hắn có phần uy hiếp, với mỗi động tác của thừa tướng hắn đều cho rằng có âm mưu, hiện nay hồi tưởng lại mới thấy bản thân mình ngu xuẩn đến cỡ nào.

Nạp Lan Kỳ nhìn thấy trên quầy có một cây trầm cùng dạng với cây trầm trên tay Ninh Bảo Tuấn, hẳn tuy không hiểu về trang sức nữ nhân nhưng đã thấy mẫu hậu thường đeo, nói vậy hai cây trầm này là một đôi đi.

Trong đầu một hồi nghĩ ngợi, khoe miệng kéo lên cười quỷ dị, “Chương quỹ, cái này rất được, bọc lại cho ta.”

Chương quỹ đứng bên cạnh Nạp Lan Kỳ nhất thời toát mồ hôi liên tục, vị tổ tông này đúng là biết chọn, buôn bán ai cũng phải biết, không thể đắc tội người khác, người này có thể đến Phụng các, khẳng định không phải cũng quý, nghe hắn nói thế phải vui vẻ mới đúng, thế nhưng cây trầm này đã bị công tử phủ thừa tướng coi trọng a.

“Vị công tử, cái này đã bị người khác chọn rồi, mời công tử nhìn xem món khác, cửa hiệu nhỏ này còn rất nhiều thứ khác tốt hơn, đảm bảo sẽ khiến công tử hài lòng.”

Nạp Lan Kỳ lắc đầu, học theo Ninh Bảo Tuấn cầm cây trầm lên xem xét cẩn thận, “Cái gì mà bị người khác chọn, không phải nó vẫn đang nằm trên quầy sao? Hay là sợ ta không có bạc?”

Chương quỹ có chút nóng nảy, vạ nhất đắc tội người nào đó thì tốt, thế nhưng đắc tội với đại công tử thừa tướng thì hẳn sẽ sống không lâu a.

Ninh Bảo Tuấn vẫn luôn im lặng, tuy hẳn là con thừa tướng, nhưng bản thân vẫn vô tài toàn, thiên chi kiêu tử, trên người toát ra một khí chất như trích tiên, toàn bộ cuộc nói chuyện của Nạp Lan Kỳ và chương quỹ đều nghe hết toàn bộ, nhưng tựa như hết thấy mọi chuyện đều không liên quan đến hắn. Hôm nay hắn ở đây là muốn mua đồ cho muội muội, chẳng vì chút chuyện này mà quấy rầy đến tâm tình hắn.

Đột nhiên một bóng dáng nhỏ xinh chạy vù vù từ bên ngoài vào.

“Đại ca, ta đã tới a.”

Ninh Bảo Nhi vội vàng chạy tới bên cạnh, kéo cánh tay Ninh Bảo Tuấn.

Lúc này, Ninh Bảo Tuấn mới có phản ứng quay đầu lại, nhìn Ninh Bảo Nhi, điểm nhẹ cái trán của nàng, “Nhìn xem, người chạy mồ hôi chạy ròng ròng này, dáng vẻ của một tiểu thư đều không có.”

Ninh Bảo Nhi thề cái lưỡi phàn nộn, “Ngô, người ta nơi nào không giống dáng vẻ của tiểu thư, không tin người ném ta ra đường cái, bọn họ chắc chắn sẽ nói, xem xem này, nha đầu nhà ai lớn lên thật xinh đẹp.”

Ninh Bảo Tuấn nghe muội muội không biết xấu hổ nói, buồn cười một trận.

Nạp Lan Kỳ đang ngắm nghía cây trầm, nghe thấy tiếng Ninh Bảo Nhi, người bỗng cứng lại, hoàng hậu của hắn, nghe Ninh Bảo Nhi làm nũng với Ninh Bảo Tuấn, lòng Nạp Lan Kỳ quặn lại, cơ hồ đau đớn, kiếp trước hẳn đã bỏ qua hoàng hậu, nàng cũng không làm nũng với hắn...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trầm Sai Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 7: Cay đắng

Ninh Bảo Nhi chỉ lo nói chuyện cùng Ninh Bảo Tuấn, căn bản không chú ý bên trong phòng còn có một người khác, thấy trong tay Ninh Bảo Tuấn có một cây trầm thì mắt liền sáng ngời.

"Đại ca, cây trầm này thật đẹp a, mua cho ta sao?"

Ninh Bảo Tuấn nhìn nét mặt Ninh Bảo Nhi bây giờ thì rất là vui, hẳn biết chỉ cần là đồ hấn lựa chọn thì tiêu muội sẽ thích.

"Uh, đại ca giúp người đeo lên."

Ninh Bảo Tuấn giờ cây trầm cầm ở trên đầu Ninh Bảo Nhi, cẩn thận tường tận, "Uh, cây trầm thật xinh đẹp, chi là..."

Gương mặt Ninh Bảo Nhi sùng sốt, ngửa đầu nhìn ca ca mình, thoáng cau mày không vui đẩy cánh tay của Ninh Bảo Tuấn, "A, sao cây trầm lại xinh đẹp chứ, người đeo nó còn xinh đẹp hơn."

Ninh Bảo Tuấn cười ngây ngô, từ sau khi tiểu muội bệnh nặng một trận, tính tình ngày càng đáng yêu, giống đáng về nghịch ngợm hoạt bát lúc còn nhỏ.

Sau đó Ninh Bảo Tuấn hô, "Chương quỹ, đem cây trầm này bọc lại cho ta."

"Đại ca, mua xong thì chúng ta đi Tiêu lâu ăn cơm đi, ta muốn ăn chân vịt a."

"Tốt, mèo con thêm ăn."

Mọi người ai cũng bình thường, chỉ có chương quỹ mồ hôi đầy đầu, nhìn một chút cây trầm trong tay Nạp Lan Kỳ, lại nhìn một chút người ngồi bên cạnh Ninh Bảo Tuấn, làm như thế nào mới tốt a?

"Này... Việc này?"

Nhìn chương quỹ có lời muốn nói nhưng lại không dám nói, Ninh Bảo Nhi kéo tay Ninh Bảo Tuấn, Ninh Bảo Tuấn nhìn chương quỹ.

"Thế nào, còn không nhanh lên."

Chương quỹ bất đắc dĩ nói với Nạp Lan Kỳ, "Vị công tử này, vật này là vị công tử kia xem trước, người có thể..."

Nạp Lan Kỳ dùng dáng vẻ khiêm tốn xoa người nói, "Đã như vậy thì thôi đi, quân tử sẽ không đoạt thứ mà người khác yêu thích." Rồi lập tức đem cây trầm trả lại cho chương quỹ.

Chương quỹ có chút không hiểu khi hấn thay đổi nhanh như vậy, vừa nãy còn bày ra dáng vẻ không thể nhường lại, đảo mắt một cái liền thay đổi, thôi mặc kệ người ta đi, giải quyết được chuyện này là tốt rồi, vì vậy cầm lấy cây trầm để vào trong hộp, vui vẻ đi tới chỗ Ninh Bảo Tuấn cùng Ninh Bảo Nhi.

Khi nhìn rõ dung mạo Nạp Lan Kỳ, nụ cười trên mặt Ninh Bảo Nhi liền cứng lại, đây là lần thứ hai nàng gặp Nạp Lan Kỳ, nhìn gò má Nạp Lan Kỳ non nót, cùng dáng vẻ ôn nhuận như ngọc, ai có thể nghĩ tới tám năm sau hấn lại vô tình ái thiếp diệt thế (yêu thiếp giết vợ).

Nhìn trong tay chương quỹ còn có một cây trầm khác, vẻ mặt Ninh Bảo Nhi chán ghét đem nó đẩy ra, đồng thời rút cây trầm trên đầu mình xuống, vẻ mặt nhàn nhạt giận dữ nói, "Ta không thích đồ mà người khác đã chạm qua."

Nạp Lan Kỳ đứng một bên, không biết vì sao khi nghe thấy Ninh Bảo Nhi nói xong câu đó nội tâm lại đau xót, trong đầu chợt nhớ tới kiếp trước, trong một ngày, phủ nội vụ phủ đưa cho hấn một cây trầm cứu vĩ phượng (chín đuôi phượng), hấn tặng cho hoàng hậu, nhưng thái giám lại đưa nhầm tới nơi của Dung quý phi, đưa đến chỗ hoàng hậu cây trầm bát vĩ phượng (tám đuôi phượng).

Tại ngày cúng bái, Dung quý phi lại mang cây trầm cứu vĩ phượng đi hành lễ, lúc đó bị hấn nhìn thấy, Dung quý phi lễ hoa mang vĩ (khóc lóc như hoa lê gặp mưa) nói là do thái giám mang tới, cho nên hấn cũng không có để ý nhiều, chỉ là mạnh miệng cảnh cáo một lúc, trong mắt hấn đây vốn là việc nhỏ nhặt, nhưng Ninh Bảo Nhi lại bởi vậy mà giận dữ, sau khi tổng quản phủ nội vụ tự mình đem cây trầm kia mang tới cho nàng, kết quả là Ninh Bảo Nhi cứ thế đập vỡ đồ ngay trước mặt hấn, còn ở trước mặt mọi người nói, nàng không thích đồ mà người khác đã chạm qua.

Khi đó hấn làm sao ư? Đương nhiên là mang về mặt tức giận phui mờ rồi đi, đồng thời trách tội nàng ghen tị, thế nhưng bây giờ vẫn là một câu nói đó,

vẫn là cùng một người nói ra, vẫn là lần nữa nghe xong, nhưng lòng sao lại khó chịu như thế.

Ninh Bảo Tuấn kinh ngạc, đây là lần đầu tiên hắn thấy tiểu muội tức giận, lại còn tức giận đối với một người xa lạ.

Thực ra không trách được Ninh Bảo Tuấn không biết thái tử, chỉ vì hắn thích tự do, không thích vào triều đình quá sớm, cho nên hắn cũng không có đi thi, mà thừa tướng còn đặc biệt sủng ái người con trai này, luôn chiều theo ý của hắn, người luôn ngao du bên ngoài như hắn đương nhiên sẽ không biết đến thái tử đương triều.

"Bảo Nhi."

Ninh Bảo Nhi hoàn hồn, cảm thấy bản thân mình có chút luống cuống, nghĩ rằng hiện tại Nạp Lan Kỳ cũng không quen biết nàng, cho dù trong lòng rất oán hận hắn, nhưng kiếp này cũng không có lý do gì, huống hồ bây giờ hắn là thái tử, nhờ đặc tội với hắn thì cha ở trong triều sẽ gặp khó khăn.

Trên mặt lại hiện lên tươi cười, nhìn Ninh Bảo Tuấn, "Ôi nha, ca ca, người ta đột nhiên không thích, chúng ta đi thôi, lần sau lại tới mua, Bảo Nhi đói muốn chết a."

Ninh Bảo Tuấn cứng chiều nhìn tiểu muội nhà mình, mặc kệ nàng làm cái gì, hắn đều cảm thấy tốt, vì vậy xin lỗi chưởng quỹ, nắm tay Bảo Nhi rời khỏi.

Nạp Lan Kỳ kinh ngạc, hôm nay hắn tưởng rằng sẽ tiếp cận Ninh Bảo Tuấn thật tốt, sau đó lại tìm cơ hội ở cùng với Ninh Bảo Nhi, nhưng không nghĩ rằng lần thứ hai gặp mặt lại là trong hoàn cảnh lúng túng này, nhìn theo hướng Ninh Bảo Nhi biến mất, Nạp Lan Kỳ mới mở miệng nói.

"Chưởng quỹ, đem cây trầm bọc lại cho ta."

Chưởng quỹ vừa nghe xong, trong lòng vui vẻ, hắn không ngờ đôi trầm đắt như vậy đã được bán đi.

Hạ nhân nhanh chóng đưa đồ vật đã được bọc gói tốt đưa cho Nạp Lan Kỳ, "Của công tử đây."

Lưu Hi tiến lên tiếp nhận, vẻ mặt lo lắng nhìn chủ tử nhà mình, tính tình chủ tử ngày càng cổ quái, đến hắn là người bên chủ tử từ nhỏ đến lớn cũng không hiểu được, "Gia, chúng ta... "

Về mặt Nạp Lan Kỳ cay đắng, "Trở lại."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trầm Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 8: Ra cửa gặp rắc rối

Ninh Bảo Nhi và Ninh Bảo Tuấn đi tới Tủy Tiêu Lầu, mới vừa đi vào thì tiểu nhị liền dẫn hai người tới sương phòng ở lầu hai.

Sau khi gọi thức ăn xong, Ninh Bảo Nhi và Ninh Bảo Tuấn ngồi bên cạnh cửa sổ, chỉ thấy Ninh Bảo Nhi vô cùng im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Bảo Nhi, người quen người hỏi này sao?"

Ninh Bảo Nhi quay đầu về phía Ninh Bảo Tuấn, chân mày nhíu lại như có thể kẹp chết một con ruồi "Ài nha? Mấy người trong Phụng các kia, ta cũng không biết, vừa nhìn cái dáng vẻ môi hồng răng trắng thì liền biết nhất định là một tiểu quan trong Linh Nhân quán*, ta làm sao có thể quen hắn chứ, người nhìn cái dáng vẻ cầm cây trầm đó đi, ghê tởm chết."

*nơi dành cho nam kĩ đó

Ninh Bảo Nhi ôm cánh tay làm động tác run run.

Chỉ là cử động của nàng lại làm Ninh Bảo Tuấn ở một bên sùng sốt, bản thân cảm thấy được tiểu muội ghét bỏ người này, bỗng nhiên sau khi lấy lại được tinh thần, bàn tay đẩy những vết chai do quanh năm nắm kiếm, búng lên trán Ninh Bảo Nhi, "Cái nha đầu này, nói linh tinh gì đấy, cái gì mà Linh Nhân quán, nếu để mẫu thân biết được từ trong miệng người nói ra như vậy, thì cẩn thận người sẽ bị mẫu thân đánh."

Ninh Bảo Nhi nghịch ngợm lè lưỡi, cảm thấy nói xấu Nạp Lan Kỳ cũng không tốt lắm, nhưng nhìn xem dáng dấp của Nạp Lan Kỳ đi, nếu như đưa tới Linh Nhân Quán thì nhất định sẽ là cái tên đứng đầu bảng.

Hai huynh muội ở trong sương phòng đùa giỡn, bỗng nhiên ở cửa truyền đến tiếng động náo nhiệt, lúc này tiểu nhị bỗng nhiên gõ cửa đi vào.

Chân mày Ninh Bảo Tuấn nhíu lại: "Có gì không ổn sao?"

Tiểu nhị cúi người xin lỗi, "Không tốt thưa hai vị khách quan, bên ngoài có vị công tử nói muốn bao toàn bộ lầu này, đồng thời nói hắn sẽ trả tiền com

cho mọi người đang ăn ở đây, hai vị chỉ vừa mới gọi món chân vịt, người xem sao..."

"Ta phi." Sao lại nhiều chuyện như vậy nhà, vừa mới tới Phụng các thì lại gặp Nạp Lan Kỳ chết tiệt này, hiện tại vất vả lắm mới tìm được bữa ăn ngon, lại gặp phải một đám rắc rối này...

Ninh Bảo Nhi nhận lấy chân vịt trong tay tiểu nhị, phân phó nói: "Không đi, hôm nay ta phải ăn ở đây, đưa rượu lên cho ta."

Tiểu nhị có chút hơi bị làm khó, vì vậy ngẩng đầu về phía Ninh Bảo Tuấn, Ninh Bảo Tuấn chính là loại người yêu em gái như mạng, trên mặt nhàn nhạt nói, "Đi đi." Giọng nói Ninh Bảo Tuấn tuy lạnh nhạt, nhưng lại mang đến một cảm giác bị áp bức rất mạnh mẽ, vì vậy tiểu nhị cũng không dám nhiều lời nữa liền lập tức đi ra ngoài.

Ninh Bảo Nhi đã đem chân vịt được gói kỹ mở ra, một chút hình tượng tiểu thư khuê các đều không có, một tay cầm một cái chân vịt bắt đầu đưa vào trong miệng ăn, không khỏi khiến Ninh Bảo Tuấn ngồi ở một cảm thấy buồn cười.

Ngoài cửa âm thanh càng lúc càng lớn, có không ít người oán trách, bỗng nhiên nghe thấy một giọng nữ nhân như chim hoàng anh.

"Kỳ ca ca, thôi đi, chúng ta chọn một sương phòng mà thôi, không cần bao toàn bộ Tiêu lâu này đâu, quá lãng phí."

"Băng Nhi tỷ tỷ, người cứ yên tâm đi, chút chuyện này đại ca sẽ làm tốt."

Nữ nhân tiếng vừa dứt, Ninh Bảo Nhi liền dừng động tác, trong miệng còn để nửa cái chân vịt, để lại hai cái chân vịt lên bàn, đi tới hé một góc cửa đã nhìn thấy nữ nhân kiếp trước mình hận nhất, người kia là sủng phi của Nạp Lan Kỳ. Dung quý phi, trưởng nữ của nhà thị lang, Dung Băng.

Kiếp trước Dung Băng tốt bao nhiêu thì nàng lại thảm bấy nhiêu, tất cả bi thống nàng trải qua đều là do cái nữ nhân ban tặng, Thục Dục, Hải Đường, còn có tất cả thừa tướng phủ đều bị hãm hại.

Còn có nữ nhân đứng bên người Dung Băng, con gái trưởng của người vận chuyển muối, Lý Mộc Song, dựa vào quan hệ với Dung Băng, Nạp Lan Kỳ phong nàng làm Lệ phi, kiếp trước Lệ phi là tay chân của Dung Băng, tranh đấu anh dũng vì nàng ta.

Hận ý từng chút một kéo tới, dần dần thay đổi khí tức trên người Ninh Bảo Nhi, Ninh Bảo Tuấn ngồi ở cách đó không xa phát hiện có cái gì không đúng, vì vậy đi tới đứng sau lưng Ninh Bảo Nhi, xuyên thấu qua khe cửa đã nhìn thấy một nam tử đang nói chuyện, hình như là con trưởng của người vận chuyển muối, Lý Mộc Kỳ.

"Bảo Nhi."

Ninh Bảo Nhi khôi phục vẻ mặt, cười với Ninh Bảo Tuấn, "Hắc hắc, ta chỉ muốn xem xem là ai lớn lối như vậy thôi, ca ca mau ăn đi, ta sắp chết đói rồi."

Ninh Bảo Tuấn lại nhìn mấy người ngoài cửa một chút, quay đầu nhìn Ninh Bảo Nhi dường như đang che giấu chuyện gì đó liền nghi hoặc.

Lý Mộc Kỳ ở ngoài cửa rất khí phách nói, "Thế nào, rời đi sao?"

Chương quý Tỷ Tiêu lâu đang xin lỗi Lý Mộc Kỳ ngạc nhiên nói, "Lý thiếu gia, thật xin lỗi, còn có hai sương phòng không có người, thật sự là không có cách nào khác, bởi vì..."

"Bởi vì sao, ta có tiền, chẳng lẽ còn không bao được cái tửu lâu nhỏ nhỏ này."

Dung Băng đứng ở bên Lý Mộc Kỳ, trong lòng mui phần thích ý, kiêu ngạo khi Lý Mộc Kỳ đối xử như vậy với nàng, thỏa mãn một lòng hư vinh, nhưng nhìn dáng vẻ chương quý dẫn đi, nói vậy hai người trong gian phòng kia nhất định là quan to phú quý, giả bộ làm một nữ nhân hiểu biết, Dung Băng bày ra vẻ mặt khổ sở, dịu dàng nói.

"Kỳ ca ca, thôi đi, chỉ là một bữa cơm, không nên làm khó chương quý."

Dung Băng nhìn giống như vì chương quý cầu tình, nhưng vào tai Lý Mộc Kỳ lại như trở thành hàm ý khác, ngay cả một tửu lâu nhỏ như thế này mà hắn cũng không bao được, thật sự là đã kích lòng tự ái của hắn.

Vì vậy hắn la lớn, "Không được, hôm nay ta càng muốn bao nơi này."

Mặt khác bên trong sương phòng, Ninh Bảo Nhi lắc đầu, Dung Băng không hồ là có thể trở thành sủng phi của hoàng đế, chưa mất thời gian đã khiến một vị thiếu niên huyết khí phương cương* vì nàng vùng tiền như rác, không sợ đắc tội với người khác.

*có nhiệt huyết, tinh lực

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trẫm Sai Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 9: Trời cũng giúp ta!

Cửa một sương phòng chậm rãi mở ra, một vị công tử mặc bạch y (áo trắng), tay cầm ngọc phiến (quạt ngọc) chậm rãi đi ra, sau lưng còn có một hộ vệ vẻ mặt lạnh lùng. Dung Băng đứng cạnh Lý Mộc Kỳ hai mắt sáng ngời, bị miếng ngọc bội trên người công tử kia hấp dẫn, bởi vì trên mặt nó viết chữ ‘Thanh’ sáng loáng, ngọc bội kia là loại thượng hạng, lại có một chữ ‘Thanh’, trong kinh thành người mang ngọc bội này chỉ có một, là Nhị hoàng tử, chỉ cần là người có thân phận hiển hách đều tránh không dây dưa với hoàng gia để khỏi gặp phải tai họa.

Nhìn Nhị hoàng tử tuần lăng phong lưu, Dung Băng ảo não, lại nhìn Lý Mộc Kỳ ngu ngốc, thờ dài. Thay đổi sắc mặt, giọng nói Dung Băng mềm mại như nước, “Kỳ ca ca, đừng như vậy, nhiều người càng náo nhiệt a, chỉ có mỗi ba người chúng ta ở đây thì quá cô đơn, chẳng có ý nghĩa gì.”

Lý Mộc Kỳ nghe ra trong giọng của Dung Băng mang theo sự tức giận nhẹ, không biết mình có làm sai hay không, gãi đầu một cái, không kiên nhẫn nói với chương quỹ, “Tốt, cứ như vậy đi, cho chúng ta một phòng tốt nhất.”

Lúc này Lý Mộc Song cũng nhìn thấy vị công tử đứng ở cửa kia, chỉ là nàng không quan sát cẩn thận giống Dung Băng, một lòng muốn nhào vào tuần nhan kia, nhưng nghe Dung Băng nói chuyện với Lý Mộc Kỳ thì liên tỉnh lại, ôm cánh tay Lý Mộc Kỳ làm nũng.

“Được rồi, vậy liền nghe theo Băng tỷ.” Vừa nói vừa len lén nhìn vị công tử xuất trần kia.

Dung Băng ngăn cản lại, khiến cho Lý Mộc Kỳ bỏ qua ý tưởng bao toàn bộ Tiêu lâu, ngượng ngùng ngước mắt nhìn người đứng ở cửa sương phòng, mỉm cười.

Đội Dung Băng, Lý Mộc Kỳ, Lý Mộc Song tiến vào phòng khác, Nạp Lan Thanh mở ngọc phiến, nhẹ nhàng hỏi, “Người vừa rồi là ai?”

Hộ vệ đứng sau Nạp Lan Thanh trả lời, “Là trưởng tử cùng trưởng nữ của thương nhân vận chuyển muối, người bên trái họ là thiên kim nhà thị lang, Dung Băng.”

Nạp lan Thanh bày ra bộ dáng đã hiểu, ánh mắt híp lại, khoe môi nhếch lên nhàn nhạt ý cười, lúc này một giọng nói từ căn phòng cách vách vang lên.

Ninh Bảo Nhi ăn uống no đủ, từ trong sương phòng đi ra, Ninh Bảo Tuấn đi sau lưng nàng, trong tay còn mang theo hai túi chân vịt được bọc gói tốt.

Nhìn tiểu muội nhà mình chả có hình tượng, trong lòng có chút lo lắng cho tương lai tiểu muội, không biết công tử nhà ai sẽ lấy được tiểu muội, đáng về khi ăn uống của Bảo Nhi... Ninh Bảo Tuấn cười trộm, nếu quả thật có người tới nhà cầu hôn mà nhìn tiểu muội ăn uống như thế, còn không bị hù dọa đi.

Ninh Bảo Tuấn cùng Ninh Bảo Nhi đi ra trước không có thấy Nạp Lan Thanh đứng sau lưng, vì vậy cứ đi về phía trước, mà Ninh Bảo Nhi lại còn liếm hàm răng, oánh oạch nói hôm nay chân vịt mặn.

Nạp Lan Thanh lần đầu nhìn thấy nữ tử có bộ dáng như thế, thị vệ đứng sau nhàn nhạt nói, “Đó là thừa tướng đại công tử cùng với tiểu muội vừa khỏi bệnh.”

Nạp Lan Thanh nghe xong lập tức nhướng mi, thì ra đây chính là con gái quý giá của thừa tướng, mười bảy tuổi rồi nhưng chưa có ý trung nhân, thế nhưng thừa tướng phủ sao có thể giáo dục ra một nữ nhi lỗ mãng như thế.

Nạp Lan Kỳ ù rù cúi đầu trở lại phủ thái tử, trong tay nắm chặt cây trầm mà Ninh Bảo Nhi không cần, trong lòng vừa đau đớn vừa hối hận, hối hận vì kiếp trước đã không nghe lời Bảo Nhi, đau đớn vì kiếp này làm sao mới có thể khiến Bảo Nhi lại yêu hắn.

Nạp Lan Kỳ đứng suy nghĩ trong đình viện, nhìn cây lá xum xuê, chợt nghe thấy tiếng gì đó.

“Cái này từ đâu mà ra?”

“Dạ, là Vương thái y mang tới.”

“Uông, uông...”

Tiếng động vật kêu, Nạp Lan Kỳ lấy lại tinh thần nhìn phía hành lang, đã thấy hai thị vệ, một người trong tay còn ôm một con vật.

“Vật nhỏ này âm thanh rất hay.”

“Dạ, nó rất linh hoạt cho nên Vương thái y mới đưa tới.”

Nạp Lan Kỳ chậm rãi đi tới cạnh hai thị vệ, nhẹ giọng hỏi, “Đây là cái gì?”

Hai hộ vệ nghe thấy tiếng thái tử, giật mình kêu lên, “Thái tử điện hạ.”

Nạp Lan Kỳ phát phát tay, ánh mắt nhìn chăm chăm vật sống trong tay thị vệ, vật nhỏ kia gào thét với Nạp Lan Kỳ.

Thị vệ kia lập tức quỳ xuống, “Thái tử điện hạ tha tội, vật nhỏ này gặp người liền như vậy, thuộc hạ chạm vào nó cũng bị nó kêu, vừa nãy nó còn cắn thuộc hạ.”

“Đứng lên đi.”

Nạp Lan Kỳ nhìn vật nhỏ kia, “Nó không có mắt.”

Nghe lời này, tên thị vệ kia bật cười, “Thì ra thái tử cũng cảm thấy như vậy, trước đây thuộc hạ thấy đáng sợ nó tốt nên liền xin Vương thái y cho thuộc hạ, con chó con này khi sinh ra đã nhỏ gầy, tưởng rằng không thể sống được, sau khi được Vương thái y chữa trị mới được như thế này, mắt của nó ở đây.”

Quả nhiên nhìn thấy giữa đám lông có một đôi mắt đen lầy to tròn.

“Tên nó là gì?”

“Tạm thời nó chưa có tên, thuộc hạ định đưa cho biểu muội đặt tên và dạy dỗ.”

“Đưa cho biểu muội người?”

“Dạ, biểu muội thuộc hạ vừa mới khỏi bệnh, cho nên thuộc hạ muốn tìm cho nàng một sủng vật.”

Nạp Lan Kỳ suy nghĩ, nếu như đưa vật nhỏ kỳ kỳ này cho Bảo Nhi thì nàng liệu có chút hảo cảm với hắn không, lập tức ngẩng đầu nhìn thị vệ kia, đột nhiên cảm thấy thật quen mắt, giống như đã gặp qua ở nơi nào, đầu óc xoay vòng vòng, chợt nhớ ra đây là Thống lĩnh thị vệ, lúc hoàng hậu chết đã chạy vào hậu cung, quên đi lễ tiết, nên bản thân đã bị cách chức nhốt vào thiên lao.

Nạp Lan Kỳ tinh tế quan sát, sau đó mở miệng, “Biểu muội người là ai?”

Lần này thị vệ ôm con chó không mở miệng, ngược lại thị vệ đứng bên liền đoạt lời, “Chính là trưởng nữ phủ thừa tướng, Ninh Bảo Nhi.”

“Người tên là gì?”

“Thuộc hạ là Lâm Dương Thần.”

Lâm Dương Thần, nghe cái tên này, đầu óc Nạp Lan Kỳ âm âm, thật là ông trời đang giúp hắn, vốn nghĩ rằng hôm nay chọc giận hoàng hậu, sẽ chẳng còn cơ hội gặp mặt, thì ra lão Thiên đối đãi với hắn không tệ, trong nhà hắn còn có một người tài ba, Lâm Dương Thần là không phải là nhị công tử của đại học sĩ nội các sao, không phải là biểu ca của hoàng hậu sao? Kiếp trước hắn không thích hoàng hậu có quan hệ cùng người khác nên không chút do dự trực tiếp bắt Lâm Dương Thần vào ngục, cuối cùng đại học sĩ nội các, phụ thân Lâm Dương Thần cũng phải đến cầu xin hắn.

Tình cảm biểu ca biểu muội nàng rất tốt, hắn nghĩ ra cách tặng quà cho nàng rồi.

Mắt nhắm nhắm nhìn Lâm Dương Thần, khóe miệng còn nở nụ cười bí ẩn.

Lâm Dương Thần cả người sợ hãi, không biết mình nói bậy cái gì mà chọc giận thái tử.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trăm Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 10: Thông Lan xa lạ

Cửa lớn phủ thừa tướng.

“Ca, phần này là cho ta, phần kia người đưa cho mẹ, ta về phòng đây.”

Ninh Bảo Tuấn nhìn Ninh Bảo Nhi một chút, “Thế nào, không cùng ta đi thỉnh an mẹ sao?”

“Ta về trước đòi trang phục, người xem ta ăn mặc như thế này, mẹ nhìn thấy chắc chắn sẽ mắng ta.”

Ninh Bảo Tuấn cho rằng Ninh Bảo Nhi thực sự là sợ bị mẹ mắng nên không có hình tượng nữ nhi, vì vậy gật đầu.

Ninh Bảo Nhi cầm chân vệt trong tay, lặng lẽ đi về viện của mình, tới cửa viện, Ninh Bảo Nhi không có đi vào, ngược lại đứng ở cửa nhìn xung quanh, chợt thấy một bóng dáng màu xanh lam vội vã chạy, hơn nữa trong tay còn cầm ngon nển cùng vàng mã.

Ninh Bảo Nhi nhướng mày nhìn bóng dáng kia biến mất mới đi vào trong Bảo Các viện, tại chính sảnh, Thược Dược giống như tiểu ngọc tử đang lau lau cọ cọ, mà Bạch Ngọc lại đang thướt tha cầm rô lấy cánh hoa, chân mày Ninh Bảo Nhi nhíu chặt, nàng ta cố tình ư, để nhất đẳng nha hoàn làm chuyện nặng, mà nhị đẳng nha hoàn như nàng lại ung dung nhặt hoa.

Đi tới đặt mông xuống ghế, Thược Dược ngốc nghếch lau ghế, nhìn thấy nàng trở về liền cầm khăn chạy tới, cười hi hi nói, “Tiểu thư, người đã về, lần sau ra ngoài nhớ mang ta đi, ở trong nhà thật nhàm chán.”

Đâu phải Ninh Bảo Nhi quên không gọi Thược Dược đi, mà là phụ thân cùng mẫu thân không cho phép a, hiện tại muốn ra ngoài cũng không có cửa đâu.

Ninh Bảo Nhi tức thì tức, đặt chân vệt trong tay lên bàn, giọng nói mang theo mùi thuốc súng.

“Mau ăn đi, sau đó tìm việc mà làm, ta không nghĩ tới người có thể làm nhiều việc như thế a, nhanh, ăn xong lau cả tiểu viện, phòng ngủ, trên lá cây kia cũng rất nhiều bụi, toàn bộ đều phải lau sạch, đến lúc đó ta sẽ kiểm tra.”

Thược Dược sững sốt, tiểu thư sao lại bắt nàng làm nhiều việc như thế, nhìn trên bàn để một cái túi nhỏ, trong lòng đoán xem đó là món gì ngon, nhưng không dám động thủ, bởi vì nàng sợ ăn xong sẽ chết a.

“Tiểu thư..” Giọng nói Thược Dược mang theo chút ủy khuất.

Ninh Bảo Nhi làm như không thấy, nhàn nhạt nói, “Đừng gọi ta, không phải người thích làm việc sao, đúng là một nha hoàn tốt, giờ ta tìm việc cho người làm rồi, mau mau lau cho sạch sẽ.”

Kiếp trước Thược Dược đi theo Ninh Bảo Nhi đã ăn bao nhiêu đắng cay, khổ cực, kiếp này, Ninh Bảo Nhi đau lòng vì nàng mười phần, cho nên cũng không bắt nàng phải làm việc, chỉ cần bưng trà rót nước, trong một năm sống lại, nàng đã phân phó hạ nhân làm mọi việc, còn những việc đơn giản thì chính mình sẽ làm.

Thược Dược nghe xong liền vui vẻ, “Tiểu thư, không phải ta muốn làm nha, chỉ là Bạch Ngọc tỷ tỷ bị đứt tay, không thể dính nước, mà Thông Lan tỷ tỷ nói với quản gia là đi ra ngoài có việc, dù sao ta cũng đang nhàm chán nên làm chút thôi.”

Thược Dược cười ‘hắc hắc’, biết tiểu thư quan tâm mình nên yên tâm lấy túi đồ ăn, Ninh Bảo Nhi nhíu mày, nha đầu ngọc này, nàng không biết kiếp trước Thông Lan cùng Bạch Ngọc đối xử với nàng thế nào sao, Thược Dược vui vẻ ăn, Ninh Bảo Nhi chẳng tính toán nữa, dù sao đời người còn dài, nàng được sống lại, có thời gian đối phó với bọn người kia.

“Tiểu thư, chân vệt này ngon quá.”

Ninh Bảo Nhi trừng mắt nhìn Thược Dược, xoay người đi vào trong phòng thay quần áo.

Đứng ở bụi hoa, Bạch Ngọc căn môi dưới, mấy ngày nay ả luôn quan sát, phát hiện Thược Dược rất đơn thuần nhưng tiểu thư lại đặc biệt yêu thích nàng, mặc kệ ả làm gì trước mặt tiểu thư, tiểu thư đều giống như không nhìn thấy, thật là tức chết ả.

Đêm, Ninh Bảo Nhi ngồi ở cửa sổ trước khuê phòng đọc sách, đây đã là thói quen của nàng, bởi vì đêm trong hoàng cung đặc biệt dài, nhất là đêm khuya yên tĩnh lại càng đáng sợ, cho nên nàng luôn dùng sách để giết thời gian. Bây giờ, không đọc không ngủ được.

Nhìn sắc trời có lẽ đã là canh hai, lại nhìn Thược Dược nằm ngủ trước bàn, đứng dậy vận eo, trên trời trăng sáng, nhớ lại tất cả chuyện xảy ra ở đời trước, Ninh Bảo Nhi cảm giác như đã trôi qua mấy kiếp, trước đây trong lòng nàng chỉ có bóng dáng Nạp Lan Kỳ, không hề suy nghĩ cho bản thân, mà bây giờ cái gì cũng không có, chỉ có chút cô tịch.

Lúc này ngoài cửa sổ hiện lên một luồng khói xanh, Ninh Bảo Nhi nhíu mi, hơn nửa đêm lại có khói, chẳng lẽ có nơi nào bị cháy.

Lấy áo khoác lên người, tránh để Thược Dược tỉnh giấc, Ninh Bảo Nhi một mình đi ra ngoài.

Theo hướng làn khói đi tới sau một hòn giả sơn đã nhìn thấy nửa mặt Thông Lan dưới ánh nến, nàng ta đang thả vàng mã vào một cái chậu than, miệng còn lầm bầm.

“Cha mẹ hãy phù hộ cho nữ nhi mau chóng tìm được đệ đệ, đến lúc đó nữ nhi sẽ báo thù rửa hận mang theo đệ đệ cao chạy xa bay.”

Đệ đệ? Báo thù? Liên tiếp mấy dấu hỏi chấm xuất hiện trong đầu Ninh Bảo Nhi, nàng không biết Thông Lan lại có một đệ đệ, còn báo thù là ý gì, Ninh Bảo Nhi đột nhiên phát hiện mình thực sự không hiểu thấu con người Thông Lan, nàng chỉ biết kiếp trước nàng ta yêu Mộ đại ca, sau đó nhân tham sống hận (ta chịu, ko có bản raw nó khổ thế đấy =.=), nhưng không biết nàng có thù chưa báo, còn muốn tìm đệ đệ.

Thông Lan làm hết mọi thứ, khăn trương thu dọn, vội vã rời đi, sau khi Thông Lan rời khỏi, Ninh Bảo Nhi mới từ sau hòn giả sơn đi ra, nàng phát hiện dù nàng có trọng sinh nhưng rất nhiều vấn đề mà nàng cũng chưa biết, xem ra nàng nên điều tra Thông Lan cẩn thận mới được.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trẫm Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 11: Vào Ninh phủ

Trong đại sảnh, Ninh phu nhân đang thưởng thức trà, khi nghe thấy có người gọi, bà giương mắt nhìn lên đã thấy tiểu chất tử nhà mình (cháu hay sao í) như hải tử chạy vọt vào.

"Người tiểu tử này, đã lớn như vậy rồi, ta phải bảo mẹ ngươi tìm cho ngươi một tiểu thê tử mới được."

Lâm Dương Thần nhú mày, "Ta không cần tiểu nương tử, phiền phức chết đi."

Ninh phu nhân cười ha ha, biết ngay tiểu tử này sẽ nói như thế.

"Uông uông..."

Chó con trong lòng Lâm Dương Thần không ngừng giẫy dụa, lại còn gào thét.

Ninh phu nhân sững sốt, ngạc nhiên nói, "Đây là thứ gì, từ đâu tới?"

Lâm Dương Thần mới nhớ tới nguyên nhân mình tới đây.

"Cô, đây là ta cho Bảo Nhi muội muội làm sủng vật, đến từ..."

"Khụ."

Lâm Dương Thần bỗng nhiên quay đầu lại, hồng, hần phải làm nhiệm vụ a, nhìn người đứng thẳng yên lặng ở phía sau mình, Lâm Dương Thần có cảm giác cả người phát lạnh.

Nạp Lan Kỳ lệnh cho Lâm Dương Thần nói mình là bằng hữu của hần, giới thiệu mình cho Ninh Bảo Nhi, thế nhưng đường đường là một thái tử lại bị người ta bỏ quên, hơn nữa phải để mình nhắc nhở, Lâm Dương Thần mới nhớ tới mình cũng có mặt ở đây.

Lâm Dương Thần có chút ngượng ngùng, quay đầu nói với Ninh phu nhân, "Cô, vị này là bạn tốt của ta, Âu Dương Kỳ."

Nạp Lan Kỳ đi lên trước thi lễ với Ninh phu nhân, "Ra mắt Ninh phu nhân."

Ninh phu nhân nhìn thiếu niên trước mặt một chút, mi thanh mục tú, mười phần tuấn tú, trên mặt liền hiện lên vẻ tán thưởng.

"Vị công tử này lớn lên thật là tuấn tú, nhà ai có con trai hay con rể thế này chắc chỉ muốn giấu đi a."

Nạp Lan Kỳ bị bỏ quên tâm tình có chút tức tối, chỉ là khi nghe thấy Ninh phu nhân khen mình, muộn phiền bức tức gì đều quét sạch, không có gì quan trọng hơn là được mẹ vợ khen a.

Tuy trên mặt không thể hiện gì nhưng vẫn có thể nhìn ra Nạp Lan Kỳ vui vẻ, "Phu nhân quá khen rồi."

Lâm Dương Thần đứng bên nhìn thái tử lạnh lùng nhà mình, bây giờ khuôn mặt cứ như đang nở hoa, nhất thời sồn tóc gáy, trước giờ hần luôn cảm thấy có cái gì đó không đúng, từ lúc hần đến phủ thái tử phủ nhậm chức cũng đã gần nửa năm, nhưng thái tử cho tới bây giờ cũng không thân cận với hần, không biết tại sao đột nhiên đối tốt với hần như thế, không chỉ cho hần chức vụ thị vệ bên mình mà hình như còn lấy lòng hần.

Liếc nhìn thái tử, Lâm Dương Thần xoa cằm suy nghĩ.

Nạp Lan Kỳ cùng Ninh phu nhân hàn huyên xong liền cho Lâm Dương Thần một ánh mắt, chỉ là Lâm Dương Thần không biết, dường như đang lạc vào cõi tiên, nhìn chằm chằm Nạp Lan Kỳ nhưng không nhúc nhích.

"Khụ... Khụ..."

Dùng sức bấm một cái trên người Lâm Dương Thần, Lâm Dương Thần ngờ ngạc phản ứng lại, giương mắt nhìn Nạp Lan Kỳ, đã nhìn thấy Nạp Lan Kỳ chớp chớp mắt liên tục nhìn hần.

Ho nhẹ một tiếng.

"Khụ, cô, Bảo Nhi đâu, ta muốn đưa vật này cho nàng."

"Nha đầu này vừa mới ở bên ngoài về, chắc đang ở trong sân luyện võ cùng Tuấn Nhi."

Luyện võ? Nạp Lan Kỳ nghi hoặc, kiếp trước hắn không biết hoàng hậu lại có võ, nghĩ cũng đúng, bản thân mình chưa bao giờ quan tâm nàng thì làm sao có thể biết, thế nhưng hoàng hậu luyện võ, hắn cũng rất tò mò, không biết khi còn là thiếu nữ, hoàng hậu luyện võ sẽ có đáng về gì.

Nạp Lan Kỳ nhếch miệng, Lâm Dương Thần thấy vậy cũng không dám chậm trễ, tạm biệt Ninh phu nhân xong liền đưa Nạp Lan Kỳ đi đến hậu viện, chỉ là hai người vừa mới đến hậu viện đã nghe thấy tiếng binh khí chạm nhau.

"Hắc, ha, xem ta ra chiều."

"Tiểu muội, ngươi đánh thật sao?"

"Điều đó là đương nhiên, nếu đại ca thua phải mang ta ra ngoài cưỡi ngựa, nếu đại ca thắng phải mang ta đi Linh Nhân quán (quán cho kĩ nam đó) để học thêm kiến thức."

Khi nghe thấy câu cuối cùng Ninh Bảo Nhi, Nạp Lan Kỳ lão đảo thiếu chút nữa ngã xuống đất, Ninh phu nhân nói nàng luyện võ, vậy mà hoàng hậu vừa mới nói gì, Linh Nhân quán đầu phải là nơi có thể tìm hiểu kiến thức a.

Ninh Bảo Tuấn nghe Ninh Bảo Nhi nói xong, đỡ trán, đây là trận đấu sao, bất luận thắng thua hắn đều ăn đủ mệt, đây không phải là tỷ thí a, đây là bắt hắn phạm tội, nếu hắn thua sẽ phải nói với mẫu thân cho nàng đi du ngoạn, tuy mẫu thân sẽ không mắng hắn, thế nhưng cũng sẽ nói hắn vài câu, mà nếu hắn thắng lại phải đưa nàng đi Linh Nhân quán, hắn lớn như thế này mà còn chưa đi chỗ kia bao giờ.

Nắm bảo kiếm trong tay, Ninh Bảo Nhi đắc ý nhìn về phía Ninh Bảo Tuấn cười nói, "Thế nào?"

Lạch cạch một tiếng, Ninh Bảo Tuấn trực tiếp ném thanh kiếm, "Ta không đánh nữa."

Ninh Bảo Nhi sững sốt, hiển nhiên không ngờ rằng Ninh Bảo Tuấn dừng lại, nhất thời tru lên, "Không được, không được."

"Ha ha ha... "

"Bảo Nhi muội muội, sao lại quay ra khi dễ đại ca thế kia."

Nghe tiếng nói nhạo báng, Ninh Bảo Nhi quay đầu nhìn lại, đã thấy biểu ca nhà cậu hai Lâm Dương Thần đứng ở hành lang, trong lòng còn ôm một cục bông mềm mềm gì đó.

"Uông uông... "

Nghe tiếng kêu, Ninh Bảo Nhi mắt sáng ngời, ném thẳng thanh kiếm trong tay đi liền chạy về phía Lâm Dương Thần.

"Biểu ca, ngươi ôm cái gì vậy?."Đưa tay vuốt ve thứ mềm mại như nhung kia, lúc này có cái gì đó liếm tay Ninh Bảo Nhi, Ninh Bảo Nhi nhất thời sợ hãi co rụt về phía sau.

"Cái gì a?"

Lâm Dương Thần cười hắc hắc, "Đây là một con chó con, cho ngươi đó, muốn không?"

Ninh Bảo Nhi đem chó con ôm vào trong lòng, chỉ thấy con chó này đặc biệt linh hoạt, nằm trong lòng Ninh Bảo Nhi giẫy dụa qua lại, đồng thời thỉnh thoảng còn lè lưỡi liếm tay Ninh Bảo Nhi, Ninh Bảo Nhi ha ha cười vui vẻ, giống chó này là này đầu tiên nàng nhìn thấy, kiếp trước biểu ca cũng không tặng sủng vật cho nàng, thôi nói chung mặc kệ thế nào thì có con chó nhỏ này nàng cũng vui rồi.

Ninh Bảo Nhi đang đùa với chó con, bỗng nhiên thấy một bóng dáng xa lạ, giương mắt nhìn lên đúng lúc chống lại ánh mắt tràn đầy ý cười của Nạp Lan Kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trẫm Sai Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 12: Đặt tên cho chó

"Ngươi vì sao lại ở đây?" Ninh Bảo Nhi lạnh lùng chất vấn.

Lâm Dương Thần sững sốt ngây ngốc hỏi, "Các người quen nhau sao?"

“Gặp mặt một lần”.

"Không biết."

Ninh Bảo Nhi cùng Nạp Lan Kỳ đồng thanh nói.

Nạp Lan Kỳ thực sự không thích Ninh Bảo Nhi phủ nhận quan hệ với hắn, vì vậy chấp tay nói, "Lần trước là tại hạ lỗ mãng đã đắc tội với công tử, tiểu thư chớ trách."

Ninh Bảo Tuấn đi tới bên cạnh Ninh Bảo Nhi rồi nhìn một chút công tử trẻ tuổi đã gặp qua một lần tại Phụng Các

"Thần đệ, vị này chính là?" Lâm Dương Thần gãi đầu một cái, thái tử tính toán đúng là khéo, đại biểu ca này cũng chính là con của thừa tướng, nghĩ rằng dù sao đại ca sẽ phải tham dự vào triều đình, sớm muộn gì cũng nhận ra thái tử, nhưng bây giờ hắn vẫn chưa muốn bản thân nói bậy về thân phận chủ tử, do dự một hồi, Lâm Dương Thần nhàn nhạt nói.

"Vị này chính là bằng hữu của ta, Âu Dương Kỳ."

Sau khi nghe thấy cái này tên sau, Ninh Bảo Nhi ngẩng phắt đầu lên.

Âu Dương Kỳ? Còn nói là bằng hữu của biểu ca? Bởi vì sau khi nàng trọng sinh mọi việc đã không xảy ra theo quỹ đạo cho nên xuất hiện nhiều chuyện xấu sao? Kiếp trước Nạp Lan Kỳ không đổi tên, cũng không có nguy trang thành là bằng hữu của biểu ca như thế này.

Tay ôm chó con, mắt tròn trũng ngược nhìn Nạp Lan Kỳ, bỗng nhiên trong đầu hiện lên một ý tưởng đáng sợ. Chẳng lẽ bởi vì cha quyền cao chức trọng, thái tử hắn sợ cha, nên phái biểu ca nằm vùng ở phủ thừa tướng, tìm hiểu tin tức, nhân cơ hội hãm hại phủ thừa tướng?

Nạp Lan Kỳ quan tâm nhìn Ninh Bảo Nhi, chỉ thấy ánh mắt nàng tràn ngập phòng bị, cái nhìn này khiến hắn rất thương tâm.

Ninh Bảo Tuấn nhảy cảm phát hiện tiểu muội nhà mình nhìn Âu Dương Kỳ một cách cảnh giác, không biết vì sao từ ngày gặp hắn ta một lần, tiểu muội dường như vẫn luôn không thích hắn, Ninh Bảo Tuấn nghĩ chắc chắn sẽ không phải vì vị công tử này lớn lên nhìn giống nam kỹ mà muội ấy chán ghét, ở đây còn có một ẩn tình khác.

Lâm Dương Thần không chút chú ý đến tới không khí xung quanh, ngây ngô nói, "Bảo Nhi, con chó này còn chưa có tên, ngươi hãy đặt cho nó một cái tên đi, không thể ngày nào cũng gọi là chó con, chó con được."

Ninh Bảo Nhi thu hồi tầm mắt, chân mày hơi nhíu lên, đặt tên cho chó, đôi mắt linh lợi khẽ động, khóe miệng hơi kéo, hắc hắc một tiếng, ánh mắt mang theo ý cười, ngược mắt nhìn Nạp Lan Kỳ, đôi môi hồng khẽ mở.

"Gọi nó là Hi Nhi cũng tốt."

"Tây Nhi? Hướng tây sao?"

Ninh Bảo Nhi vươn ngón trỏ lắc lư trước mặt Lâm Dương Thần, "Sai, ngày thêm hi vọng."

Nghe êm tai chứ? Nếu không thì gọi là Diệu Nhi, ngày thêm kì diệu."

Lâm Dương Thần cùng Ninh Bảo Tuấn cùng quay đầu nhìn Ninh Bảo Nhi, chỉ là một con chó mà lại đặt cho cái tên văn nghệ như thế, thật sự là rất..quái!

Đứng ở một bên, Nạp Lan Kỳ chân mày đã sớm xoắn lại, không nói một câu gì, hai chữ Hi Diệu là là danh xưng của hắn, bởi vì hắn sinh ra đúng lúc mặt trời đã lên cao, mặc dù lúc ấy mới sáng sớm, nhưng ánh nắng lại hết sức chói chang, vì vậy phụ hoàng hắn đặt cho hắn là "Dậy hi diệu vĩ". Vậy mà hôm nay lại có người lấy cái tên đó đặt tên cho một con chó, thật đúng là làm cho người khác hết chỗ nói.

Cuối cùng quyết định, con chó tên Hi Nhi. Ninh Bảo Nhi còn có ý nhượng mày nhìn thoáng qua Nạp Lan Kỳ, ai bảo ngươi che giấu thân phận nhân cơ hội tiếp cận phủ thừa tướng, còn tự đặt tên, gì mà Âu Dương Kỳ, nàng ngược lại muốn nhìn một chút, đường đường là thái tử, tương lai làm hoàng đế, lại có cùng tên với một con chó thì sẽ phản ứng gì.

"Hi Nhi, Hi Nhi, sau này ngươi tên là Hi Nhi, để tỷ tỷ xem ngươi là đực hay là cái." Nói xong đem một chân Hi Nhi nhấc lên, thứ chứng minh thân phận lập tức hiện ra.

Ba, đánh yêu cái má của Hi Nhi, "Thật đáng tiếc, dĩ nhiên lại là đực. Được, ta sẽ nuôi ngươi, chờ ngươi lớn lên thật tốt, đến lúc đó cho ngươi cưới một con chó khác và sinh ra một ổ chó con, tương lai nếu như ngươi làm ra thủ đoạn ái thiếp diệt thế thì ta liền 'răng rắc' ăn thịt ngươi,đi thôi, tỷ tỷ dẫn ngươi đi nhìn Thục Dược tỷ tỷ, sau này ngươi phải theo nàng, bây giờ đi tắm trước."

Ninh Bảo Nhi vừa đi vừa lải nhải, sau lưng nàng là ba nam nhân với ba biểu hiện khác nhau.

Lâm Dương Thần lẳng lặng nhìn bóng lưng Ninh Bảo Nhi, "Đại biểu ca, Bảo Nhi muội muội đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Cái kia... chỉ là diễn kịch thôi, ta thấy nhiều rồi ha ha." Ninh Bảo Tuấn có chút lúng túng đưa tay sờ mũi, từ sau khi tiểu muội khỏi bệnh, tính tình của nữ nhân đánh đá liền xuất hiện, chẳng thấy một điểm tiểu thư khuê các đâu, tuy nhiên hắn thấy đã thành thói quen, nhưng muội ấy vừa mới 'răng rắc' bẻ

ngón tay, thật đúng là khiến hắn hoảng sợ.

Nạp Lan Kỳ có chút phiền muộn nhìn về phía Ninh Bảo Nhi, “ái thiếp diệt thê” bốn chữ này giống cái kim trong miệng hắn, khiến hắn không thờ nổi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trầm Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 13: Nhạc Sơn

“Tiểu thư, con chó này.... quá là mập, người nhìn ánh mắt của nó xem, dường như sắp chết vậy.”

Ninh Bảo Nhi cầm một cây lược gỗ, chải lông cho Hi nhi, khi nghe thấy Thục Dục nói thế liền bảo, “Đi sang một bên, Hi Nhi thì như thế nào, tuy không to bằng chó trông nhà nhưng cũng biết ăn, biết nhảy...nào có...”

Ninh Bảo Nhi một bên chải lông cho chó, một bên quan sát từ trên xuống dưới Hi Nhi, quả thực là quá mập, bộ lông vô cùng rậm rạp. Nếu như để xoa ra thì trông nó sẽ giống như quả cầu hình tròn mắt.

Hai người Ninh Bảo Nhi cùng Thục Dục chăm sóc cho Hi nhi, còn Thông Lan và Bạch Ngọc đứng ở một bên nhìn, Thông Lan sắc mặt bình thản không nhìn ra bất kì tâm tư gì, ngược lại thì trong mắt Bạch Ngọc tỏa ra sự hâm mộ.

Ninh Bảo Nhi quét mắt xung quanh đã nhìn thấy Thông Lan, trong đầu chợt nhớ tới đêm hôm đó Thông Lan đốt vàng mã.

“Thông Lan cùng Bạch Ngọc tới đây đã một thời gian, các người cảm thấy như thế nào?”

Thông Lan và Bạch Ngọc đồng thanh, lập tức cung kính nói: “Thưa tiểu thư, nữ tỳ sống ở đây rất tốt, Thục Dục tỷ tỷ đã chiều cố bọn nô tỳ rất nhiều.”

Ninh Bảo Nhi vươn tay vuốt ve đầu Hi Nhi, quả thực, Thục Dục này tính tình thật thà lại quá ngốc nghếch, đối xử với người nào đều muốn móc tim móc phổi ra, bằng không kiếp trước sao có thể bị các người hại cho chết thảm như vậy.

“Đúng rồi, ta còn không biết gia cảnh của hai người, nhân tiện ta đang nhàn rồi tìm hiểu đôi chút, giúp chúng ta thân thiết với nhau hơn một chút.”

Vừa dứt lời, Thông Lan vô thức nắm chặt tay lại, dáng vẻ kia hiển nhiên không muốn nhắc tới, trái lại Bạch Ngọc lại vội vã kể ra, Ninh Bảo Nhi ánh mắt khẽ đảo qua Thông Lan cùng Bạch Ngọc, từ tốn nói “Bạch ngọc, người nói trước đi.”

“Dạ, tiểu thư, nhà nô tỳ làm nghề nông, trong nhà nhiều con cái, nô tỳ là đại tỷ, dưới còn có bốn đệ đệ. Đại đệ đệ muốn kết hôn, vì nhà nghèo, không có đủ bạc lại không muốn phụ mẫu vất vả, cho nên nữ tỳ mới bán mình làm nô giảm bớt gánh nặng trong nhà.”

Lời Bạch ngọc nói là thật, kiếp trước nàng ta cũng nói như vậy. Nàng ta vốn tham lam lại một lòng muốn làm thị thiếp, cho nên kiếp trước Bạch Ngọc mới dùng hết thủ đoạn leo lên giường Nạp Lan Kỳ, cuối cùng được làm tài tử.

“Còn Thông Lan?”

Thông Lan nắm chặt ngón tay, “Nô tỳ... nô tỳ là cô nhi, lúc trước làm nha đầu trong một nhà giàu, sau đó bởi vì nhà chủ phạm sai lầm, toàn gia xảy ra biến cố, vì vậy vị tiểu thư nhà kia đưa cho nô tỳ khế ước bán thân, rồi nô tỳ đến phủ thừa tướng.”

Ninh Bảo Nhi gật đầu, đòi trước Thông Lan cũng nói như vậy, lúc đầu nàng cũng tin, nhưng càng về sau nàng mới biết được, Thông Lan kỳ thực liền là tiểu thư con nhà giàu, có một nha hoàn thiếp thân là Sung Quân, bằng không hạ nhân như nàng làm sao có thể tinh thông cầm kỳ thư họa, lại dám mơ tưởng đến vị trí đại phu nhân trong phủ thừa tướng.

Ngoài cửa truyền đến một trận ồn ào, tiếp đó là bóng dáng một phụ nữ trung niên áo trắng vội vã đi tới.

“Tiểu thư.”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc này, nàng khẽ giương mắt nhìn lên đã trông thấy Nhạc mẫu (như kiểu bà vú đúng hông ta?) từ nhỏ đến lớn vẫn luôn chiều cô nàng đang đeo túi đứng ở cửa.

“Nhạc mẫu người cuối cùng cũng về .” Ninh Bảo Nhi đứng dậy liền chạy tới trước mặt nhạc mẫu.

Nhạc mẫu mang theo vẻ cung chiều nhìn Ninh Bảo Nhi, “Một năm nay thân thể tiểu thư thế nào, nghe nói tiểu thư bệnh nặng một trận đã dọa chết lão nô, chỉ tại lão nô đi đứng không tốt, lúc đó không thể đến thăm tiểu thư được.”

"Khiến nhạc mẫu lo lắng rồi, chân nhạc mẫu thế nào? Còn đau không?"

"Không đau, không đau, ta hiện tại rất tốt. Ta còn đưa cháu trai ngoại của ta - Nhạc Sơn đến đây."

"Cháu trai ngoại?"

Lúc này Ninh Bảo Nhi mới chú ý tới, đứng sau Nhạc mẫu là một người nam nhân khôi ngô nhưng trên mặt lại có vết sẹo. Thấy vẻ mặt người đó đầy sát khí, Ninh Bảo Nhi vô ý thức lui về phía sau một bước, Nhạc mẫu thấy vậy biết cháu ngoại mình đã dọa Ninh Bảo Nhi liền vội vàng giải thích.

"Tiểu thư đừng sợ, tiểu thư không biết, đứa bé này thuở nhỏ học võ, chỉ là nhà nghèo nên mỗi ngày săn bắn, trên người mới có mùi máu tanh, mà trên mặt cũng là đã thú làm cho bị thương, kỳ thực đứa bé này đặc biệt xấu hổ, lại không thích nói chuyện, trong nhà lão nô chỉ còn mình nó là người thân." Nói đến đây Nhạc mẫu liền rơi nước mắt, rất sợ Ninh Bảo Nhi ghét bỏ đuổi cháu bà ra ngoài.

Bởi vì kiếp trước hoạn nạn, Ninh Bảo Nhi đã chai sạn, dù người khác có khóc cũng không để ý, cũng chỉ có thể nắm chặt tay Nhạc mẫu," Nhạc mẫu người đừng khóc, nếu là cháu trai của người thì cũng là thân nhân của ta, người tìm cho hắn một gian phòng ở trước, bảo ca ca ta tìm cho hắn một công việc, để hắn ở đây hiếu kính người."

Nhạc mẫu xoa xoa hai hàng nước mắt, bà biết tiểu thư nhà mình tâm địa thiện lương.

Qua bao thời gian, Ninh Bảo Nhi biết được, người gọi là Nhạc mẫu này, không chỉ có võ công, lại còn hiểu y thuật, điều này làm cho Ninh Bảo Nhi vô cùng hứng thú, vì vậy giúp Nhạc mẫu thu dọn thật tốt, để cháu trai bà làm hộ vệ ở Bảo Các viện. Tuy nhiên Ninh Bảo Nhi không có chú ý, sau khi Nhạc mẫu thu dọn xong, Thước Dục vẫn đứng cạnh nàng, hai má hồng rực, gương mặt đỏ như máu.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trăm Sai Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 14: Thái tử tuổi trẻ tài cao

Hoàng đế ngồi trên long ý, vẻ mặt uy nghiêm.

"Phía nam có lũ lụt, bách tính khó khăn, các ái khanh có biện pháp gì để giải quyết không?"

(bên dưới một mảnh im lặng)

Nhị hoàng tử Nạp Lan Thanh nhìn xung quanh một chút, còn Nạp Lan Kỳ lại như đang đi vào cõi thần tiên, khóe miệng tùy tiện nhếch lên.

"Khởi bẩm phụ hoàng, nhi thần đề nghị tuyển dụng nhân công, tu sửa đập nước, trước tiên phải đảm bảo an toàn cho bách tính."

Lịch hoàng (hoàng đế Đại Lịch quốc đó) gật đầu, khen nhị hoàng tử biết quan tâm đến bách tính, gương mặt nhìn nhi tử ông yêu thích nhất, Nạp Lan Kỳ, chỉ thấy hắn nhíu chặt chân mày, ông cho rằng Nạp Lan Kỳ đang trầm ngâm suy nghĩ, vì vậy nhân nhát hỏi, "Kỳ Nhi, người có biện pháp gì tốt?"

Yên lặng ~~~

"Kỳ Nhi..."

"..."

"Khụ.. Tam đệ à..."

Nạp Lan Kỳ hoàn hồn, nhìn về phía nhị hoàng tử.

"Làm sao?"

Nạp Lan Thanh dùng ánh mắt ra hiệu, Nạp Lan Kỳ nhìn lên trên đã thấy Lịch hoàng nhìn chăm chăm hắn.

Thái độ của Nạp Lan Kỳ vừa rồi đủ để vấn võ bá quan đều hiểu vị thái tử này đang thất thần.

Vì không thể để cho thái tử mất mặt trước toàn thể triều đình, Lịch hoàng đành hỏi lần nữa, "Kỳ Nhi, người có biện pháp gì để ngăn chặn lũ lụt ở Giang Nam hay không, Thanh Nhi vừa mới nói nên sửa đập nước để cho bách tính an toàn."

(xì: tôi muốn đến Giang Nam a.....)

Trong đầu xoay chuyển một cái, Nạp Lan Kỳ liền hiểu ngay, hiện tại Giang Nam lũ lụt thành họa, bỗng nhiên nhớ tới kiếp trước, vì vậy chậm rãi nói,

“Thưa phụ hoàng, nhi thần cũng có một biện pháp.”

Lịch hoàng cau mày, “Nói thử.”

“Nhi thần nghĩ, xây đập nước chính xác là một biện pháp tốt, chỉ là cần phải xây cao, hơn nữa nếu có đại hồng thủy ập tới thì đập nước đó cũng chẳng có tác dụng gì, vì vậy cần phải thoát nước, khơi thông đường sông, suối, dẫn nước đi ra biển rộng, dù sau này có đại hồng thủy đi nữa thì cũng không lo ngập lụt.”

Nạp Lan Kỳ vừa dứt lời, chúng thần đều gật đầu khen không dứt, ngay cả ánh mắt Lịch hoàng cũng mang theo vẻ tán thưởng, thừa tướng đứng sau lưng Nạp Lan Kỳ cũng phải ngẩng đầu quan sát thiếu niên mười lăm tuổi này. (Bảo Nhi mới có 12 =.=)

“Thật tốt, người đâu, theo lời thái tử mà làm.”

Bao nhiêu lời khen khiến Nạp Lan Kỳ đỏ mặt, kỳ thực biện pháp này không phải do hắn nghĩ, mà là do phụ tá bên cạnh Nạp Lan Thanh nói ra, sau đó đương nhiên Nạp Lan Thanh sẽ bảo đây là ý tưởng của hắn. Hắn ta ca đòi ý lại vào người khác, thế nhưng không cần lo, dù sao Nạp Lan Thanh hiện giờ vẫn là thiếu niên.

“Một tháng sau là sinh thần (sinh nhật đó, để thế kia cho nó cổ đại) hoàng hậu, vừa lúc các sứ giả quốc gia khác đến nước ta, Kỳ Nhi phải tiếp đãi cho tốt.”

Một câu nói đã củng cố địa vị của Nạp Lan Kỳ, bởi vì công việc tiếp đãi sứ thần ngoại trừ đế vương cùng các quan đứng đầu thì không ai có tư cách, hôm nay lại giao chuyện lớn như vậy cho thái tử, hiển nhiên là muốn thái tử luyện tập trước khi lên ngôi.

“Tiểu thư, lão gia đã về.”

Trong viện, Ninh Bảo Nhi đem Hi Nhi cột vào trên cây to, mình thì bưng một bát băng lạnh ngồi ăn, Thục Dược, Thông Lan, Bạch Ngọc cùng Nhạc mẫu nói chuyện.

Ninh Bảo Nhi la lên, “Cái gì, cha đã về?”

Đứng lên sửa sang lại quần áo, muốn chạy đi, bỗng nhiên dừng lại, quay đầu hung tợn nhìn Hi Nhi, “Ngươi chờ đấy, để ta về xử lý ngươi, dám đi câu tam đáp tứ*.” (* chả hiểu nổi, đại khái là ng này quyền rũ ng kia đáp lại, chắc cho Hi Nhi tìm vợ :v)

Mất thấy Ninh Bảo Nhi biến mất ở hậu viện, mấy người ở đó dùng loại ánh mắt đồng tình nhìn Hi Nhi, không phải chỉ là đi tìm chó cái ở nhà cách vách chơi tí thôi sao, lại bị cột vào cây to...

Chính sảnh, Ninh thừa tướng khó có được một lần nhắc chuyện triều đình ở nhà, khen thái tử còn thiếu niên mà đã tài giỏi.

Ninh Bảo Nhi vừa bước vào liền nghe thấy cha mình khen tên khốn khiếp kia.

“Cha.”

Ninh thừa tướng hoàn hồn, nhìn tiểu nữ của mình, đứng không ra đứng ngồi không ra ngồi.

Thờ dài một hơi thật sâu, như vậy thì ai dám đến hỏi cưới a.

“Cha.”

Ninh thừa tướng đỡ trán, “Đi về nghỉ ngơi đi, ta cùng ca ca ngươi nói chuyện.”

Ninh Bảo Tuấn cười xì, biết cha mình bắt đắc dĩ mới nói vậy.

Ninh Bảo Nhi biết là nàng không có hình tượng nữ nhi, nhưng ai bảo kiếp trước nàng sống quá gò bó, kiếp này mới được tiêu sái một chút, giờ đã có cha cùng ca ca nuôi nàng, dù không ai lấy cũng không phải lưu lạc đầu đường xó chợ.

Cha cùng ca ca nói chuyện, mình chơi một chỗ, hậu viện lại chẳng có đại sự gì, quá nhàm chán. Ninh Bảo Nhi đứng dậy muốn rời đi, đột nhiên bị Ninh thừa tướng gọi lại.

“Chờ một chút, Bảo Nhi, tháng sau là sinh thần hoàng hậu, ngươi cùng phụ thân đi tham gia cung yến, trong thời gian này ngươi không được lén lút ra ngoài, ở nhà học chút quy củ trong cung đi, các sứ thần nước khác đều sẽ tới, đừng để phụ thân mất mặt.”

Ninh Bảo Nhi sùng sốt, lời cha đã ngầm ám chỉ rõ ràng, nàng có khả năng sẽ bị sứ thần chọn trúng mang về nước, cả người lạnh buốt, nàng thật vất vả mới có thể trọng sinh, không muốn bước vào cửa cấm cung lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trẫm Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 15: Đánh cược

Thái tử trên triều đình có biểu hiện xuất sắc, ngay cả hoàng hậu ở hậu cung cũng biết. Nạp Lan Kỳ đi tới hậu cung, liền bước vào Thu Các cung thỉnh an.

“Thái tử điện hạ ngồi đi.”

Hoàng hậu một thân hoàng bào, khí chất hoa lệ, cho dù mặc trang phục quý phái, uy nghiêm nhưng nhìn nàng thật như chỉ mới hai mấy tuổi, cho dù ai gặp nàng cũng không nghĩ nàng đã là nữ nhân hơn ba mươi.

“Mẫu hậu.”

Mẫu hoàng hậu ngừng đầu nhìn nhi tử trưởng thành của mình, hôm nay nghe người hầu kể lại thái tử trên triều thể hiện sự cơ trí tài giỏi, khiến nàng là mẫu thân hẳn được ưỡn ngực kiêu ngạo, đợi hoàng thượng trở về phải khoe khoang một phen, nhi tử ưu tú như vậy là do nàng sinh ra a.

“Kỳ Nhi tới đây ngồi đi.”

Nạp Lan Kỳ ngồi ở bên phải Mẫu hoàng hậu, nhìn thoáng qua vòng ngọc màu đỏ trên tay mẫu hậu, mặt trên vòng còn điêu khắc một chút hoa văn nhỏ.

“Mẫu hậu có vòng tay thật tinh xảo.”

Mẫu hoàng hậu mỉm cười, “Đúng a, huyết ngọc này là Tác-ta (tên một nước thì phải, ta chưa đọc tr nên chịu =.) tiến cung hiến tặng, đặc biệt nhất là nó có thể thay đổi màu sắc theo tâm tình con người (ngày nay thiếu gì vòng này :v), rất có linh tính, ta vừa nhìn đã thích, phụ hoàng người biết được liền đưa nó cho ta.”

“Thì ra có thể biến hóa theo tâm tình, thật đặc biệt, mẫu hậu chỉ có một chiếc sao?”

(bố này lại muốn hốt một cái tặng bà chánh kia =.)

Mẫu hoàng hậu lắc đầu, “Không, có hai chiếc, cái kia ta đã cất đi. Đồ hiếm thấy như vậy, Tác-ta trăm năm mới có một đôi, trước tiên đeo một cái đã, ngày nào đó chẳng may mẫu hậu làm hỏng chiếc này thì còn chiếc nữa để đeo.”

Mẫu hoàng hậu hết sức vui vẻ vì có một đôi vòng tay như thế nên thỉnh thoảng lại lấy vòng tay ra lau. (đánh nhầm thành ‘còng tay’ mấy lần =.)

Nạp Lan Kỳ cẩn thận nghe, nhìn mẫu hậu đeo vòng tay, trong lòng hẳn cũng rất muốn hoàng hậu của mình có một chiếc, hẳn có thể biết tâm tình của nàng như thế nào, ánh mắt dán vào vòng tay kia, mãi cho đến khi Mẫu hoàng hậu đặt vòng trên tay lau lau.

Ánh mắt Nạp Lan Kỳ xoay chuyển không ngừng, nếu như hẳn mở miệng nói muốn chiếc vòng từ chỗ mẫu hậu sẽ rất khó khăn, nhìn về mặt mẫu hậu cao hứng, một lát sau mới nói, “Mẫu hậu, hay chúng ta chơi cờ đi, lâu lắm rồi nhi thần không chơi cùng mẫu hậu.”

Mẫu hoàng hậu rất yêu thích đánh cờ tướng, nàng cũng giỏi nhất trò chơi này, thường hay lôi kéo người khác chơi cùng mình, mà người hầu chơi thì lại lấy lòng, chỉ có hoàng thượng cùng nhi tử là có thể chứng minh được thực lực của nàng.

Nghe Nạp Lan Kỳ nói thế, ánh mắt Mẫu hoàng hậu sáng lên, “Tốt, người đâu, mang bàn cờ lên.” Trong đôi mắt Mẫu hoàng hậu mang theo sự nhấp nhô, rất sợ Nạp Lan Kỳ đổi ý không chơi với nàng nữa.

Bàn cờ được mang lên, Nạp Lan Kỳ nhìn chăm chăm vòng tay của Mẫu hoàng hậu.

“Mẫu hậu, hay là chúng ta chơi trò thắng là có tiền đi, nếu chơi không thì chẳng có gì ý nghĩa. Ta thích nhất là ngọc bội trên eo, nếu ta thua liền đưa ngài.”

Mẫu hoàng hậu sáng khoái đáp, “Được.”

“Vậy người định cược cái gì, nhất định phải là thứ mình yêu mến, nếu không ta chính là người chịu thiệt a.”

Mẫu hoàng hậu phân phó, “Xuân Hạ, mang ngọc san hô ta yêu thích nhất đến đây.”

Nạp Lan Kỳ đỡ trán, ngọc san hô mà mẫu hậu cũng nghĩ ra được. Nạp Lan Kỳ cười cười, “Mẫu hậu, cái đó có hơi lớn, nếu ta thắng thì cũng không có cách mang về (xie: điều, gọi mấy người hầu bê về là dc =.) đổi cái khác đi, hay là đổi vòng ngọc trên tay người.”

Nhìn vòng tay một chút, Mẫu hoàng hậu thật sự có chút không muốn nhưng đây là nhi tử của nàng a, vì vậy sáng khoái tháo ra đặt vào hộp gấm.

Bắt đầu chơi Nạp Lan Kỳ liền thua, Mẫu hoàng hậu lộ ra chút đắc ý. Sau đó hai ván, chính nàng lại liên tục bại.

Nạp Lan Kỳ không ngờ rằng có thể thắng nhanh như vậy, chỉ sợ mẫu hậu phiền muộn tìm hấn tính sổ.

Tổng cộng chơi mười ván, sắc trời đã qua đêm, Nạp Lan Kỳ cuối cùng cũng toàn thắng, đem ngọc bội buộc lại vào eo, cầm hộp gấm đứng lên.

“Mẫu hậu, nhi thần lấy vòng a, hôm nào chúng ta chơi tiếp.” Ha ha, cái này thì không quyết định phải chơi vào lúc nào, mẫu hậu còn một cái vòng nữa nha.

Mẫu hoàng hậu tội nghiệp nhìn Nạp Lan Kỳ mang theo vòng tay biến mất, để nàng thương tâm ở lại khóc thầm.

Vừa ra đến cửa cung, Nạp Lan Kỳ cười hi hi đưa vòng tay đến gần đèn lồng nhìn ngắm, phải đưa cái này cho hoàng hậu của hấn mới được.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trăm Sai Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 16: Hiễn vật quý

"Vô si, đáng chết."

"Xin điện hạ bớt giận."

"Bớt giận, bớt giận, phải làm thế nào ta mới bớt giận, người không thấy sao, phụ hoàng khen hấn, nói đi nói lại, rốt cục là ta đã xem thường hấn."

Trong phủ đệ của Nạp Lan Thanh, phụ tá sau khi nghe Nạp Lan Thanh kể lại, trong lòng thầm khen vị thái tử này đa mưu túc trí.

Nạp Lan Kỳ cầm vòng tay lừa được từ chỗ Mẫu hoàng hậu tỉ mỉ gói kỹ, sau đó sai người gọi Lâm Dương Thần tới.

Kỳ thực Lâm Dương Thần gần đây không muốn gặp thái tử, không biết vì sao hấn luôn cảm thấy thái tử đang tính toán hấn. (Tà: chuẩn r ca à)

Đi vào đại sảnh, nhìn thái tử ngồi ở bên trong, Lâm Dương Thần đứng ở cửa đi qua đi lại, không biết là có nên đi vào hay không, không đi vào chính là chống lại mệnh lệnh của thái tử, nhưng nếu đi vào rồi không chừng lại bị thái tử tính kế.

Nạp Lan Kỳ cất xong vòng tay, nâng ly trà lên, gương mặt đã nhìn thấy Lâm Dương Thần lén lén lút lút đứng ở cửa.

"Còn không đi vào."

Lâm Dương Thần sùng sốt, gãi gãi đầu, đi vào.

"Thái tử điện hạ."

Nạp Lan Kỳ nhìn vẻ mặt Lâm Dương Thần không tình nguyện thì cũng chẳng thêm để ý, thẳng thắn mở miệng nói, "Đưa ta đến Ninh phủ."

"A, thái tử còn muốn đi sao?"

"Nói nhảm, nhanh đi."

Về mặt Lâm Dương Thần khổ sở, "Dạ."

"Tiểu thư, biểu thiếu gia tới."

Sau khi bị cấm đi ra khỏi cửa Ninh Bảo Nhi liền thành thật ở nhà, luyện viết chữ, học quy củ.

"Biểu ca tới sao, mau mời hấn vào."

Mấy ngày nay buồn chán, cuối cùng cũng được ra ngoài.

Lâm Dương Thần rất thích biểu muội này, dù là đang làm nhiệm vụ nhưng được tới chơi với nàng cũng không tệ, an ủi bản thân một chút, về mặt Lâm Dương Thần đang khăn trương rồi rầm cũng sáng sủa hơn được một chút.

Lâm Dương Thần cùng Nạp Lan Kỳ vừa bước vào Bảo Các viện, đã được đón tiếp nồng nhiệt.

"Uông uông uông. . ."

Lúc này Hi Nhi đang bị một sợi dây thắt ở trên cây to, vừa thấy hai người xa lạ là Lâm Dương Thần cũng Nạp Lan Kỳ liền mạnh mẽ gào thét. (Tà: đáng yêu =.)

"Chó Hi Nhi, không cần sửa, người không nhận ra Lâm ca ca sao?"

Một câu chó Hi Nhi, một câu Lâm ca ca khiến cho khoe miệng hai nam nhân vừa mới bước vào viện giật giật, Lâm Dương Thần lập tức nhìn Nạp Lan Kỳ, đáng vẻ không nói nên lời, hẳn đã sớm nói với thái tử là không nên tới, như thế đã không mất mặt với con chó kia.

Nạp Lan Kỳ sờ sờ mũi, Hi Nhi a, chó Hi Nhi a, nếu như tương lai bọn họ thành thân, hoàng hậu cũng thân mật gọi tục danh của hắn như vậy thì hẳn nên đồng ý hay không đồng ý a.

Ninh Bảo Nhi hưng phấn đi tới trước mặt Lâm Dương Thần, cầm lấy tay áo Lâm Dương Thần, "Biểu ca, mang ta ra ngoài chơi một chút đi, ta ghen sắp điên rồi."

Lâm Dương Thần lắc đầu, "Không được, lúc ta vào đây cô đã dặn là không được đưa người ra ngoài."

Rõ ràng là bị từ chối, Ninh Bảo Nhi bực tức đẩy tay áo Lâm Dương Thần ra, ghét bỏ thét lên, "Vậy người tới làm gì, người đã bị cách chức, sao không đi tìm việc đang hoàng mà làm"

Lâm Dương Thần ngây ngốc, đây là biểu muội đáng yêu ôn nhu hiền thực của hắn sao? (vâng, chính là bà í =.)

Cảm giác được vai bán thân bị chụp, quay đầu lại đã nhìn thấy Nạp Lan Kỳ nháy mắt với hắn, Lâm Dương Thần hiểu ý, "Không có, ta đến đây chính là để thăm cô, cô nói người đang đợi ta ở sau viện, cho nên liền tiện đường đến đây, ta sốt ruột quá nên quên mất còn có việc muốn nói cùng cô, ta đi nói với cô đây, một lúc sẽ trở về, Thục Dược, cô vừa mới gọi người đến đó." Đào mắt nhìn nhìn, Lâm Dương Thần liền dẫn Thục Dược đi, biến mất tại Bảo Các viện.

Cả viện chỉ còn lại Nạp Lan Kỳ cùng Ninh Bảo Nhi, Ninh Bảo Nhi ngồi trên ghế ở trong viện, lật xem quyển sách trên tay, coi Nạp Lan Kỳ như không khí.

Nạp Lan Kỳ lấy vật kia từ trong túi quần ra, đặt trên chiếc bàn trước mặt Ninh Bảo Nhi.

"Ninh cô nương, đây là vòng tay mà tại hạ mới có được, lần trước bởi vì đã làm hỏng chuyện mua trâm của cô nương, tại hạ xin nhận lỗi, mong cô nương nhận lấy."

Đem vòng tay để ở trước mắt Ninh Bảo Nhi, khoe mắt Ninh Bảo Nhi động đậy, nhìn một chút, quả nhiên là đồ thượng thừa, ánh sáng trong suốt, vừa nhìn liền là biết vật bất phàm, thế nhưng cũng đúng, đường đường thái tử gia, mang ra cái gì thì cái đó đương nhiên là đồ tốt.

"Khụ, Âu Dương công tử quá khách khí, cây trâm kia có mua hay không là chuyện của ta, không có quan hệ với người, (phũ), vật này quá mức trân quý, ta không thể nhận."

Nạp Lan Kỳ rất sợ hãi Ninh Bảo Nhi không tiếp nhận, vì vậy vội vàng giải thích, "Cô nương hãy nhận đi, bằng không tại hạ sẽ thực sự áy náy, vòng tay này cũng không phải trân quý, thế nhưng có một diệu dụng (công dụng diệu kỳ), chính là nó sẽ biến đổi màu sắc theo tâm trạng của người, nếu như người mạng nó đang vui vẻ thì nó sẽ trở nên trong suốt, nếu như không vui thì nó sẽ biến thành màu trầm."

Nghe Nạp Lan Kỳ nói như thế, Ninh Bảo Nhi ngược lại rất là hứng thú, kiếp trước nàng làm hoàng hậu cũng không thiếu đồ tốt, nhưng chiếc vòng tay này là lần đầu tiên nhìn thấy.

Ninh Bảo Nhi thận trọng đeo vòng tay vào, trong lòng đột nhiên nhớ lại chuyện kiếp trước, quả nhiên chỉ chốc lát, vòng tay đã biến sắc, đúng như Nạp Lan Kỳ nói, tâm tình không tốt thì ánh sáng liền trở nên âm đạm, sau đó Ninh Bảo Nhi lại nhớ đến ngày ra sức đánh Nạp Lan Kỳ, vòng tay lại biến hóa, toàn bộ nó đều trở nên trong suốt.

Thật là bảo bối, nếu như Nạp Lan Kỳ đem đến cho nàng thì tội gì nàng không nhận.

"Cảm ơn người, ta rất thích."

Trong lòng Nạp Lan Kỳ cực kỳ vui vẻ, hắn biết một bảo vật như thế nhất định sẽ khiến cho hoàng hậu yêu thích, chỉ là hình như hoàng hậu vừa nghĩ đến cái gì đó làm cho vòng tay xám xịt.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trẫm Sai Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 17: Kiếp trước

Lần này Nạp Lan Kỳ cực kỳ, bởi vì từ sau khi trọng sinh hoàng hậu đối xử với hắn rất lễ độ, nói thẳng ra là lạnh nhạt, chán ghét, mỗi lần nhìn thấy hoàng hậu hắn đều bị tổn thương, lần này thì tốt hơn, hoàng hậu cuối cùng cũng nở nụ cười với hắn, cứ dần dần tiến thêm một bước, quan hệ giữa hắn và nàng sẽ chẳng còn xa.

Lâm Dương Thần tạm biệt Ninh phu nhân, cùng Nạp Lan Kỳ đi ra khỏi Ninh phủ, liền phát hiện ra đường đường là một thái tử, thỉnh thoảng có cử chỉ điên rồ thế nhưng lại bật cười.

Hai người thanh thoi đi trên đường phố, Nạp Lan Kỳ ngẩng đầu liền thấy Tiêu lâu, hắn nhớ ngày trước hoàng hậu nói thích ăn chân vịt ở đây, không quan tâm Lâm Dương Thần ở đằng sau ra sao, trực tiếp đi vào Túy Tiêu lâu.

"Gia, ngài có thể đi chậm chút không, thuộc hạ thật không kịp theo suy nghĩ của ngài." Lâm Dương Thần oán trách, mấy ngày nay hắn đã gầy đi rồi, đây là do thái tử a.

Nạp Lan Kỳ liếc mắt trừng Lâm Dương Thần, quay đầu nhìn chường quý nói, "Ta muốn ba phần chân vịt mang về."

"Chân vịt, hắc hắc, gia đừng ngại, thuộc hạ làm nhiệm vụ, sao có thể lĩnh công được, ngài biết thuộc hạ không muốn ăn cái này a..." (Tà: tương bợ)

Nạp Lan Kỳ hứng thú nói, "Cái này cho Ninh cô nương ăn."

". . ." Tâm nát đầy đất. (nguyên văn :v)

Đứng đợi chân vịt mang lên, trên lầu truyền tới giọng nói quen thuộc.

"Dung cô nương quả thật là thiện giải nhân ý bằng tuyệt thông minh." (con người lương thiện hiểu ý người, trong sáng như băng tuyết lại thông minh.. nôn =.=)

"Công tử quá khen, tiểu nữ chỉ là trùng hợp có biết đôi chút mà thôi."

"Cô nương quá mức khiêm tốn, ha ha ha."

Nạp Lan Kỳ theo thanh âm nhìn lại, một huyết dịch chảy ngược cảm giác tập trên ngực, nguyên lai bọn họ sớm liền nhận thức.

"Khách quan ngài chân vịt tốt."

Mặt Nạp Lan Kỳ trắng bệch, cúi đầu, không nói lên lời, tay nắm chặt.

"Gia, gia. . ."

Nạp Lan Kỳ hoàn hồn đã thấy Lâm Dương Thần lo lắng nhìn hắn.

"Thế nào?"

"Gia, chân vịt có rồi."

Nạp Lan Kỳ trả ngân lượng xong, nhìn hai người kia biến mất tại Túy Tiêu lâu mới chậm rãi đi ra ngoài.

Lâm Dương Thần vẫn hết sức lo lắng, thái tử quý giá vạn nhất có mệnh hệ nào, toàn bộ Lâm gia đều không gánh nổi, vì vậy chạy chậm đến trước mặt Nạp Lan Kỳ, "Gia, ngài có chuyện."

Nạp Lan Kỳ hít sâu, điều chỉnh khí tức, đem gói chân vịt đưa cho Lâm Dương Thần, "Cái này cho Ninh cô nương, hôm nay thả người đấy, về Lâm gia đi."

"Gia, sao ngài..."

"Ta không sao, đi đi."

Lâm dương thần vẫn còn có chút lo lắng, nhưng là thái tử mệnh lệnh lại không thể không phục từ, vì vậy cầm gì đó liền phản hồi thừa tướng phủ.

Nạp Lan Kỳ trở lại phủ thái tử phủ, ngồi trong thư phòng, nhớ lại người mình nhìn thấy trong Túy Tiêu lâu.

Kiếp trước, "Hoàng thượng, nô tì yêu hoàng thượng nhất, nô tì cả gan mong được hoàng thượng họa (vẽ tranh í, để thế cho nó hay) cho nô tì một bức."

"Hoàng thượng, quả nhiên là uy vũ bất phạm."

"Hoàng thượng, nô tì có tin vui."

"Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương hạ độc nô tì, hài tử của nô tì. . . Hoàng thượng nhất định phải làm chủ cho thần thiếp a."

"Hoàng thượng, thái tử đã bình an hạ sinh, ngài có thể yên tâm đi rồi, nga đúng a, nô tì quên nói cho ngài, đứa bé này không phải là con người, hơn nữa nô tì cũng không có bị hoàng hậu đẩy ngã, còn có một việc, nô tì nghĩ nên nói cho người biết, người không nên oán trách nô tì, hoàng hậu chắc chắn sẽ hận người..haha..."

Trong đầu Nạp Lan Kỳ không ngừng hồi tưởng lại chuyện kiếp trước, làm một đế vương không nên có tình cảm, kiếp trước hoàng hậu ở trong mắt hắn chỉ là một đám cưới chính trị, mà Dung phi đối với hắn mà nói chỉ là công cụ để cân bằng triều đình, bởi vì sợ thế lực của thừa tướng tăng lớn, hắn không ngừng đề bạt người khác, mà cái này theo đúng ý của hắn, trung thành với hắn chính là Dung thị lang (cha bà Dung Băng), người xứng đáng được chọn, cho nên hắn tăng địa vị Dung băng lên vị phi, để nàng ta có thể chống lại hoàng hậu, hắn không ngừng cho nàng vinh sủng.

Kết quả chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn nàng hãm hại hoàng hậu, liên hợp với người khác độc chết hắn, trên tay gân xanh không ngừng nổi lên, trong mắt lóe lên một tia băng lãnh, kiếp trước là hắn ngu xuẩn, tự nhận là quân vương tài đức sáng suốt, nhưng thật ra là ngu xuẩn, ngay cả Lưu Hi bên cạnh hắn có thể thấy rõ mọi chuyện, nhưng hắn vẫn ngu muội, vô tri.

Án thư (bàn), sách, bút, mực toàn bộ bị ném loạn trên đất, từ thư phòng truyền ra tiếng đồ vỡ ầm ầm.

Lưu Hi từ bên ngoài chạy vọt vào, nhìn trên đất đồ đạc lộn xộn, còn mu bàn tay thái tử có rất nhiều vết máu, làm cho Lưu Hi kinh hãi.

"Ôi, gia, ngài như thế nào? Người đâu, mau gọi thái y."

Nạp Lan Kỳ đầy hối hận, kiếp trước Lưu Hi trung thành với hắn, cuối cùng bị người khác hãm hại chết đuối.

Bên trong đôi mắt đầy lên sự hung ác nham hiểm, kiếp này, Nạp Lan Thanh, Dung Băng, ta sẽ cho các người ném tư vị phản bội ta.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trẫm Sai Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 18: Lâm Dương Sách

Sinh nhật hoàng hậu là vào đêm bán nguyệt, đã có một số sứ thần tiến vào nội cảnh Lịch quốc.

Phủ thừa tướng.

"Đứa bé Dương Sách này thật khiến người ta đau lòng." Ninh phu nhân nói Đại diệt tử (chắc là cháu trai lớn) nhà mình, nước mắt bùm bùm rơi xuống.

Ninh Bảo Nhi ngồi trên ghế trong đại đường, chân mày nhẹ nhíu, đại biểu ca nhà cậu, nàng đã biết đến, năm nay mười tám, thân thể có tật, chỉ là kiếp trước nàng không nhớ đến, thời gian nàng vào cấm cung bốn năm, cậu đã hỏi ở đâu đó mà biết được chủ trì của chùa, Tuệ Giác đại sư có thể chữa bệnh cho đại biểu ca, kết quả sau một năm đại biểu ca sức khỏe liền tốt lên, chỉ là nghe nói lão già kia rất lắm chuyện, trước đây cậu đã cầu xin không biết bao lâu lão già đó mới đồng ý trị bệnh cho đại biểu ca.

Ninh Bảo Nhi nhìn vẻ mặt u sầu của mẫu thân một chút.

"Mẹ, chủ trì chùa tên là gì?"

Ninh phu nhân xoa xoa nước mắt, nói, "Hình như gọi là Tuệ Giác, làm sao?"

Đôi mắt Ninh Bảo Nhi lóe lên, lão già hòa này thì ra đã sớm ở trong chùa miếu, vậy mà để cậu đi tìm 4 năm mới phát hiện ra ông ta.

"Không có gì, mẹ, ta nhớ đến đại biểu ca, cũng lâu lắm rồi không đến nhà cậu chơi..."

Vành mắt Ninh phu nhân còn có chút ướt, vừa nghĩ cũng đúng, từ sau khi Bảo Nhi sinh bệnh đã không đi thăm nhà ngoại, vì vậy bà gật cho phép.

Phủ thái tử, Nạp Lan Kỳ ở trong sân luyện võ, trong lòng lại đang nghĩ đến chuyện khác, bây giờ nên dùng lý do gì để đi Ninh phủ a, ba ngày rồi hắn không có gặp hoàng hậu.

Quơ quơ thanh kiếm trong tay, không khí vô hình dường như đang lưu động, cuối cùng hắn vung một chiêu, kiếm trong tay trực tiếp cắm trên cây cột cách đó không xa.

"A. . . , gia, người muốn mưu sát." (thể từ a. . . :v)

Nạp Lan Kỳ đi tới, tiếp nhận khăn mặt Lưu Hi đưa cho, lau mồ hôi trên mặt, nâng ly trà lên nhấp môi, dường như không nghe thấy Lâm Dương Thần đang gào thét.

Về mặt Lâm Dương Thần tức giận cầm thanh kiếm suýt lấy mạng hắn để trước mặt Nạp Lan Kỳ.

"Gia, ngài muốn giết ta cứ việc nói thẳng, có thể đừng dọa người không?"

Qua một thời gian chung sống, Lâm Dương Thần đã thân cận với Nạp Lan Kỳ, thỉnh thoảng còn dám chơi đùa cùng Nạp Lan Kỳ. (này là ý gì, là ý gì? =.=)

Nạp Lan Kỳ đặt ly trà xuống, ngồi trên ghế thái sư, "Cho người nghỉ một ngày về nhà chơi."

Hai mắt Lâm Dương Thần tròn to, "A?" Xong, nhất định là có chuyện, mỗi lần vị thái tử này đối tốt với hắn là có điềm báo xấu a.

"Không, không cần."

Nạp Lan Kỳ cười tủm tỉm nhìn Lâm Dương Thần đang sợ hãi như nai con.

Ninh Bảo Nhi ngồi trong kiệu, đi tới Lâm phủ, đây là lần đầu tiên từ khi trọng sinh nàng đến nhà ngoại, nàng nhớ rõ ông ngoại là đề sư (giáo sư dạy vua, đề thế kia cho lạ), am hiểu nhất chính là giáo dục, cậu chính là đại học sĩ nội các, mà người nổi tiếng nhất Lâm gia chính là vị biểu ca bệnh tật Lâm Dương Sách.

Không chỉ tài hoa, đa mưu túc trí, điểm trọng yếu chính là hắn phi thường tuấn tú a, kiếp trước nàng đã rất lâu, rất lâu không gặp vị đại biểu ca này.

Ninh Bảo Nhi vừa tiến vào Lâm phủ đã được quản gia nghênh đón.

"Biểu tiểu thư."

Ninh Bảo Nhi nhìn lão nhân trước mắt còn có chút ấn tượng, "Lâm bá, gần đây thân thể tốt chứ?"

"Ha ha, khó được biểu tiểu thư lại nhớ lão già ta, tốt tốt tốt."

Lâm bá là thủ hạ của ông ngoại, vẫn trung thành tận tâm với Lâm phủ.

"Biểu tiểu thư bên này mời, lão gia vừa nghe nói biểu tiểu thư muốn tới, có ý phía trước phòng chờ nì."

Ninh Bảo Nhi bước theo Lâm bá đi vào bên trong, vào tiền sảnh (chắc là nhà khách, ta chả biết), quả nhiên ông ngoại, cậu đã ngồi chờ.

"Ông ngoại, cậu, Bảo Nhi thỉnh an mọi người."

Ninh Bảo Nhi cúi đầu xuống nhưng mắt lại trợn lên nhìn trộm, nhất thời kinh sợ, nam nhân phiêu dật như trích tiên kia hẳn là đại biểu ca Lâm Dương Sách của nàng đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trăm Sai Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 19: Toán tính

Lâm lão gia cùng với cậu Lâm Vinh nhìn đứa cháu gái nhỏ lớn lên phần điều may ngọc này, gương mặt chất đầy ý cười.

"Nha đầu nhà người, lâu lắm không đến thăm ông ngoại, ta đã từng tuổi này, nói không chừng ngày nào đó cũng đi tìm bà ngoại người đi uống trà."

Ninh Bảo Nhi vừa nghe, lập tức phản bác, "Ông ngoại không được nói như vậy, thân thể người rất cường tráng, rõ ràng còn có thể sống ba mươi năm nữa."

Lâm lão gia nay đã hơn bảy mươi, nghe cháu ngoại nói mình có thể sống trăm tuổi, rằng đã rụng một cái nhưng vẫn cười tươi rói, nhất thời chọc cười Ninh Bảo Nhi.

"Bảo Nhi, khó được lúc ông ngoại ngời cao hứng như thế, ở lại đây mấy ngày đi", quay đầu lại nhìn, hóa ra là phụ thân nàng ra lệnh.

Ninh Bảo Nhi cười cười, lộ ra vẻ kiều diễm xinh đẹp nói, "Được."

Ánh mắt nhìn Lâm Dương Sách, "Biểu ca, đã lâu không gặp, Bảo nhi không nhận ra biểu ca."

Lâm Dương Sách cười như gió xuân, thoáng chốc khiến Ninh Bảo Nhi ngây người, đột nhiên cảm thấy có một loại cảm giác 'nam nhân đẹp quay lại cười mỉa hoặc chứng sinh'.

Ninh Bảo Nhi ngờ ngác nhìn Lâm Dương Sách.

Cảm giác được Ninh Bảo Nhi nhìn mình chăm chú, Lâm Dương Sách cúi đầu cười khẽ, hẳn không nghĩ đến tiểu biểu muội nhà mình thấy mình sẽ có dáng vẻ này, không biết hẳn nên vui hay nên cười khổ đây.

Thước Đoạt đứng ở bên người Ninh Bảo Nhi, nhìn tiểu thư nhà mình ngốc nghếch đứng lạng người, liền đưa tay khẽ đẩy Ninh Bảo Nhi.

"Khụ, tiểu thư."

Ninh Bảo Nhi hoàn hồn, có chút xấu hổ đỏ hồng mặt, thật là quá mất mặt, tự nhiên nhìn người ta ngây người.

Ngồi ở trên cao Lâm lão gia cùng Lâm Vinh nhìn nhau, trên mặt cười đầy thành ý, bọn họ đến nay vẫn còn nhớ được, Lâm Dương Sách khi còn bé mỗi ngày đều đòi muốn kết hôn với Bảo nhi, muốn lấy nàng làm vợ.

Lâm Dương Thần từ Ninh phủ trở lại phủ đệ Thái tử, trong miệng còn ngậm một cây cam thảo.

"Gia, ta đã trở về."

Nạp Lan Kỳ ngồi bên trong thư phòng, tay cầm sách không giương mắt, khẽ gật đầu. Trong lòng thì không ngừng gào thét, vì sao tên này không mau nói rõ hành tung của hoàng hậu.

Đề quyền sách trên tay xuống, chỉ thấy Lâm Dương Thần đã tùy tiện ngồi ở phía dưới ghế thái sư, dáng dấp rất nhàm chán.

"Cái kia... Bảo nhi đang làm cái gì?"

Lâm Dương Thần không có chú ý, Nạp Lan Kỳ đã trực tiếp thân mật gọi 'Bảo Nhi'.

"Không biết, lúc ta đến Bảo Nhi không ở trong phủ."

"Không ở trong phủ, đi đâu?"

Lâm Dương Thần người như không xương, xui lơ ngồi xuống ghế, "Đến nhà ta."

"Nhà ngoại, Lâm phủ?"

Nạp Lan Kỳ thật muốn bóp chết người trước mắt, nếu theo tính tình hắn trước kia thì phải đánh Lâm Dương Thần gần chết trước, sau đó ném vào trong đại lao, thử hỏi trong thiên hạ có mấy người dám đường đường tầy ý nói chuyện với thái tử như thế, tốt rồi, ai bảo mình muốn nhờ vả hắn, ai bảo hắn là em vợ mình, ai bảo hắn kiếp trước có lỗi với hoàng hậu, ai bảo. . .

Nạp Lan Kỳ bản thân gần như muốn bốc hỏa, lúc này một tiếng kêu to truyền vào.

"Thái Tử Ca Ca."

Cửa thư phòng bỗng nhiên bị đẩy ra, một tiểu cô nương phần điều ngọc trác mười phần đáng yêu xuất hiện ở cửa.

Lâm Dương Thần ngồi ở ghế thái sư chớp mắt, chờ cửa mở ra sau mới chậm rãi mở mắt, chỉ thấy ánh nắng vô cùng chói mắt, một người mặc áo lụa hồng nhạt, trên đầu mang trâm vàng, nâng gò má mỉm cười như tiên nữ xuất hiện ở cửa.

Đầu óc lập tức thanh tỉnh, ngồi thẳng người, dùng sức dụi dụi con mắt, sợ mình nhìn lầm rồi.

Ánh mắt người đứng ngoài thư phòng quét qua Lâm Dương Thần, thoáng một cái đã đi đến bên Nạp Lan Kỳ.

"Thái tử ca ca, ngoại đã đi đâu, người ta thật lâu cũng không nhìn thấy ngoại."

Nạp Lan Kỳ xoa xoa đầu Nạp Lan Nhu, tiểu gia hỏa này sao lại tới đây a?

Nạp Lan Nhu là nữ nhi của phi tần trong cung phụ hoàng, vừa sinh ra mẫu phi liền qua đời, hoàng hậu thấy nàng tội nghiệp bèn đem về bên cạnh mình

nuôi, từ nhỏ đã được hoàng hậu và thái tử nuông chiều, sủng ái.

"Nhu Nhi, ai cho ngươi ra khỏi cung, mẫu hậu cho phép sao?"

Nạp Lan Nhu vừa nghe Nạp Lan Kỳ hỏi, làm ra vẻ mặt biết mình sai nói, "Người ta, người ta còn chưa kịp nói, lát nữa người ta trở về sẽ nói với mẫu hậu."

Về mặt Nạp Lan Kỳ nghiêm túc, "Không được, hiện tại ngươi trở lại đi, bằng không ta sẽ bẩm báo với mẫu hậu ngươi tự trốn ra khỏi cung."

Nạp Lan Nhu vừa nghe cái này lập tức thấy ủy khuất, nàng lâu lắm không có thấy thái tử ca ca, nhưng vừa thấy mặt hắn đã đuổi nàng đi, chu miệng ủy khuất nói, "Người ta đi ngay."

Nhìn bóng lưng Nạp Lan Nhu, Nạp Lan Kỳ cũng có chút không nỡ, thật sự hiện tại hắn không thể để bất kỳ người nào khác biết hắn theo đuổi Ninh Bảo Nhi, nếu lộ ra ngoài hậu quả sẽ rất lớn, mà muội muội của hắn lại đơn thuần, nói không chừng câu cần nói lại không nói, cứ nói câu không nên nói. (ông í sợ em Nhu kia biết chuyện liền đi buôn dưa lê, nói những điều ko nên nói.)

Nạp Lan Nhu tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, trong thư phòng chỉ còn Nạp Lan Kỳ cùng Lâm Dương Thần, Nạp Lan Kỳ đang muốn hỏi Lâm Dương Thần về việc Ninh Bảo Nhi đi Lâm phủ làm gì, chỉ là vừa quay đầu lại về phía Lâm Dương Thần sau, chân này liền cau lại.

Lâm Dương Thần khoe miệng mang theo ý cười, ánh mắt si mê nhìn Nạp Lan Nhu vừa mới rời khỏi.

"Gia, nàng là ai?"

Nạp Lan Kỳ thấy thế trong đầu tràn đầy tính toán, muội muội hắn năm nay cũng không còn nhỏ, thêm một năm nữa cũng cập kê, nếu để cho hoàng muội lấy thuộc hạ của hắn, mẫu hậu chắc chắn sẽ không đồng ý, nếu như tìm một con một cận thần thì đối với hoàng muội mà nói cũng là tốt, hơn nữa Lâm Dương Thần trước mắt này chính là cháu trai của đế sư, con thứ của đại học sĩ nội các, trong nhà không còn bà ngoại và mẫu thân (ông í sợ e gái ông bị bà ngoại và mẹ chồng bắt nạt =.=), hơn nữa hắn không cần kế thừa gia nghiệp, thân phận này thế là đủ, điều kiện gia đình cũng đủ, càng quan trọng, tên Lâm Dương Thần này có thể trở thành tâm phúc của hắn, làm mai cho hắn cùng hoàng hậu cũng được, haha.

Nạp Lan Kỳ lúc này đang dương dương tự đắc, lại không biết ở Lâm phủ xa xa, Ninh Bảo Nhi đang tính toán mưu mô, mà mưu mô này lại dành cho hắn.

Ninh Bảo Nhi ở trong lương đình của Lâm phủ hást xỉ một cái lại một cái.

Lâm Dương Sách thấy thế, lập tức lấy áo khoác của mình phủ lên người Ninh Bảo Nhi.

"Rất trễ rồi, ban đêm gió lớn, trở về nghỉ đi, không lại cảm lạnh."

Trên người truyền đến một mùi hương liệu thơm mát, trong bóng đêm, mặt Ninh Bảo Nhi đỏ hồng, đại biểu ca thật là quá ôn nhu, sau buổi chiều bắt chuyện, Ninh Bảo Nhi phát hiện đại biểu ca này dù là học thức hay tài hoa đều là dạng xuất chúng, vì vậy nàng vì mình hạ một quyết định, nàng muốn đi chùa tìm Tuệ Giác đại sư kia, nhanh chóng chữa bệnh đại biểu ca, chờ trị hết bệnh, nàng liền cầu hôn hắn, gả cho đại biểu ca nhất định sẽ hạnh phúc, hơn nữa ở đây có quy củ, không bao giờ được nạp thiếp a.

Kiếp trước, đối với các loại phi tử của Nạp Lan Kỳ, nàng đã sớm chán ghét, bất kể là quý phi, tần phi, chiêu nghi, tài tử, đối với nàng mà nói toàn bộ đều là thiếp, một đồng đại thiếp, tiểu thiếp, nhớ lại việc trước đây, Ninh Bảo Nhi có một loại xúc động muốn đập đầu vào tường, nàng cư nhiên cùng nhiều nữ nhân tranh một nam nhân như thế, bây giờ suy nghĩ một chút thôi cũng đều cảm thấy ghê tởm.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trăm Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 20: Chùa

Ninh Bảo Nhi sau khi từ Lâm phủ trở về, liền quyết định đi chùa Tuệ Giác.

Trên xen ngựa Ninh phủ, Thục Dục bận rộn thu dọn đồ đạc.

Sau khi đặt chiếc hộp cuối cùng lên bàn, nàng xoa xoa mồ hôi trên trán, "Tiểu thư, vì sao lại muốn đi chùa a hôm nay cũng không phải là mười lăm, nhưng sao lại mang nhiều đồ như vậy, ngươi muốn ở luôn trên đó sao?"

Ninh Bảo Nhi dường như đang có điều suy nghĩ, nàng nghe nói lão đầu kia đặc biệt kỳ quái, một ngày rồi nàng không nhìn thấy bóng dáng hắn, lần này nàng phải chuẩn bị đề kháng chiến trường kì, cần phải khiến lão đầu kia không thể đi ra ngoài.

Xe ngựa Ninh phủ thẳng tiến tới chùa Tây Sơn. (chùa này ở Tây Sơn, tên Tuệ Giác).

Bên này, Lâm Dương Thần chạy như điên trở lại phủ thái tử, không thèm nghỉ ngơi đến thẳng thư phòng của Nạp Lan Kỳ.

"Gia, Bảo Nhi đi chùa."

Nạp Lan Kỳ đang viết chữ thì dừng lại, nhìn Lâm Dương Thần, "Đi chùa làm cái gì?"

Lâm Dương Thần lắc đầu, "Không biết, Bảo Nhi sau khi từ nhà ta trở về rùm beng lên muốn đi chùa, không nói nguyên nhân liền đi luôn."

Đôi mắt Lâm Dương Thần lấp lánh ánh sáng, nói xong nhìn nhìn Nạp Lan Kỳ, chân mày nhướng lên, mục đích rất rõ ràng, chỉ là Nạp Lan Kỳ đang nâng má nghĩ ngợi, không để ý đến vẻ mặt Lâm Dương Thần.

Chùa, nàng đi chùa làm cái gì?

"Gia, gia."

Nạp Lan Kỳ hoàn hồn, đã nhìn thấy Lâm Dương Thần chăm chăm theo dõi hần.

"Làm sao?"

"Ừm, ừm... công chúa..."

Chân mày Nạp Lan Kỳ cau lại, nhìn Lâm Dương Thần nói, "Chúng ta cũng đi chùa, thuận tiện gọi Nhu nhi cùng đi luôn."

Lâm Dương Thần gật đầu như giả vờ, không biết vì sao từ ngày đó gặp công chúa đến giờ hần cứ như bị bệnh, mỗi ngày lúc ngủ đều sẽ mơ thấy công chúa, hơn nữa tim còn luôn luôn nhảy ầm ầm.

Ninh Bảo Nhi đi xe ngựa lên tới chùa, sau khi xuống xe nhìn cầu thang thật dài, thật dài hướng lên trên, điều này làm cho ngôi chùa như ở trên mây, lơ lửng giữa không trung, đặc biệt có tiên khí.

Ninh Bảo Nhi sai người đem đồ trên xe ngựa xuống, tự mình bay thẳng đến ngôi chùa trước mắt, chỉ là đi được nửa đường, Ninh Bảo Nhi bỗng nhiên nheo lại mắt, hít một hơi thật sâu.

"Thục Dục, có người thấy không, thơm quá!"

Thục Dục đi sau lặp lại động tác của Ninh Bảo Nhi, hít hà nói, "Tiểu thư, thật thơm quá, ta thèm đến chảy nước miếng."

Ninh Bảo Nhi đồng ý gật đầu, quả thực như vậy, mùi này thật rất thơm, khiến người thèm nhỏ dãi.

Ninh Bảo Nhi mang theo Thục Dục đi vào một sương phòng trong chùa, nơi này bình thường là chỗ ở cho thiện nam tín nữ đến dâng hương, mười phần an tĩnh, Ninh Bảo Nhi có ảo giác, không biết chùa này thật có Phật tính, hay là bởi vì cái khác, nàng bình tĩnh lại, cảm giác cả người đều yên bình.

Vườn người một cái, bắt đầu suy nghĩ đại kế (muru kế lớn), Ninh Bảo Nhi một thân một mình chạy trong chùa miếu, trong chùa miếu ngoại trừ thỉnh thoảng vang lên tiếng chuông, chỉ còn lại một ni cô quét sân cùng người đánh chuông.

Một tiểu sa di (chắc là người theo Phật) đi qua trước mặt, Ninh Bảo Nhi lập tức giữ lại.

"Tiểu sư phụ, ta muốn hỏi thăm một chút, trụ trì của Tuệ Giác đang ở đâu?"

Tiểu sa di chấp tay nhìn Ninh Bảo Nhi, "Vị thí chủ này, Tuệ Giác tổ sư đã bế quan, mấy ngày nữa mới xuất quan."

Bế quan, còn mấy ngày nữa, trời ạ, nàng tới không đúng lúc rồi.

Buông tiểu sa di đi ra, gương mặt ai oán nhìn chùa miếu, bỗng nhiên cảm nhận được mùi hương mà nàng mới ngửi lúc lên chùa nhẹ nhàng bay tới.

Càng ngửi càng thơm, vì vậy Ninh Bảo Nhi liền đi theo mùi thơm này, đến một nơi phía sau rừng núi.

Chỉ thấy có một thứ trên cái giá lửa, chính là gà nướng thơm ngào ngạt, bụng kêu ùng ục, Ninh Bảo Nhi không có hình tượng mà tự nhiên chảy nước miếng, cả người như bị mê hoặc, đi tới cạnh chỗ con gà nướng.

Ngồi xổm, càng ngửi càng muốn ăn con gà này, nhưng dù sao nàng cũng là tiểu thư khuê các, không hỏi mà tự tiện ăn thật sự là không thích hợp, vì vậy quay đầu nhìn xung quanh.

"Đây là gà của ai? Ta đếm tới ba, không có người trả lời, ta sẽ ăn a." Không có phản ứng, trong lòng Ninh Bảo Nhi trộm cười, không có người, vì vậy không chút khách khí cầm gà lên bắt đầu ăn.

"Tách.."

Một giọt mỡ gà từ trong miệng Ninh Bảo Nhi tràn ra, gà này quá là ngon, so với đồ ăn trong hoàng cung kiếp trước tốt hơn nhiều.

Đã ăn no rồi, Ninh Bảo Nhi xoa xoa cái bụng nghênh ngang rời đi.

Cách đó không xa là lão già đầu hoa râu, hai mắt sáng ngời, cười tùm tùm bụng bầu rượu trở về, hân vừa mới đi lấy rượu để ăn gà ngon, mà bây giờ, hân ngần ra, gà của hân sao lại còn mỗi xương thế này, thịt chạy đi đâu rồi a?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trăm Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 21: Cảnh trong mơ

Thục Dục đã chuẩn bị com chay xong xuôi, lẳng lặng ngồi ở ngưỡng cửa, hai tay chống má, không biết lúc này Nhạc Sơn ở nhà làm cái gì, sớm biết nhảm chán như vậy nàng đã bảo tiểu thư cho hân cùng đi.

Ninh Bảo Nhi ăn no xong, chậm rãi đi bộ trở về, không biết gà vừa nãy là của ai, mùi vị thật ngon.

Thục Dục thấy Ninh Bảo Nhi trở về, đứng dậy đi đến chỗ Ninh Bảo Nhi.

"Tiểu thư, người đã về, com chay đã xong."

Ninh Bảo Nhi vỗ bụng một cái, "Không cần, người ăn đi, ta ăn ở bên ngoài rồi."

Thục Dục kinh ngạc. Ăn ở bên ngoài? Ăn cái gì a?

Ninh Bảo Nhi kể lại việc ăn con gà nướng kia với Thục Dục, nghe Ninh Bảo Nhi nói xong, Thục Dục bán tính thật thà liền sầm mặt.

"Tiểu thư, thật là quá đáng, ở bên ngoài ăn vụng lại không mang theo ta." (oimeoi con tưởng bà này mắng bà chánh kia chó. Đúng là chủ nào tớ nấy =.=)

Nhìn dáng vẻ giận dữ của Thục Dục, Ninh Bảo Nhi cười hắc hắc, "Giận cái gì? Ta đây là ở đó nếm thử xem mùi vị thế nào, nếu thấy được ta lập tức trở về gọi người tới." (còn xương thôi mẹ định cho e ấy ăn gì =.=)

Đừng nghĩ Thục Dục ngu ngốc, thế nhưng thật sự nàng ấy rất dễ dụ, cho dù nàng ấy tức giận thì chỉ cần nói xạo vài ba câu liền vui vẻ lại a.

Nạp Lan Kỳ, Lâm Dương Thần và cái người ngoài ý muốn bị lôi đi Nạp Lan Nhu ngồi cùng trên một xe ngựa, chạy thẳng tới chùa Tuệ Giác.

"Công chúa, người đói không?"

"Công chúa, người khát sao?"

"Công chúa, chúng ta chơi cờ đi."

Nạp Lan Nhu bị Lâm Dương Thần làm phiền không thể chịu được, nàng ta chưa từng thấy người nói nhiều như thế, khinh thường không thèm liếc mắt nhìn Lâm Dương Thần, trực tiếp ngồi cạnh Nạp Lan Kỳ.

"Thái tử ca ca không phải nói mang ta đi chơi sao, sao lại đi đường này a?"

Nạp Lan Kỳ chớp mắt, không nói, lúc này Lâm Dương Thần lại đoạt lời, "Chúng ta đi chùa, nghe nói ở đó rất linh, hơn nữa trên chùa có rất nhiều chỗ đẹp."

Mặc cho Lâm Dương Thần nói chuyện văng nước miếng, mày nhếch mặt tươi, Nạp Lan Nhu ghé vào bên tai Nạp Lan Kỳ nói, "Thái tử ca ca, chúng ta có thể không dẫn hân đi cùng không, quá đáng ghét, ta không thể chịu được nữa rồi."

Nạp Lan Kỳ mở mắt ra, nhìn thấy Lâm Dương Thần nhìn chằm chằm Nạp Lan Nhu, khoe miệng nhẹ nhếch, nếu như Lâm Dương Thần biết Nhu Nhi đang nói xấu hân thì sẽ có bộ dạng gì?

Hoàng hậu chẳng lẽ cũng đối xử với hần như vậy sao, nghĩ đến đây hần thật sự rất sợ hãi, hần nên làm thế nào đây, càng nghĩ càng cảm thấy rắc rối, lần đầu tiên hần gặp hoàng hậu gặp mặt đã bị ăn một trận đánh, lần thứ hai bởi vì cây trâm phát giận, chẳng lẽ có gì thay đổi sao, huống chi Phụng các kia nhiều người tới như vậy, nếu như hần không xem cây trâm của nàng mà là người khác thì nàng giận không, đương nhiên là không rồi, nàng chẳng vô có như thế, càng nghĩ càng cảm thấy khẩn trương, hần phải nhanh lên một chút chạy tới chùa mới được.

Đêm, Ninh Bảo Nhi không đọc sách như thói quen, chỉ là tâm tình rất phiền não, nỗ lực bao lâu cũng đều không tĩnh tâm được, vì vậy Ninh Bảo Nhi lấy một cuốn kinh Phật ra đọc.

Đọc tới gần người, một luồng khí như vị hoa đào tràn ngập mũi, sau một khắc, Ninh Bảo Nhi như rơi vào trạng thái mù mịt...

Nhìn cảnh tượng này, cảm giác quá quen thuộc, nàng nghe thấy một tiếng thét chói tai....

"A, không muốn, không muốn, tiểu thư, tiểu thư, chúng ta về nhà đi, chúng ta về nhà, Thục Dược không tưởng sống ở chỗ này, chúng ta về nhà..."

Nghe rõ giọng nói kia, nhìn sương mù chung quanh đang chậm rãi tan hết, lúc này cách đó không xa, Ninh Bảo Nhi nàng ăn mặc phụng bào cao quý, dáng vẻ chật vật, vẻ mặt bi thương, Thục Dược quý gối kêu gào cạnh nàng, còn có Dung quý phi cùng Nạp Lan Kỳ một thân long bào đứng đối diện với nàng, trong tay hần ôm một đứa trẻ.

"Người thật ngoan độc, đến đưa bé người cũng không buông tha..."

Nước mắt Ninh Bảo Nhi lăn xuống đôi gò má xương xương, từng giọt vô thanh vô tức vỡ òa trên mặt đất, liễu mạng lác đầu, "Hoàng thượng, không phải nô tì, không phải nô tì, nô tì thật không có làm, hoàng thượng người nhất định phải tin tưởng ta."

"Hoàng thượng, tiểu thư nhà ta không làm, là Dung quý phi, là do Dung quý phi làm."

Giọng nói Dung quý phi bén nhọn ra lệnh, "Lời nha đầu chết tiệt không biết nghe lời này ra ngoài chém chết cho ta."

Nhìn mọi người kéo Thục Dược đi, Ninh Bảo Nhi hoảng hốt liễu mạng chạy về phía Thục Dược, nhưng mà đã chậm, Thục Dược nằm trên một vũng máu...

Ninh Bảo Nhi ngây ngốc nhìn hoàn cảnh quen thuộc, một thân phụng bào rách nát, mặt không còn chút máu, trên mặt tràn ngập oán hận, giọng nói lạnh lẽo đến xương tủy, "Nạp Lan Kỳ người tại sao có thể đối xử như thế với ta?"

Xoay người đi tới bên Thục Dược, ôm lấy xác nàng ấy, ní non, "Thục Dược, ta đưa người về nhà, về nhà..." (chém Nạp Lan Kỳ =.=)

"Tiểu thư... Tiểu thư..."

Ninh Bảo Nhi từ trong giấc mơ tỉnh lại, nhìn Thục Dược đang cầm giá nến, hỏi.

"Thế nào?"

"Tiểu thư, rất trễ rồi, lên giường nghỉ ngơi đi."

Nhìn quang cảnh xung quang, Ninh Bảo Nhi mới phản ứng được, nàng vừa mới nằm mơ, từ lúc nàng trọng sinh tới nay, đây là lần đầu tiên nằm mơ thấy chuyện kiếp trước.

Thay xong áo ngủ, nằm ở trên giường, đóng chặt hai mắt, thế nhưng nước mắt vẫn chảy ra, ướt đầm tóc mai, nhẹ nhàng thấm vào hai bên gối, nàng đã rất cố gắng khắc chế bản thân không nhớ lại, bởi vì đã qua rồi, nhưng hôm nay mọi chuyện lại tái hiện, cứ như diễn ra ngay trước mắt...

Trong xe ngựa, Nạp Lan Kỳ bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc, đưa tay chạm vào ngực, vì sao lại đau đớn như thế?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trâm Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 22: Nguyên nhân cái chết của kiếp trước

Xe ngựa đến trước chân núi, xuống xe ngựa, Nạp Lan Kỳ nhìn ngôi chùa nguy nga, nếu là trước đây, hần không bao giờ tin quý thần, nhưng từ sau khi trọng sinh, hần đã tuyệt đối tin tưởng. (Tà: đáng sợ hơn cả quý thần chính là lòng người. ĐMBK)

"Thái tử ca ca, đây chính là ngôi chùa linh nghiệm Tuệ Giác mà mọi người hay nói đến sao?"

Nạp Lan Kỳ gật đầu, "Đi thôi."

Nạp Lan Kỳ bước lên bậc thang, càng lên cao mây mù càng dày đặc, phía trước dường như tỏa ra sự quen thuộc, chân mày nhẹ nhúu nhìn xung quanh một chút, lúc này mới phát hiện Lâm Dương Thần cùng Nạp Lan Nhu đã biến mất.

Một búng máu tràn ra, một giọt nhỏ lên mu bàn tay hắn.

"Hoàng thượng, hoàng thượng, ngài làm sao vậy?"

Nạp Lan Kỳ ngẩng đầu nhìn thấy gương mặt thuần thực của Luru Hi, ở đây là Ngự Thư phòng.

"Dung quý phi đến."

Nạp Lan Kỳ nhúu mày, sao nàng ta lại tới?

"Khụ... ." Trong miệng máu chảy càng nhiều.

Luru Hi bên cạnh lập tức đỡ Nạp Lan Kỳ, "Hoàng thượng, ngài nhất định phải bảo trọng, nếu ngài không muốn gặp Dung quý phi, nô tài sẽ bảo nàng ta đi."

Nạp Lan Kỳ vô lực phát tay, sao có thể như thế, hắn quay về nơi này làm gì, ngực càng lúc càng rát.

"Cút ra."

"Hoàng thượng, nô tì tới thăm ngài."

Nạp Lan Kỳ nhìn Dung quý phi xinh đẹp trước mắt.

"Quý phi nương nương, hoàng thượng không muốn gặp ngài, ngài trở về đi."

Luru Hi khom lưng trước dung quý phi, thẳng thắn nói.

Dung quý phi nhìn Luru Hi, trong mắt đầy chán ghét, môi hồng khẽ mở, "Người đâu, mời Luru tổng quản ra ngoài, ở đây không cần hắn hầu hạ."

"Lớn mật."

Nạp Lan Kỳ nôn ra máu càng nhiều, không nói nên lời, mặc cho Dung Băng đứng trước mặt hắn kiêu ngạo, ngông cuồng.

Luru Hi bị mấy người thị vệ lôi mạnh ra ngoài, khi nghe thấy một tiếng kêu rên liền cảm thấy bất an.

Dung Băng đứng trước mặt Nạp Lan Kỳ, cúi đầu nhìn khuôn mặt tái nhợt của hắn.

"Hoàng thượng, ngài có cảm thấy ngực đau hay không, có cảm thấy muốn nói mà không có sức để nói hay không thì đúng rồi, không uống phí một năm nay ta cho người ăn độc dược xuyên tràng (chắc là thùng dạ dày == hông biết)

Nạp Lan Kỳ đau đớn khó nhịn, ánh mắt phẫn hận nhìn Dung Băng, vì sao còn bắt hắn trải qua một lần nữa?

"Hoàng thượng thấy không cam lòng sao, bình thường ngài sùng ái nô tì, vì sao nô tì lại làm vậy với ngài, ngài đừng gấp, nô tì sẽ từ từ giải thích cho ngài."

"Khởi bẩm nương nương, Luru công công không tuân thủ mệnh lệnh, đã chém đầu."

"Nga, Luru tổng quản cũng thật là, gấp gáp như vậy làm cái gì, các người đi lĩnh thưởng đi."

"Dạ."

Đôi mắt Nạp Lan Kỳ vẫn lên tia máu.

"Hoàng thượng sao lại nhìn nô tì như vậy, hoàng thượng nên cảm tạ nô tì mới đúng, Luru tổng quản không tuân mệnh lệnh, nô tài như vậy không thể giữ lại, ta đang giúp người trị tội hắn a."

"Phốc... ." Một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra, Nạp Lan Kỳ không chịu nổi ngã xuống giường, cả người vô lực, đau đớn thống khổ, kiếp trước rõ ràng đã nếm qua, vì sao lại để cho hắn nếm thêm một lần, chẳng lẽ đây là lão Thiên trừng phạt hắn sao? (chính xác ==)

Dung Băng nhắc chân đi tới cạnh Nạp Lan Kỳ, "Hoàng thượng, ngài còn nhớ trước đây đã tham gia thọ yến (yến tiệc mừng thọ) của Lâm thái phó

không? Hoàng thượng nói đã từng gặp nô tì ở đâu đó, còn nói vừa gặp nô tì đã yêu, lúc đó người có biết nô tì rất buồn cười không, người thích một nữ nhân nhanh như vậy, người nhìn nhầm người rồi...haha.”

Nạp Lan Kỳ nằm trên giường vẫn không nhúc nhích, tự giễu bản thân, đúng, hẳn vừa gặp đã thương một người, sao lại nhận nhầm...

"Hiện tại hoàng thượng đã biết người trước đây ngài gặp là ai chưa? Người chán ghét hoàng hậu nương nương, mỗi lần nhìn người dùng ánh mắt chán ghét xua đuổi nàng, theo đuổi nô tì, khi dễ nàng, trong lòng nô tì cảm thấy cực kỳ buồn cười.”

"Thế nhưng cũng không thể hoàn toàn trách người, muốn trách cũng trách hoàng hậu ngu xuẩn, chỉ biết hiền lành rộng lượng, nô tì cũng bội phục nàng, mặc cho người chán ghét nàng như thế, nàng vẫn yêu người, rõ ràng nàng ta không dám thừa nhận, ha ha, người biết tại sao không? Bởi vì nô tì nói cho nàng, hoàng thượng ngài đã từng chính miệng nói với nô tì là chán ghét nàng, mà ngài lại tương tự một nữ nhân gặp ở nhà Lâm thái phó, ngài biết lúc đó hoàng hậu nghe xong có đáng về gì không, tuyệt vọng a.. haha..” (mọi người hiểu ko? NLK nhìn thấy NBN đã yêu nhưng lại nhận nhầm ng đó là DB.. đồ bà ẬU T.T)

"Một người nhận nhầm người, một người im lặng không nói, đúng là tuyệt phối (phối hợp tuyệt vời, dễ hiểu T_T), ngu ngốc không ai bằng.”

"Băng Nhi.”

Dung Băng quay đầu nhìn lại, đã nhìn thấy Nạp Lan Thanh ăn mặc măng bào (áo dành cho vương gia mặc) bước tới.

"Vương gia.” Dung Băng bày ra dáng vẻ một tiểu nữ nhân đáng yêu ní non trong lòng Nạp Lan Thanh.

Mặt Nạp Lan Kỳ biến thành màu đen, thân thể càng ngày càng suy yếu thống khổ nằm trên giường, ánh mắt phẫn hận nhìn đôi nam nữ kia.

"Băng Nhi, hoàng nhi đã tỉnh, mau đi xem một chút, bản vương có việc muốn nói cùng hoàng thượng.” (NLK bị đội nón xanh == con trai của thằng kia mà)

Dung Băng hôn một chút lên mặt Nạp Lan Thanh, đáng người uyển chuyển đi ra khỏi điện.

Nhìn Nạp Lan Kỳ hấp hối, Nạp Lan Thanh chẳng che giấu nữa mà nói ra tất cả.

"Hoàng thượng, quân đội Đại Lịch xâm chiếm miền Bắc Trung Quốc (nguyên văn.. chả hiểu ==) đã rút lui, hoàng thượng nên cao hứng mới đúng, lo lắng cau mày làm gì.”

Nạp Lan Thanh đi tới ngồi xuống ghế, cầm quả cam trong mâm ở trên bàn lên, lột vỏ rồi bỏ vào miệng.

"Ừ, thật ngọt.”

"Người có biết ta chờ ngày này bao lâu không, tròn hai mươi lăm năm, phụ hoàng luôn luôn đối xử tốt với người, ta hận người, vì sao, bởi vì ta không phải từ trong bụng hoàng hậu chui ra, nhìn xem dáng vẻ người bây giờ, hoàng hậu sinh ra thì thế nào, người vẫn bị người bên gối hại chết đầy thôi, lại còn thay ta nuôi dạy nhi tử, nuôi cháu người đó..haha.. quá đại dột.”

"Bảo Nhi, nếu như trước đây nàng chịu gả cho ta, sẽ không bị gia tộc ép buộc lấy Nạp Lan Kỳ, bản thân lại mất mạng, đây tất cả là do người dựng lên, huynh đệ tương tàn, giang sơn này bốn vương sẽ thay người quản lý, bây giờ bốn vương đưa người đi gặp phụ hoàng cùng mẫu hậu, để các người một nhà ba người đoàn tụ, đúng, người có biết phụ hoàng cùng mẫu hậu người chết thế nào không, xuống đó với họ đi rồi biết.”

Nghe câu nói cuối cùng của Nạp Lan Thanh, máu tươi trong miệng Nạp Lan Kỳ phun ra, ngực đau nhức, ánh mắt hằn đỏ mở thật lớn, hô hấp càng khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trẫm Sai Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 23: Chuẩn bị cướp người

"Thái tử ca ca, người sao vậy, thái tử ca ca.”

Dùng sức hít sâu một hơi, mở mắt nhìn xung quanh, màn lụa trắng, giường gỗ, đơn giản như ở nhà.

"Điện hạ, ngài đã tỉnh, Phật tổ phù hộ.”

Nghe tiếng nước nở, Nạp Lan Kỳ giương mắt nhìn lên thấy vẻ mặt Lâm Dương Thần lo lắng, Nhu Nhi cầm khăn ô ô khóc.

Ngồi dậy xoa xoa đầu, "Sao ta lại ở trong này?”

"Chúng ta cũng không rõ, vừa mới đi một chút người đã ngã xuống, đáng vẽ của người dọa chúng ta muốn chết, may mắn trong chùa có một vị hòa thượng biết y thuật, nói người đang đi vào trong mộng, rất nhanh sẽ tỉnh lại, sau đó vị hòa thượng đó rời đi, cho nên chúng ta vẫn chờ người tỉnh lại."

Đi vào trong mộng, Nạp Lan Kỳ đưa tay vuốt ngực, quả thực đã không đau đớn như trước, chỉ là vì sao vừa mới vào trong chùa một bước đã xảy ra chuyện này?

Trong sương phòng, Ninh Bảo Nhi đi qua trái lác qua phải, Thược Dược ngồi đối diện nàng ánh mắt cũng lác lác theo.

"Tiểu thư, người dừng lại đi, ta choáng."

Hai tay Ninh Bảo Nhi vòng trước ngực, giơ một tay lên, găm lấy ngón trỏ, thực phiền não a, nàng tới đây đã mấy ngày mà lão đại hòa thượng kia không thấy bóng dáng đâu, lại còn phải nghe niệm kinh mỗi ngày, đầu nàng to lên rồi.

Ninh Bảo Nhi ra cửa nhìn chùa chiến an tĩnh, thật là nhàm chán, quay đầu đi vào trong phòng.

"Không được, ta không thể đợi, chúng ta phải nghĩ biện pháp mới được."

"Nghĩ biện pháp, biện pháp gì, người ta cũng nói trụ trì đang bế quan, chẳng lẽ chúng ta không cho hắn bế quan, trực tiếp xông vào bắt người sao?"

Thược Dược không đồng ý nói, mắt Ninh Bảo Nhi sáng ngời, cảm thấy cái chủ ý này không tệ, vươn tay xoa xoa cằm, có cảm giác nóng lòng muốn thử biện pháp này.

Thược Dược nhìn ra suy nghĩ của Ninh Bảo Nhi, lập tức đứng lên chặn trước mặt nàng.

"Tiểu thư, không được, người ngàn vạn lần không thể manh động, phải biết rằng trụ trì là người rất lớn a, hơn nữa nô tỳ nghe nói Tuệ Giác đại sư này có linh tính, sống được mấy trăm tuổi rồi, ông ấy phổ độ chúng sinh, người không thể động vào thần linh." (Tà: gì chứ? Lão già đó chắc là một lão ngoan đồng =.=)

Nghe Thược Dược nói, Ninh Bảo Nhi xì cười, "Làm sao nào, người nói cứ như mình đã gặp hắn, gì mà mấy trăm tuổi, vậy thì thành tinh mất rồi a."

"Nô tỳ... nô tỳ chưa từng thấy chân nhân, nhưng nô tỳ đã xem bức họa của hắn, thực sự như tiên."

Ninh Bảo Nhi nhướn mi, "Thật?"

"Thật, thật, không tin người xem."

Đi vào trong nhà, Thược Dược lấy ra một quyển 'Nhân vật trong chùa', ghi chép đầy đủ về cao tăng, lật đến trang có Tuệ Giác, không mặc áo cà sa, không cầm trượng, không cầm Phật châu (vòng có hạt tròn tròn í), trái lại, hắn cầm....hồ lô.

Hơn nữa người này lại đang cười tủm tỉm, quần áo kì lạ.

Ninh Bảo Nhi có chút nghi ngờ, đầu óc không ngừng suy chuyển, miệng 'chep chep' vài tiếng.

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ, là một tiểu sa di đem cơm bô thí tới. (=.= nguyên văn)

"Hai vị thí chủ, cơm chay đến rồi, mời dùng."

Ninh Bảo Nhi đi tới, nhân nhặt hỏi, "Sư phụ, Tuệ Giác đại sư khi nào xuất quan, ta nghe một tiểu sa di khác nói bảy ngày là trụ trì xuất quan, có đúng không?"

"Thí chủ, tiểu tăng không biết, sư tổ bế quan thời gian bất định, có lúc bế quan một ngày liền xuất quan, có lúc nói bảy ngày nhưng có lẽ nhiều ngày nữa mới xuất quan."

Ninh Bảo Nhi tức giận ngồi trước bàn, đã sớm biết lão đầu kia tính tình cổ quái, nàng nhất định phải nghĩ cách bắt lão ta.

"Tiểu thư, đừng có gấp gáp, ăn cơm trước đi, người làm vậy cũng không phải biện pháp."

Cầm đũa lên nhìn một bàn thức ăn chay, không có khẩu vị, nàng không muốn chờ chết.

Một mùi hương chậm rãi bay vào trong phòng, Ninh Bảo Nhi quay đầu dùng mũi hít hít, mùi vị này quen quá!

Bỗng nhiên khoe miệng nàng nhẹ nhàng cong lên, xoay người nhìn Thược Dược nói, "Thược Dược, tiểu thư ta dẫn người đi ăn một bữa thật ngon."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trẫm Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 24: Hấn là Tuệ Giác

Ninh Bảo Nhi mang theo Thược Dược lần mò theo mùi hương kia...

Nạp Lan Kỳ đã khôi phục thái độ bình thường, một mình đứng ở trong chùa, tay chậm rãi vuốt ngực, nhìn lên bầu trời, kiếp trước làm cho hấn chấn động, từ nhỏ sinh ra đã thuận buồm xuôi gió, đến lúc phụ hoàng cùng mẫu hậu song song mất, hấn không có bất kỳ cản trở gì leo lên ngôi vị hoàng đế, hấn cảm thấy mình thật may mắn, bình thường chắc chắn sẽ phải diễn ra một màn huynh đệ tranh ngôi đặc sắc, trái lại huynh đệ nhà đế vương bọn họ lại không xảy ra việc gì, thế nhưng chân tướng tàn nhẫn đến cuối mới lộ ra.

"Bảo Nhi muội muội."

Lâm Dương Thần ở bên ngoài hỏi thăm nơi ở của Ninh Bảo Nhi, đến thẳng nơi này, chỉ là người đầu a, com trên bàn chẳng nhúc nhích xê dịch, ngón tay chạm vào com, vẫn còn ấm, thế mà người đã chạy đi đâu.

Ninh Bảo Nhi mang theo Thược Dược đi tới phía sau núi, quả nhiên nhìn thấy một giá lửa, còn có con gà nướng thơm ngon ngào ngạt.

Thược Dược đứng sau lưng Ninh Bảo Nhi, nước miếng chảy ròng ròng, "Tiểu thư, đây là gà mà người từng ăn sao, ngon quá!"

Ninh Bảo Nhi khinh bỉ nhìn Thược Dược, "Nha đầu ngốc, người thôi mà người đã không chịu nổi, nếu để người ăn chẳng phải sẽ nuốt luôn cả lưỡi."

Thược Dược cười hắc hắc, trong nháy mắt cảm thấy mình thật không có tiền đồ, nhưng...thơm quá!

Ninh Bảo Nhi nhìn xung quanh một chút, một mảnh an tĩnh, nhưng nàng lại cảm giác có cái gì không đúng, lần trước nàng thoải mái ăn tươi con gà kia, lần này thế nào cũng bị người ta đề phòng.

Ninh Bảo Nhi lần này rất nhẫn nại, cùng Thược Dược ngồi một chỗ chờ, con gà kia tán ra mùi vị càng thơm, hai người càng sốt ruột.

Lôi kéo tay áo Ninh Bảo Nhi, "Tiểu thư, chúng ta không đi sao, gà kia sẽ bị nướng khét mất."

Ninh Bảo Nhi vươn một ngón tay lắc lư trước mặt Thược Dược, "Gà này không thể ăn, có bẫy."

Thược Dược luôn luôn nghe lời Ninh Bảo Nhi, tiểu thư nói có cạm bẫy thì nhất định có, vì vậy cũng chậm rãi chờ.

Lại một lát sau, quả nhiên, một vị lão nhân từ đâu đi ra, thở phì phò đi tới trước con gà, lấy tay kéo đuôi gà xuống, ngặm một cái.

"Tiểu tặc, người dám ăn trộm gà của ta, may mà lần này người không tới, nếu tới, chống mắt mà xem lão phu trừng trị người." Dẫu trong miệng lão nhân nhỏ tí tách xuống chòm râu hoa râm.

Ninh Bảo Nhi núp trong bóng tối thôn thức một tiếng, nàng đứng là thông minh, bằng không đường đường là thiên kim phủ thừa tướng lại trở thành kẻ tặc (ăn trộm gà), tên này mà truyền ra ngoài, 'chệch chệch', không đẹp cho lắm.

Thược Dược đẩy Ninh Bảo Nhi một cái, run run, may mà nàng không vì tham ăn mà lao ra ngoài.

"Tiểu thư, chúng ta đi thôi."

Ninh Bảo Nhi không để ý đến Thược Dược, mà nhìn chăm chăm vào lão đầu kia, sao nàng lại có cảm giác lão đầu kia quen mắt a, giống như đã gặp qua ở nơi nào.

Hạ mắt suy tư, lão đầu kia ăn no ợ một tiếng, sau đó thấy lão ta lấy ra từ bên hông một cái hồ lô, lạch cạch, thanh âm mở nắp, chỉ thấy lão đầu đặt ở bên môi hét lớn, tiếp theo vui sướng nói.

"Rượu tốt a, quả nhiên là rượu tốt, cách, uống ngon thật."

Ninh Bảo Nhi nhìn lão đầu, vẻ mặt cười tủm tỉm, tóc hoa râm, râu mép hoa râm, trên người mặc bạch y có vài mảnh vá, còn có hồ lô kia, trong nháy mắt bừng tỉnh đại ngộ, kinh hô, "Hấn là Tuệ Giác."

Tim ùm ùm nhảy lên, nhớ lại người trong quyển sách, nhớ lại người trong bức họa, nàng liền cảm thấy Tuệ Giác có chút kỳ quái, người khác đều ăn mặc áo cà sa, cầm gậy trượng, trái lại hấn cầm hồ lô, ăn mặc rách rưới, không đội khăn cũng chẳng trọc đầu, ai có thể nghĩ tới, đường đường một đời là trụ trì đại sư, cư nhiên lại là người tục, cái gì mà bề quan, có mà chạy ra sau núi uống rượu thì có.

Ninh Bảo Nhi đưa lưng về phía Tuệ Giác, càng nghĩ càng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, trách không được người ta nói tính tình hấn cổ quái, thì ra là như vậy, chờ Ninh Bảo Nhi nghĩ thông suốt, quay đầu nhìn lại, nơi đó ngoại trừ còn mấy mảnh xương gà thì...chả còn gì.

Nhìn Thược Dược hỏi, "Người đâu?"

"Đi rồi."

Ninh Bảo Nhi nắm tay, nằng lại bỏ lơ cơ hội, nhìn xung quanh vắng tanh không bóng người, gương mặt ảo não, "Đi thôi, chúng ta trở về."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trăm Sai Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 25: Thiên Chân Vô Tà

Ninh Bảo Nhi mang theo Thược Dược trở lại sương phòng, chỉ là lại thấy trong phòng có nhiều hơn ba người đang rảnh rỗi đánh cờ, cầm đầu là Nạp Lan Kỳ, ánh mắt Ninh Bảo Nhi mang theo vẻ tìm hiểu, không hiểu sao tên này lại ở đây.

Lâm Dương Thần thấy Ninh Bảo Nhi trở về, thả quân cờ trong tay xuống, ngẩng ngó nhìn Ninh Bảo Nhi.

"Bảo Nhi muội muội, người đã về, chúng ta ngồi chơi cờ nữa ngày rồi."

"Chờ ta?" Ninh Bảo Nhi kinh ngạc hỏi, "Các người sao lại tới đây?"

Lâm Dương Thần đang định mở miệng nói là cố ý đến tìm nàng, chỉ là một giây kế tiếp cổ tay đã bị bóp chặt, quay đầu nhìn thái tử Nạp Lan Kỳ đang có ý định bẻ tay hắn, lùi đến cửa miệng lại phải nuốt vào.

Nạp Lan Kỳ nho nhả lễ độ nói, "Bảo Nhi cô nương, là tiểu muội của tại hạ muốn đến chùa dâng hương, cho nên chúng ta mới đến, vừa vặn nghe nói Bảo Nhi cô nương cũng đến đây nên chúng ta cố ý đến hỏi thăm."

Nạp Lan Nhu đang ngồi trên bàn chơi cờ cùng Lâm Dương Thần, nghe Nạp Lan Kỳ nói vậy liền ngoẹo đầu sang phía Nạp Lan Kỳ, ánh mắt tỏ vẻ khó hiểu.

"Kỳ ca ca nhớ nhầm rồi, là ca ca nói muốn dẫn Nhu Nhi đi chùa a, sao lại nói thế?"

Nghe giọng nói quen thuộc này, Ninh Bảo Nhi run bắn người, nhìn gò má non nớt của nữ hài tử kia, khóe mắt đột nhiên cay xè.

Nạp Lan Nhu là muội muội Nạp Lan Kỳ, tuy không phải cùng mẹ nhưng tình cảm của họ vô cùng tốt, kiếp trước trong hoàng cung 'ăn thịt người không nhả xương' kia, Nạp Lan Nhu là người duy nhất đối xử tốt với nàng, giờ gặp lại tâm tình Ninh Bảo Nhi chưa xót lạ thường.

Nghe Nạp Lan Nhu nói, Nạp Lan Kỳ suýt phun máu, hắn mang muội muội tới là để nàng giúp hắn cùng hoàng hậu hòa giải, chứ không phải để phá đám (=.)

Ninh Bảo Nhi thu hồi tâm tư, tự nói bản thân không được suy nghĩ lung tung, tầm mắt lướt qua Nạp Lan Nhu, đi vào phòng, ngồi xuống ghế, uống một ly trà lạnh, lúc này trong bụng thấy đói, mới nhớ ra mình muốn đi ăn trộm gà ngon, tuy không ăn được nhưng lại tìm thấy lão giả Tuệ Giác kia, coi như cũng là chuyện tốt.

Lâm Dương Thần nhìn Ninh Bảo Nhi, trong lòng nổi lên tính toán, thái tử đã nói với hắn sau này sẽ cho Nạp Lan Nhu đến phủ chơi thường xuyên, nếu như hai nàng trở thành bằng hữu, đến lúc đó hắn hành động cũng tiện hơn, nghĩ đến đây Lâm Dương Thần liền thấy ảo não.

Đứng dậy đi tới trước mặt Ninh Bảo Nhi, ánh mắt gian xảo, "Bảo Nhi muội muội, người xem, vị này chính là muội muội của Kỳ huynh, Âu Dương Nhu, giống như người, chỉ là nhỏ hơn người một tuổi, chúng ta muốn ở chùa thêm mấy ngày, Nhu Nhi muội muội dù sao cũng là nữ hài tử, cùng hai nam nhân chúng ta ở cùng một chỗ hơi bất tiện, có thể cho nàng ở cùng người không? Nhu Nhi là lần đầu tiên ra khỏi nhà nên cũng có chút không quen."

Nạp Lan Kỳ ngồi ở một bên nghe Lâm Dương Thần nói, trong lòng thầm cho hắn một trăm điểm, đây là lần đầu tiên Nạp Lan Kỳ nghe thấy một câu êm tai từ khi gặp Lâm Dương Thần đến nay, để Nhu Nhi bên cạnh hoàng hậu, bọn họ nhất định sẽ có thể trở thành bằng hữu, hắn nhớ kiếp trước quan hệ của hoàng hậu cùng Nhu Nhi rất tốt, kiếp này chắc cũng vậy đi.

Ninh Bảo Nhi nhìn Nạp Lan Nhu đơn thuần, đôi mắt to nhìn, quý thần xui khiến liền đồng ý.

Lâm Dương Thần cười hắc hắc, Nạp Lan Kỳ không khỏi thở dài một hơi, cảm thấy thật vui vẻ.

Ninh Bảo Nhi sau khi đồng ý liền thấy Nạp Lan Kỳ cùng Lâm Dương Thần biến hóa, vẻ mặt hai bọn họ như hồ ly, nàng cảm giác như bị người ta hăm hại.

Đêm, Ninh Bảo Nhi rửa mặt xong, ngồi ở trước gương để Thược Dược chải đầu, liền nghe thấy Nạp Lan Nhu nằm ở trên giường oán giận.

"Bảo Nhi tỷ tỷ, Nhu Nhi lớn như vậy rồi mà đây là lần đầu tiên ở ngoài, ta không ngủ được, người nói xem, hiện tại thái... ." Nạp Lan Nhu che miệng, thiếu chút nữa phun hai chữ 'thái tử' ra, nhìn Ninh Bảo Nhi dường như không nghe thấy, vì vậy yên tâm nói tiếp, "Kỳ ca ca bọn họ đang làm gì, không biết có giống ta không?"

Sửa sang tóc xong, Thược Dược liền ra khỏi phòng, chỉ còn lại Ninh Bảo Nhi cùng Nạp Lan Nhu, Ninh Bảo Nhi nhìn Nạp Lan Nhu, muội ấy vừa nói chữ 'thái' kia nàng nghe thấy được, chỉ là không muốn hỏi mà thôi, dù sao thân phận bọn họ nàng đều biết rõ ràng, cứ để cho bọn họ ngụy trang chơi đùa đi.

Nhìn lại bản thân trong gương, Ninh Bảo Nhi đột nhiên nhớ đến vẻ mặt giáo hoạt của Nạp Lan Kỳ cùng Lâm Dương Thần, mắt chuyển động vài cái, cười mím nói.

"Người muốn biết sao, ta có thể nói cho người biết, người có muốn nghe hay không?"

Nạp Lan Nhu gật đầu, "Muốn nghe."

Ninh Bảo Nhi đi tới bên người Nạp Lan Nhu, ho nhẹ một tiếng, "Bọn họ nhất định đang cùng nhau đùa giỡn đi." (rất muốn bạo cúc ~ hủ nữ nói)

Vừa nghe đến chơi đùa, ánh mắt Nạp Lan Nhu sáng lên, nắm tay Ninh Bảo Nhi, "Bảo Nhi tỷ tỷ, bây giờ sắc trời cũng không tính là muộn, không bằng chúng ta tìm họ cùng chơi đi."

Ninh Bảo Nhi vươn một ngón tay lắc lắc trước mặt Nạp Lan Nhu, "Không được, đùa giỡn này không dành cho tiểu hài tử." *cười*

"Vậy dành cho ai a?" (cho công và thụ chứ sao ~)

"Bọn hấn cho người ở cạnh ta, là muốn người biến khỏi tầm mắt, để bọn hấn có thể vui đùa thật tốt... haha."

Nạp Lan Nhu cúi đầu thấp xuống, ủy khuất mười phần nói, "Vì sao, Kỳ ca ca sao lại muốn đuổi Nhu Nhi đi, bọn họ chơi đùa cái gì a? Quá đáng, bọn họ không thể đuổi Nhu Nhi."

Nhìn Nạp Lan Nhu ủy khuất, Ninh Bảo Nhi có chút buồn cười, nhưng đối với loại người như Nạp Lan Kỳ, đành phải nói với Nạp Lan Nhu như vậy, rõ ràng mình đã biểu hiện sự chán ghét rõ ràng như vậy, không hiểu sao hấn cứ cố xuất hiện trước mặt nàng, kiếp trước nàng luôn hi vọng hấn có thể liếc mắt nhìn mình một cái, hấn lại không làm, hiện tại nàng không muốn thấy nữa, hấn lại cứ lắc lư trước mặt.

Nạp Lan Nhu nghĩ rằng Nạp Lan Kỳ muốn đuổi nàng đi, cực kỳ buồn bã, ánh mắt hồng lên, đáng vẻ rõ ràng sắp khóc.

Ninh Bảo Nhi nắm tay Nạp Lan Nhu tay, "Nhu Nhi không khóc, thật ra Kỳ ca ca làm thế là có nguyên nhân."

Giọng nói mang theo ghen ngào, "Nguyên nhân cái gì, rõ ràng là muốn lợi dụng Nhu Nhi."

Ninh Bảo Nhi ho nhẹ một tiếng, nghiêm túc nói, "Đó là bởi vì Kỳ ca ca của người cùng nhị biểu ca của ta là một đôi, đưa người cùng đi chùa chẳng qua là để che mắt thiên hạ, người không tin thì thử nghĩ xem, trước đây ca ca người đã bao giờ đưa người đi chơi chưa?"

Nạp Lan Nhu khiếp sợ nhìn Ninh Bảo Nhi, thái tử ca ca cùng người kia là một đôi? Nhớ đến thái độ thần bí của thái tử ca ca cùng Lâm Dương Thần, Nạp Lan Nhu cảm thấy Bảo Nhi tỷ tỷ nói rất đúng, thái tử ca ca từ trước tới nay chưa bao giờ mang nàng ra ngoài.

Ninh Bảo Nhi cười trộm, Nạp Lan Nhu rất đơn thuần đáng yêu, nhìn vẻ mặt muội ấy, nàng liền biết, Nhu Nhi ngây thơ đã cho rằng Nạp Lan Kỳ đoạn tụ, âm dương rối loạn. Cố nén cười ý, nghiêm túc nói, "Nhu Nhi, người cũng đừng có lo, chắc là ta đoán sai, ca ca người anh minh thần võ, sao có thể có chuyện đó cùng biểu ca của ta, đừng nghĩ nữa, chúng ta đi ngủ."

Ninh Bảo Nhi ngáp một cái, không quan tâm về mặt nửa tin nửa ngờ của Nạp Lan Nhu, tắt đèn bắc, trên mặt mang ý cười, thoải mái nằm xuống giường, hài lòng nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trong một sương phòng khác, Nạp Lan Kỳ một thân một mình nằm ở trên giường, khóe miệng mím cười, cứ như đang gặp mộng đẹp, không hề biết có người đang ở sau lưng bôi đen thanh danh của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trăm Sai Rời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 26: Dẫn Tuệ Giác đi ra

Ngày hôm sau, Ninh Bảo Nhi ngủ một giấc thoải mái, Nhu Nhi bên cạnh nàng thì khác, đôi mắt sáng loáng trên hai vành mắt đen xị.

Rửa mặt xong, Thược Dược bưng com đến.

"Tiểu thư, Nhu Nhi cô nướng, ăn com đi."

Ninh Bảo Nhi ngồi vào trước bàn, bưng bát lên, không khách khí nhét thẳng thức ăn vào miệng.

Nạp Lan Nhu vốn muốn ra ngoài chơi, tâm tình vô cùng tốt, nhưng khi biết thái tử ca ca có tật xấu, làm nàng buồn bực cả đêm không ngủ, nếu như chuyện này là thật, phải làm thế nào mới tốt đây?

Ngoài cửa, Nạp Lan Kỳ cùng Lâm Dương Thần đi đến, vừa vào phòng, tầm mắt Lâm Dương Thần liền đặt trên người Nạp Lan Nhu, thấy Nạp Lan Nhu cau mày ừ dột liền đi nhanh đến.

"Bảo Nhi muội muội, Nhu Nhi bị làm sao?"

Ninh Bảo Nhi đang ăn com, nhìn Nạp Lan Kỳ, rồi lại nhìn dáng vẻ bi thương của Nạp Lan Nhu, lắc lắc đầu, chỉ là trong mắt tràn đầy ý cười.

Đặt chén dĩa trong tay xuống, cảm giác được một ánh mắt nóng bỏng đặt trên người mình, ngẩng đầu thấy vẻ mặt cứng chiều của Nạp Lan Kỳ đang nhìn mình, Ninh Bảo Nhi trừng mắt, thân thể ngồi nhích xa một chút, ho nhẹ một tiếng, tiếp tục bưng chén ăn com, nàng không muốn dây dưa với Nạp Lan Kỳ.

Nạp Lan Kỳ đứng đối diện Ninh Bảo Nhi, lúc này trong mắt hắn không có bất kỳ người nào, chỉ có hoàng hậu đáng yêu của hắn, nhìn hoàng hậu ăn com mà phình má lên, vô cùng khả ái, kiếp trước tại sao hắn lại không phát hiện hoàng hậu lớn lên không chỉ khuynh thành, mà ngay cả tính tình cũng đáng yêu, đẹp đến thế.

*

Lâm Dương Thần rất lo lắng, không biết Nạp Lan Nhu xảy ra chuyện gì, nhìn nàng như sắp muốn khóc, tâm hắn liền tan nát.

Đúng là Nạp Lan Nhu đang đau lòng, nhưng Lâm Dương Thần không có thấy, sau khi quan sát hắn, Nạp Lan Nhu liền ừy khuất liếc Nạp Lan Kỳ một cái, rồi lại quay lại quan sát hắn, trong lòng suy nghĩ ' thái tử ca ca không biết là có ý tứ gì, lại coi trọng một người gốc gác như vậy.' (chắc em này eo LDT r, đang giận anh thái tử vì sao lại thích hắn. há há)

Ninh Bảo Nhi ăn uống no đủ, liền đi ra khỏi phòng đứng nhìn trời xanh mây trắng, trong lòng đang nghĩ biện pháp để dụ Tuệ Giác ra ngoài, nàng không còn thời gian đợi.

Có chút nóng nẩy, sốt ruột, cuối cùng Ninh Bảo Nhi quyết định đến sau núi nhìn một chút rồi nghĩ biện pháp.

Ninh Bảo Nhi không thông báo với ai, một mình rời khỏi, Nạp Lan Kỳ vẫn luôn chú ý đến nàng, thấy nàng đi ra ngoài liền đi theo.

Một đường tới thẳng phía sau núi, nhìn trên mặt đất, ngoại trừ có một ít than củi chưa cháy hết cùng cái giá nướng gà thì chẳng có gì khác, Ninh Bảo Nhi quan sát xung quanh, phía trước chỉ có một vùng tre trúc xanh đậm, không có che khuất cái gì, lão già Tuệ Giác kia rốt cuộc là đi ra từ đâu.

Ninh Bảo Nhi nhũn chân mày, ngồi xuống tự hỏi, Nạp Lan Kỳ chậm rãi đi tới, khoác vai Ninh Bảo Nhi.

"Bảo Nhi, ngươi tới nơi này làm gì?"

Đột nhiên một giọng nói xuất hiện, làm cho Ninh Bảo Nhi sợ hãi nhảy về sau mấy bước, ánh mắt mang theo hoảng sợ nhìn Nạp Lan Kỳ, "Ngươi có bệnh à, ngươi định dọa chết người hay sao?"

Nạp Lan Kỳ sững sốt, sau đó có chút tự trách, hắn không nghĩ hoàng hậu gan nhỏ như thế, cứ nhiên lại dọa nàng, về mặt ảo não nhìn Ninh Bảo Nhi.

"Ngươi có sao không?"

Ninh Bảo Nhi trừng mắt nhìn Nạp Lan Kỳ một cái, chỉnh đốn lại tâm tình, nàng quên mất, Nạp Lan Kỳ hiện tại là thái tử, không còn là phu quân nàng, bây giờ đối với nàng mà nói cũng chỉ là một người xa lạ, nếu như nàng chọc hắn tức giận thì có lẽ hắn sẽ gây khó dễ cho cha nàng, không thể được. (lạy má, con chỉ sợ ông í tốt với thừa tướng đến nỗi thừa tướng phát sợ thôi :v)

Ninh Bảo Nhi có chút quần bách, hai gò má ửng đỏ, vừa mới sáng khoái hô to với Nạp Lan Kỳ như vậy, hiện tại nàng muốn giải thích, "Khụ, ta không sao, cổ họng có đau một chút, về uống nước táo là hạ hỏa ngay."

Nạp Lan Kỳ cười nhạt, hắn lại phát hiện một chỗ đáng yêu của hoàng hậu, thì ra lúc tức giận hoàng hậu lại như con mèo nhỏ giờ móng vuốt, haha.

"Là ta không tốt, hù dọa ngươi, chỉ là một mình ngươi tới nơi này làm cái gì?"

Ninh Bảo Nhi không muốn nói chuyện với Nạp Lan Kỳ, suy đi tính lại thì thấy nên nể mặt người ta một chút.

"Ta đến tìm người."

"Tìm ai? Ta giúp người."

Ninh Bảo Nhi nhìn Nạp Lan Kỳ, thân thể hơi nghiêng dịch sang bên trái, nhỏ giọng lầm bầm, "Người quen sao? Giúp được không?"

Quay người lại mỉm cười nói, "Haha, không cần phiền phức đâu."

Nạp Lan Kỳ liếc mắt đã biết hoàng hậu khẩu thị tâm phi, hẳn cũng không biết mình làm gì đắc tội hoàng hậu, khiến hoàng hậu chán ghét hẳn, chẳng lẽ là ấn tượng ban đầu không tốt sao?

Ninh Bảo Nhi đi tới đầu Nạp Lan Kỳ theo tới đó, thật sự là đáng ghét, cuối cùng không có cách nào, Ninh Bảo Nhi đành nói chuyện muốn đi tìm Tuệ Giác cho Nạp Lan Kỳ, đương nhiên trừ chuyện ăn trộm gà.

Nạp Lan Kỳ sau khi nghe xong liền có chủ ý, hẳn muốn cho hoàng hậu một ấn tượng tốt, vì vậy phải hoàn thành tốt việc này.

Vào lúc ban đêm, Nạp Lan Kỳ tự mình hành động, đồng thời còn vì Ninh Bảo Nhi nghĩ ra một cái chủ ý, dùng mỹ thực dụ Tuệ Giác đi ra.

Đêm, Nạp Lan Kỳ vén tay áo, đốt đồng lửa, một cái đùi dê trên giá, hẳn cố ý làm, bắt đầu ngồi ở bên cạnh đồng lửa nướng, vẻ mặt nghiêm túc như đang đánh trận.

Ninh Bảo Nhi ngồi một bên vẫn luôn nhìn Nạp Lan Kỳ.

Nàng chưa bao giờ biết Nạp Lan Kỳ còn có thể làm chuyện như vậy, kiếp trước hẳn luôn lạnh nhạt đạm bạc, không ai bì nổi, nàng vì hắn mà luôn luôn hiền thực rộng lượng, tí mỉ xử lý hậu cung, nhìn hắn với các phi tử có thể cười một hai cái, duy chỉ có đối với nàng lại lạnh như băng, khi đó nàng mới biết được, ôn nhu của hắn chỉ dành cho người hắn để ý.

Nạp Lan Kỳ cảm thấy tầm mắt Ninh Bảo Nhi dính vào người hắn, trong lòng thỏa mãn cho rằng, ấn tượng của hắn trong lòng nàng đã có chút đổi mới.

Mùi thơm của đùi dê nướng phát ra, theo gió nhẹ buổi đêm lan tỏa. .

Người nào đó luôn ở thiện phòng nghỉ ngơi, ngửi thấy trong không khí một dòng hương vị, trong nháy mắt bật dậy, cầm hồ lô rượu đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trăm Sai Rời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 27: Cầu y

Đùi dê tỏa ra hương thơm mê người, Ninh Bảo Nhi ngồi gần nhất, hít càng nhiều nên thèm càng nhiều, nuốt nhỏ nước miếng.

Nạp Lan Kỳ rút dao ra, cắt một khối thịt dê đưa cho Ninh Bảo Nhi.

"Bảo Nhi, mau thử tay nghề của ta."

Ninh Bảo Nhi lúc này bị mỹ vị hấp dẫn, hoàn toàn không chú ý rằng Nạp Lan Kỳ gọi 'Bảo Nhi'.

Đưa tay nhận lấy đùi dê, mở miệng cắn một cái, bên ngoài khen khét, bên trong mềm dai, ngon quá!

"Ăn ngon thật."

Được Ninh Bảo Nhi nói thích, Nạp Lan Kỳ thật cao hứng.

Cách đó không xa, trong rừng trúc truyền ra vang xào xạt, tai Nạp Lan Kỳ khẽ nhúc nhích, nghe ra có tiếng bước chân hướng tới chỗ họ, vẻ mặt như thường tiếp tục cắt đùi dê cho Ninh Bảo Nhi ăn.

Đùi dê quả thực ngon, chỉ chốc lát Ninh Bảo Nhi ăn xong mấy khối, hỏi Nạp Lan Kỳ, "Người biết nướng đùi dê như thế nào sao?"

"Ta học cùng mẫu thân, bởi vì ta thấy đùi dê khá là ngon, có thể làm mà ăn."

Ninh Bảo Nhi giật mình, cùng hoàng hậu học, đương kim hoàng thượng thích ăn đùi dê nướng là chuyện mà mọi người đều biết, thế nhưng hiện nay lại cùng hoàng hậu sẽ nướng đùi dê?

Nạp Lan Kỳ thuần thực lật đũa dẽ trên lửa, thỉnh thoảng còn dùng tay rắc gia vị, đũa dẽ bay ra hương vị như có như không trong gió truyền tới chỗ ai đó.

Nạp Lan Kỳ nghe thấy tiếng nuốt nước bọt cách đó không xa, khoe miệng cong cong, “Mùi vị thế nào?”

“Rất ngon.” Không phải vì lần đầu tiên được Nạp Lan Kỳ phục vụ mà là thật sự quá ngon.

“Người dùng cái gì mà nửa điểm mùi khó chịu cũng không có?”

“Đơn giản thôi, ăn cùng rau thơm mùi vị sẽ tốt hơn, sau đó đem đũa dẽ nướng hơi khét, cho vào miệng nhai, giòn tan lại mềm mềm...” Nạp Lan Kỳ cố ý nói lớn, dùng lực để xung quanh mây đậm cũng có thể nghe được.

Ninh Bảo Nhi đã có chút no rồi, nhưng nghe Nạp Lan Kỳ nói vậy lại muốn ăn.

Nạp Lan Kỳ nghe thấy tiếng bước chân đi tới đi lui, miệng cười càng tươi.

Lại cắt một khối đưa cho Ninh Bảo Nhi, “Ăn nhiều một chút, còn lại ăn không hết thì mang về, cách làm đũa dẽ nướng này là độc nhất vô nhị, không thể truyền ra ngoài.”

Nghe tới đây Ninh Bảo Nhi mới phát giác được có cái gì không đúng, Nạp Lan Kỳ nói mang thức ăn thừa về, sợ bị người khác học được, chẳng lẽ...

Để chứng thực suy đoán của bản thân, Ninh Bảo Nhi vô ý thức nhìn chung quanh, chỉ là một giây kế tiếp tay đã bị Nạp Lan Kỳ nắm lấy, Ninh Bảo Nhi nhú mày, thấy Nạp Lan Kỳ ra hiệu cho nàng không được động, lúc này Ninh Bảo Nhi mới hiểu rõ, Tuệ Giác tới.

Ninh Bảo Nhi cười hắc hắc một chút, “Người cũng ăn một chút đi, ta không ăn được hết, còn nhiều thịt như thế, không ăn thì lãng phí.”

Quả nhiên thông minh, trong lòng Nạp Lan Kỳ tán thưởng, hoàng hậu của hắn thật là thông minh, nhanh như thế liền phản ứng kịp, ánh mắt mang theo cung chiều, nhẹ giọng nói, “Không sao, không ăn hết mang về cho mọi người ăn.”

Ninh Bảo Nhi bày ra vẻ đáng tiếc, “Nhưng lúc mang về sẽ nguội lạnh, phải vứt đi, thật tiếc.”

“Cái kia, ta có thể ném thử không?”

Nạp Lan Kỳ cùng Ninh Bảo Nhi đồng thời quay đầu nhìn lại, đã nhìn thấy một lão già đầu hoa râu, thân thể mập mạp làm động tác nuốt niêng miệng ‘ùng ực’, ánh mắt nhìn chăm chăm cái đũa dẽ, hơn nữa trên tay còn cầm một hồ lô rượu, bề ngoài này nói cho họ biết, đây chính là Tuệ Giác.

Ninh Bảo Nhi nhướn chân mày, nhìn Nạp Lan Kỳ, hai người ăn ý nhìn nhau, sau đó Ninh Bảo Nhi ngọt ngào nói, “Có thể a.”

Lão đầu vừa nghe có thể, mặt mày rạng rỡ đi tới, véo một miếng thịt, bỏ vào trong miệng nhai một chút, ngon đến nỗi nheo mắt lại.

“Không tệ, không tệ, mùi vị thật thơm.” Lão đầu hắc hắc cười, đưa tay muốn lấy khối thứ hai, chỉ là toàn bộ đũa dẽ đều không thấy, gương mặt nhìn, đũa dẽ kia đã bị một nam nhân nâng lên.

Ninh Bảo Nhi thay đổi vẻ mặt, giọng nói âm u, “Tuệ Giác đại sư, bây giờ ta mới được gặp mặt.”

Lão đầu liếm ngón tay, khi nghe thấy Ninh Bảo Nhi gọi hắn là Tuệ Giác, sợ hãi, theo bản năng lùi về sau một bước.

“Người, người muốn làm gì?”

Ninh Bảo Nhi quay đầu cho Nạp Lan Kỳ một ánh mắt, Nạp Lan Kỳ đem đũa dẽ buông xuống.

“Đại sư, người ta cũng chờ người đã mấy ngày, cũng không thấy bóng người đâu, mà người ngược lại rảnh rỗi chạy ra phía sau núi ăn gà, uống rượu, còn nói cái gì bế quan, ngài có phải không tôn kính Phật tổ hay không?”

Trên mặt Tuệ Giác không lộ ra vẻ gì, trái lại nghĩ đến một việc, ngón tay mập mạp duỗi ra chỉ thẳng vào mặt Ninh Bảo Nhi, “Là các người ăn trộm gà của ta.” Tuệ Giác thấy Nạp Lan Kỳ cùng Ninh Bảo Nhi, tưởng rằng là hai bọn họ cùng nhau ăn trộm.

Ninh Bảo Nhi ho nhẹ một tiếng, “Khụ, con gà kia ta không nhắc lại, coi như cái đũa dẽ này đền cho người.”

Vừa nghe nói đến đũa dẽ, Tuệ Giác liền cười tùm tùm.

“Đại sư, tiểu nữ tới đây là muốn cầu ngài một việc, ca ca ta thân có bệnh nặng, muốn mời ngài chữa bệnh cho.”

Nạp Lan Kỳ vừa nghe Ninh Bảo Nhi có bệnh, còn là bệnh nặng, liền nghĩ trong cung thái y nhiều như vậy, hắn sẽ phái hai người đi. (nhiều mà cho hai đi thôi sao =.=)

“Không trị được, lão phu đã từng thề sẽ không chữa bệnh cho người.”

Thê không trị bệnh, Ninh Bảo Nhi đoạt đùi dê lại, “Vì sao a?”

Tuệ Giác bẹp bẹp miệng, hiển nhiên là không ăn đủ, "Ai nha, tiểu hài tử nguoi rất hư.”

Ninh Bảo Nhi trộm cười, cầm đùi dê lắc lư trước mắt Tuệ Giác, "Đại sư, ngài cứ coi như là làm việc thiện, mặt mũi ngài hiền lành như vậy mà. Ca ca ta bệnh nặng nhiều năm, đã khám qua nhiều đại phu mà không chữa được, sau này tiểu nữ mới biết, Tuệ Giác đại sư có y thuật tài giỏi, tiểu nữ khẩn cầu đại sư cứu ca ca, ngài muốn gì cứ nói, tiểu nữ nhất định sẽ làm.”

Tuệ Giác nhìn Ninh Bảo Nhi, duỗi duỗi ngón tay, do dự một chút rồi nhàn nhạt nói, "Lão phu có thể làm hết sức, nếu có thể được lão phu chắc chắn sẽ toàn lực ứng phó, nếu không được lão phu cũng lực bất tòng tâm.”

"Tốt." Ninh Bảo Nhi cao hứng nói, kiếp trước đại biểu ca khỏi bệnh là nhờ Tuệ Giác, kiếp này cũng vậy.

"Thế nhưng ta có một điều kiện, phải đem phương pháp nướng đùi dê đưa cho ta.”

"Thành giao."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trẫm Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 28: Gặp lại

Nạp Lan Kỳ cùng Ninh Bảo Nhi trở về trước, trước tiên Nạp Lan Kỳ bắt Lâm Dương Thần qua một bên tra hỏi.

"Gia, ngài muốn làm gì?" (Tà: làm gì là làm gì?// =.=)

"Ninh Bảo Tuấn bị bệnh gì, nghiêm trọng sao?"

Lâm Dương Thần trừng mắt nhìn, Tuấn ca sinh bệnh sao, hần thế nào lại không biết.

Lắc đầu, "Không biết.”

Nạp Lan Kỳ thật muốn một chương vỡ chết hần, cái gì cũng không biết.

——

Ngày kế, Ninh Bảo Nhi phân phó Thược Dược thu thập hành lý chuẩn bị về.

Có tiếng gõ cửa, Thược Dược thả bọc đồ trong tay xuống, mở cửa đã nhìn thấy tiểu sa di.

"Nữ thí chủ, trụ trì truyền lời nhắn, ba ngày sau tự mình tới cửa.”

"Tiểu thư, nguoi mau tới.”

Ninh Bảo Nhi ngồi trong nhà vừa nghe, lập tức tới cửa nhìn tiểu sa di.

"Cái gì, ba ngày sau?"

"Dạ, trụ trì nói ba ngày sau tự mình đi.”

Ninh Bảo Nhi cắn cắn môi, mất thời gian.

Phát phát tay, mặc kệ thế nào, hôm nay nàng nhất định phải đi.

Ngồi vào xe ngựa, bước nhanh chạy trở về, hôm nay nàng có chuyện trọng yếu muốn làm, không được làm lỡ.

——

Nạp Lan Kỳ thu thập hành lý xong, một mình đi đến sương phòng Ninh Bảo Nhi, đứng trước cửa phòng khép chặt, đưa tay vuốt vuốt chỉnh lại trang phục, vươn tay gõ lên cửa vài cái.

"Bảo Nhi, nguoi tỉnh chưa?"

"Thùng thùng... ”

"Bảo Nhi... , Bảo Nhi người tỉnh chưa?"

Một tiểu sa di đang quét rác ở sân, nghi hoặc nhìn Nạp Lan Kỳ, nói: “Vị thí chủ này, nữ thí chủ ở trong đã rời đi sáng sớm hôm nay.”

Nạp Lan Kỳ nhú mày, "Cái gì?"

Ninh Bảo Nhi cùng Thục Dược ngồi trong xe ngựa, Ninh Bảo Nhi nhắc mình xe ngựa lên, nhìn đường về nhà.

Xe ngựa một đường vào thành, Ninh Bảo Nhi liền bắt đầu tìm kiếm một bóng dáng khắp nơi, tìm hai con đường cũng không có nhìn thấy bóng người.

"Tiểu thư, ngài nhìn đi đâu vậy, tìm gì sao?"

Ninh Bảo Nhi buông mình ngồi vững vàng lại, chẳng lẽ thật sự xuất hiện chuyện xấu, kiếp này sẽ không còn được gặp lại nàng.

Lúc này truyền đến một trận nhốn nháo, Thục Dược vạch một bên mình, đã thấy vài người đang ầm ĩ.

"Tiểu thư, cô bé kia thật đáng thương, bị tên lưu manh đó khi dễ, trời nóng như vậy, trên mặt đất còn nằm một người, là thân nhân của nàng sao?"

(lại kiểu bán thân chuộc cha, ahihi, chưa đọc cũng biết)

Ninh Bảo Nhi vừa nghe lập tức đẩy Thục Dược ra, nhìn bên ngoài, quả nhiên có hai tên côn đồ, hùng hùng hổ hổ khi dễ một cô gái.

Khi nhìn rõ dung mạo người kia, Ninh Bảo Nhi kinh ngạc, "Hải Đường."

Nàng hô to, "Dừng xe."

Thục Dược cả kinh, "Tiểu thư, làm sao thế?"

"Trừ bá bá, dừng xe nhanh lên."

Xe dừng lại, Ninh Bảo Nhi lập tức nhảy từ trên xe xuống, đi tới nói to, "Dừng tay."

Nhìn Hải Đường trên mặt đất bị đánh đầu đầy máu, trong ánh mắt Ninh Bảo Nhi mang theo đau lòng, kiếp trước Hải Đường vì nàng nhận hết khổ, cuối cùng còn bị cắt đứt chân, kiếp này làm đầu tiên gặp mặt đã ở trong hoàn cảnh này.

Hai người kia nhìn thấy Ninh Bảo Nhi như hoa như ngọc, ánh mắt dễ lang thang (mắt sói ấy), một bộ dáng dâm tà nhìn chằm chằm Ninh Bảo Nhi.

"Yêu a, mỹ nhân này càng xinh đẹp, huynh đệ ta hôm nay nhìn đã mắt."

Ninh Bảo Nhi một lòng quan sát Hải Đường nằm dưới đất, nào có tâm tư quản hai tên lưu manh kia, vì vậy đi lên trước, không quan tâm người nọ bắn thiu, ngồi xuống để nàng dựa vào lòng mình, kiểm tra một phen. (chú ý chú ý, nữ 9 của chúng ta 13t, chắc e này 10, 11 tuổi)

"Hải Đường, người thế nào rồi?"

Nữ hải hỗn loạn, ánh mắt mê mang đã nhìn một thiếu nữ đẹp như thiên tiên, dùng giọng điệu ôn nhu nói chuyện với nàng, muốn mở miệng lại nôn không ra một chữ.

Thục Dược từ trong xe xuống, đã thấy Ninh Bảo Nhi ôm một người bắn thiu, lập tức đi tới.

"Tiểu thư, người mau buông nàng ra, cả người đều là máu."

Lại thêm một cô gái, hai tên lưu manh kia càng thêm can rở đánh giá, "Cô nàng, gia huynh người tốt nhất không nên quản nhiều chuyện." Đưa tay muốn nắm Ninh Bảo Nhi.

Ninh Bảo Nhi đưa lưng về phía hai tên lưu manh, căn bản không có nghĩ đến bọn họ sẽ động thủ, trái lại Thục Dược đứng sau Ninh Bảo Nhi cách đó không xa, mở miệng hô, "Lớn mật, người dám động đến tiểu thư nhà chúng ta." Tiếp theo liền muốn chạy đến.

Thục Dược tóm lấy một cánh tay tên lưu manh, ai ngờ thoáng cái đã bị tên lưu manh kia đẩy ra, té ngã xuống đất, Thục Dược kinh hô một tiếng.

Ninh Bảo Nhi quay đầu lại, đã nhìn thấy tên lưu manh kia về mặt dâm tà nhìn nàng cười cười, cúi xuống đỡ Hải Đường, chỉ nghe ‘ôi’ một tiếng, tên lưu manh kia liền thống khổ ngã xuống.

Một giọng nói tinh thuần sang sảng vang lên, "Cô nương, người không sao chứ?"

Ninh Bảo Nhi ngẩng đầu, nhìn người đánh tên lưu manh một cước, vô thức mở miệng kêu lên, "Trần Nam vương thế tử."

Q.1 - Chương 29: Hải Đường

"Ôi! Tên khốn kiếp nào dám đánh ta."

"Ở trước mặt ta mà dám xưng ta?"

Hai tên lưu manh bị một ánh mắt lạnh lùng trấn áp, nói không lên lời.

"Ngươi... Ngươi là ai?"

"Ta là ai?"

Lập tức, hai tùy tùng sau lưng Trần Nam vương thế tử đi ra, thấy hai thanh bảo kiếm sau lưng họ, hai tên lưu manh sợ hãi bỏ về sau.

"Ngươi... Các ngươi muốn làm gì?"

Trần Nam vương thế tử gấp cây quạt trong tay lại, "Còn không mau cút đi, muốn ăn đòn?"

Hai tên lưu manh kia thấy người trước mắt đáng vẻ cao lớn, liền biết là xuất thân bất phàm, nhìn Ninh Bảo Nhi một chút, rồi lại nhìn người đánh họ, nâng người đứng dậy chạy trốn.

Quay đầu nhìn Ninh Bảo Nhi một thân hoa phục, trong lòng lại ôm một nữ tử ăn xin, nhớ tới tiếng "Trần Nam vương thế tử" mà nàng vừa gọi, hần quan sát Ninh Bảo Nhi, trong ấn tượng của hần, hình như chưa từng gặp qua nữ tử này.

"Hải Đường ngươi cố lên, Thục Dục mau giúp ta."

Thục Dục bị hai tên lưu manh đẩy ngã xuống đất, khuỷu tay bầm tím một chút, liền đứng dậy đi tới trước mặt Ninh Bảo Nhi, giúp Ninh Bảo Nhi đỡ người dậy.

"Tiểu thư, nàng chảy rất nhiều máu, làm sao đây?"

Giọng nói Ninh Bảo Nhi mang theo lo lắng, "Trước đỡ lên trên xe ngựa đã, sau đó ngươi đi tìm đại phu, kêu hần tới Ninh phủ nhanh."

Thục Dục có chút kinh ngạc, sao lại đem một người không rõ lai lịch về phủ.

"Tiểu thư."

"Nhanh lên một chút đi, nếu như chậm thì ngươi cũng không cần về."

Thục Dục bị giọng nói tức giận của Ninh Bảo Nhi hù dọa, tiểu thư cư nhiên vì một người xa lạ mắng nàng, ủy ủy khuất khuất nói 'ạ', xoay người rời đi.

Đỡ người lên xe ngựa, Ninh Bảo Nhi cũng không quên người vừa cứu nàng, "Tạ ơn công tử đã ra tay cứu giúp, nếu như công tử không ngại, mời đến Ninh phủ tìm Ninh Bảo Tuấn, hần sẽ tạ lễ với ngươi."

Nhìn xe ngựa Ninh Bảo Nhi rời đi, Trần Nam vương thế tử, khóe miệng cười cười, đây là lần đầu tiên hần nhìn thấy một tiểu thư khuê các không quan tâm nguy hiểm cứu trợ một tên ăn mày, Ninh Bảo Tuấn, Ninh phủ.

Ninh Bảo Nhi đem người mang vào phủ, làm ra không ít phong ba, ra khỏi phủ thì bình thường, về phủ lại mang thêm một người toàn máu.

Đỡ người vào trong Bảo Các viện, Nhạc mẫu cùng Bạch Ngọc ra đón.

"Tiểu thư, đây là thế nào?"

Ninh Bảo Nhi nhìn thấy Nhạc mẫu, chợt nhớ tới, cháu trai bà Nhạc Sơn biết chút y thuật, máu trên đầu Hải Đường vẫn đang chảy, nếu để mất máu nàng sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

"Nhạc mẫu, gọi Nhạc Sơn đến phòng ta nhanh nhanh cứu người."

Nhạc mẫu đã bị một màn này làm cho hoảng sợ, nghe Ninh Bảo Nhi nói liền tỉnh ngộ, liền tục gặt đầu.

"Tốt, ta đi ngay."

Ninh Bảo Nhi một mình đưa Hải Đường vào trong phòng của mình, không ngại ngần đặt nàng trên giường, bảo Bạch Ngọc mang một chậu nước đến giúp Hải Đường lau máu trên mặt.

Nhạc Sơn lưng mang túi nhỏ đi tới, trong mấy ngày tu dưỡng ở Ninh phủ, sắc mặt hẳn tốt hơn nhiều, ngoại trừ không hay nói chuyện với người ngoài, còn lại cái gì cũng tốt.

"Tiểu thư, ngài gọi ta."

"Mau nhìn xem nàng thế nào."

Ninh Bảo Nhi tránh ra nhường chỗ cho Nhạc Sơn, Nhạc Sơn ăn mặc giản dị, ngồi bên người Hải Đường, tay bắt mạch, nếu như không phải nàng biết hẳn dựa vào sắc thú mà sống thì sẽ cho rằng hẳn là đại phu a.

Nhạc Sơn vạch mắt Hải Đường ra, nhìn một chút rồi thần nhiên nói, "Ngoại thương không nghiêm trọng, chỉ có chút mệt mỏi, cả ngày lo âu nên bất tỉnh, ta sẽ cầm máu cho nàng, đợi nàng tỉnh lại thì ăn chút thức ăn để hồi phục là không sao."

Nghe nói Hải Đường không có chuyện gì, tâm tình Ninh Bảo Nhi treo lên cũng đã hạ xuống, lúc này mới để ý đến biến hóa của Nhạc Sơn, thấy mình nhìn chăm chăm, gương mặt hẳn hơi đỏ, vô ý né tránh.

Cửa chính, Thục Dược lôi kéo một vị lão đầu đi tới, "Tiên sinh mau lên, mang người rất quan trọng a."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trẫm Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 30: Chương 27.2

Lão đầu thở hồng hộc, "Cô... cô nương, người còn lôi kéo lão phu như vậy, đến lúc đó mạng người không phải chuyện quan trọng, mà... mà là ngài nên đền mạng cho lão phu, một... một chết lão phu."

Thục Dược lúc này mới nhớ ra, một đường chạy thẳng về phủ lôi kéo người ta, mà quên mất người này là một lão nhân hơn bảy mươi tuổi.

Cuối cùng đi tới trước phòng Ninh Bảo Nhi, lão đầu ổn định hô hấp, chuẩn mạch cho Hải Đường, không nói khác với lời Nhạc Sơn, kê ra hai phương thuốc liền chạy khỏi.

Ngoài cửa lớn, Trần Nam vương thế tử cầm quạt ngọc phê phẩy trước ngực, hai người tùy tùng đi sau, một người đi lên trước.

"Thế tử, đây là Ninh phủ."

Khóe miệng Trần Nam vương thế tử cười cười, giống như trong dự liệu của hắn, sau đó nhàn nhạt nói, "Được, đi thôi, chúng ta về biệt viện, sau đó còn phải tiến cung."

Xoay người nghênh ngang rồi đi, hai tùy tùng đi theo Trần Nam vương thế tử nhìn nhau, trên mặt đều lộ ra vẻ nghi hoặc, tìm nửa ngày trời, bây giờ tìm được rồi sao lại không vào.

Trong Ninh phủ, trời tối, Hải Đường mới từ hôn mê sâu tỉnh lại, mở mắt ra liền nhìn thấy một căn phòng chỉnh tề, trên trán truyền tới một trận đau đớn, đưa tay đỡ cái trán, kêu một tiếng.

Thục Dược bưng chén thuốc đi tới, thấy Hải Đường tỉnh lại ngồi dậy, mỉm cười một cái, "Người đã tỉnh."

Lập tức đi tới đặt thuốc trên bàn, xoay người ra ngoài báo cho Ninh Bảo Nhi.

"Tiểu thư, nàng tỉnh rồi."

Ninh Bảo Nhi từ cửa ngoài tiến vào, nhìn Hải Đường, vội vàng hỏi, "Thế nào, có còn khó chịu hay không?"

Một giọng nói ôn nhu truyền tới, là giọng nói đầu tiên nàng nghe thấy trước khi hôn mê, không quan tâm vết thương trên người, vén chăn đi xuống, quỳ trước mặt Ninh Bảo Nhi.

Ninh Bảo Nhi kinh hô, "Sao vậy, người còn chưa khỏe, mau nằm xuống."

Hải Đường quật cường lắc đầu, "Không, Hải Đường cảm ơn tiểu thư đã cứu mạng, nguyện vì tiểu thư làm trâu làm ngựa." Nói xong dập đầu với Ninh Bảo Nhi ba phát 'bang bang bang'.

Ninh Bảo Nhi chưa xót, cổ nén nước mắt,, "Thân thể người còn chưa khỏe, nhanh nằm xuống, mẹ người ta đã phải người an táng, chờ người khỏe lại đi gặp bà."

Hải Đường vừa nghe, nước mắt theo gò má chảy xuống, nhẹ cắn môi dưới, yên lặng ở trong lòng thể kiếp này dù thể nào cũng phải báo đáp vị tiểu thư này.

Dàn xếp tốt cho Hải Đường xong, Ninh Bảo Nhi một mình ở trong phòng, tuy đau lòng vì Hải Đường, nhưng nàng lại có chút vui mừng, cuối cùng đã tìm các nàng trở về.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trăm Sai Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 31: Nàng định gả

Dọc theo đường đi, ngồi trên xe ngựa Nạp Lan Kỳ hờn dỗi, hoàng hậu của hắn cứ như vậy bỏ hắn mà đi, một mình rời khỏi. Ngược mắt nhìn Lâm Dương Thần đang sống chết lấy lòng Nạp Lan Nhu, tâm tình có chút không thoải mái, lạnh lùng nói.

"Nhu Nhi, tới ngồi bên này ." Vỗ vỗ chỗ bên cạnh hắn.

Nạp Lan Nhu nghe lời ngồi xuống, chỉ thấy thân thể Nạp Lan Kỳ hơi nghiêng, chặn ngang cả người Nạp Lan Nhu. Lâm Dương Thần u oán bĩu môi, Bảo Nhi đột nhiên rời khỏi cũng không phải là điều hắn mong muốn, sao người kia lại nhẫn nại chính hắn như thế, mà năm sau Bảo Nhi sẽ tham gia tuyển thái tử phi, đến lúc đó trực tiếp bổ nhiệm nàng thành thái tử phi không phải là xong chuyện sao, làm gì mà lại mất công như vậy, còn cố ý sửa tên, che giấu thân phận.

Lâm Dương Thần khoanh tay, dùng ánh mắt quái dị nhìn Nạp Lan Kỳ. Nạp Lan Kỳ lạnh lùng nhìn chằm chằm Lâm Dương Thần, hoàn toàn nhìn thấu tâm tư hắn ta, khoe miệng lộ ra một nụ cười âm trầm, nghiêng nghiêng thân người cố ý làm lộ ra Nạp Lan Nhu ngồi phía sau hắn..

Ngay lập tức, Lâm Dương Thần thức thời, dùng thái độ đoan chính, nghiêm túc, cứ như người dùng ánh mắt quái dị vừa rời nhìn Nạp Lan Kỳ không phải hắn.

Ngày kế.

"Mang theo cái này không tốt, ta không muốn cái kia, màu sắc quá nhạt, phải màu hồng, càng tiên diễm càng tốt."

Trong tay Ninh Bảo Nhi cầm đồ trang sức màu hồng ngọc đưa cho Thục Dược, kiếp trước nàng luôn luôn ăn mặc đơn giản, ngoại trừ ngày cùng Nạp Lan Kỳ đại hôn thì mới mặc một thân hồng sắc kiều diễm, bình thường đều không ăn mặc diễm lệ, lãng phí một cách vô ích tuổi xuân của nàng.

Giúp Ninh Bảo Nhi mang xong đồ trang sức, Thục Dược liền đến cạnh rương tìm một thứ có thể xứng với Ninh Bảo Nhi, là một cây trâm màu lục đỏ.

Chuẩn bị trang phục xong, Ninh Bảo Nhi một thân màu đỏ diễm lệ, giống như một đóa hoa vừa mới nở rộ.

"Thế nào, đẹp chứ?"

Thục Dược gật đầu, "Tốt, tốt, tiểu thư thật xinh đẹp, chỉ là, tiểu thư, sáng sớm ăn mặc như vậy là muốn làm gì a?"

Ninh Bảo Nhi khẽ mím miệng, nàng đi gặp đại biểu ca, đương nhiên là muốn xinh đẹp một chút.

Rõ ràng mặt rất cao hứng, nhưng lại đột nhiên trở nên cô đơn, nàng đã sống hai đời người, kiếp trước lúc nàng chết là đã hai mươi tuổi, tám năm làm phụ nhân, mà đại biểu ca năm nay mới mười tám, nam nhân xuất trần như trích tiên như thế, làm nàng có cảm giác tự ti, không xứng với hắn.

Đứng xuất thần ở trước gương, ngón tay không ngừng lắc lắc làn váy.

"Tiểu thư, người sao vậy, vừa rồi còn vui vẻ mà?"

Ninh Bảo Nhi cười trừ một tiếng, "Ta không sao, chuẩn bị một chút, chúng ta đi Lâm phủ."

Sau khi Thược Dược rời đi, Ninh Bảo Nhi nhìn dung mạo bản thân trong gương lần nữa, âm thầm an ủi, chuyện đời trước cùng kiếp này không có quan hệ, kiếp này nàng còn chưa cập kê, còn chưa có gã cho người khác, càng không có bất kỳ liên quan gì với Nạp Lan Kỳ, đừng, chỉ cần không có liên quan gì với hắn, chuyện đời trước chỉ là mộng của nàng, ác mộng.

Phủ thái tử, Nạp Lan Kỳ mặc trung y, cầm bảo kiếm trong tay, ở trong viện luyện kiếm, mặc dù kiếm trong tay tự do xoay tròn lưu động, nhưng vẫn có thể nhìn ra Nạp Lan Kỳ khí tức không thuận, múa xong một bộ kiếm pháp, Nạp Lan Kỳ vẫn như thường ngày, đi tới bàn trà, nâng ly trà lên, đang muốn uống thì đã hết xì hai cái, xoa xoa cánh mũi, trong lòng âm thầm buồn bực.

Xe ngựa Ninh phủ đứng trước cửa Lâm phủ, Ninh Bảo Nhi từ trên xe ngựa xuống, không chút ngần cản liền đi vào cửa.

Nhìn xung quanh Lâm phủ một chút, thấy Lâm bá tử bên trong vườn đi ra, gương mặt liền mỉm cười.

"Lâm bá."

Vốn Lâm bá đầy mặt u sầu, khi nghe thấy giọng nói ngọt ngào của Ninh Bảo Nhi, lập tức lộ ra một ý cười nhàn nhạt.

"Tiểu thư Bảo Nhi."

Ninh Bảo Nhi đi lên trước khề thi lễ, ánh mắt đánh giá xung quanh, "Lâm bá khỏe, cái kia... Đại biểu ca đâu?" Nàng nhìn một vòng đều không phát hiện đại biểu ca.

Lâm bá hiểu ý cười, đưa tay vuốt râu mép đã hoa râm, "Tiểu thư Bảo Nhi có ý tìm đại thiếu gia? Nhưng đại thiếu gia hần... ." Lâm bá kéo dài câu nói sau, chậm chạp không nói ở đâu.

Ninh Bảo Nhi mở to hai mắt, vểnh lỗ tai lên đợi Lâm bá nói một câu, nhưng là nửa ngày đều không có trả lời.

"Đại biểu ca thế nào?"

"Đại thiếu gia hần... ."

"Ai nha, Lâm bá nguoi mau nói, đại biểu ca hần đến cùng là thế nào?"

Lâm bá nhìn ra Ninh Bảo Nhi có chút vội, nhưng nét mặt vẫn không hiện rõ, vuốt râu than thở nói, "Ai, tiểu thư Bảo Nhi tự đi nhìn đi, đại thiếu gia lúc này ở Từ uyển."

Ninh Bảo Nhi dắt vạt váy chạy đến Từ uyển.

Nhìn bóng lưng Ninh Bảo Nhi rời đi, Lâm bá cười hắc hắc, hần đã nghe lão gia nói qua, Bảo Nhi tiểu thư ắt hần là coi trọng đại thiếu gia, một người đẹp, một người tài, có thể nói là do ông trời tác hợp, chỉ đáng tiếc thân thể đại thiếu gia... .

Ninh Bảo Nhi vội vã chạy tới Từ uyển, một bước vào trong vườn đã thấy dưới tàng cây, Lâm Dương Sách một thân bạch y, nhẹ nhàng thư thái, thanh tao lịch sự, tóc dùng trâm trúc buộc lên, vẻ mặt yên tĩnh an tường, ngồi ở trên tháp, ánh mắt buông xuống, đắm chìm trong thế giới của bản thân, nếu như không phải ngón tay mảnh khảnh kia đang khẽ lật sách thì đã khiến người ta nghĩ lầm rằng hần là tiên, đúng là cảnh đẹp ý vui.

Ninh Bảo Nhi đứng ở cửa vườn, tay vuốt ngực, chỉ cảm thấy bốn phía không có một chút âm thanh, chỉ có tiếng tim đập ồm ồm nhảy thật nhanh của nàng, mặc dù hiện tại trong đầu trống rỗng, thế nhưng có một việc lại vô cùng rõ ràng, nàng định gã cho biểu ca.

Thược Dược từ sau cửa vừa tới, đã nhìn thấy tiểu thư đứng ở vườn ngắt người.

"Tiểu thư, sao nguoi không vào đi?"

Lâm Dương Sách nghe thấy được một giọng nói, ngẩng đầu nhìn, ở cửa vườn xuất hiện một bóng dáng đỏ tươi, khóe miệng cong lên mỉm cười, giọng nói ôn nhuận như tia nắng.

"Bảo Nhi."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trăm Sai Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 32: Chương 29

Về mặt Ninh Bảo Nhi ngượng ngùng, một thân hồng trang càng khiến nàng thêm xinh đẹp động lòng người, động tác ưu nhã, bước liên tục đi tới trước mặt Lâm Dương Sách.

"Biểu ca Dương Sách", trong lòng Ninh Bảo Nhi loạn lên, cảm giác này thật giống khi lần đầu tiên nàng được Nạp Lan Kỳ cứu, chỉ là bây giờ không thể không bình tĩnh, lỡ như để lộ sơ hở trước mặt đại biểu ca, Ninh Bảo Nhi lạng lách sâu.

Lâm Dương Sách nhìn Ninh Bảo Nhi, thật muốn đưa tay đi sờ sờ gò má nàng, như trước kia, tiểu nha đầu này vừa thấy là lập tức chui vào ngực hắn.

Ninh Bảo Nhi thấy ánh mắt của hắn có chút ngẩn ra, chớp chớp đôi mắt to.

"Đại biểu ca, ngươi đang đọc sách gì?"

Lâm Dương Sách thu hồi về mặt, nắm tay đặt ở bên môi ho nhẹ một tiếng, "Khụ, là binh pháp."

Ánh mắt Ninh Bảo Nhi sáng lên, nàng chỉ biết đại biểu ca thích thi từ, chưa bao giờ biết hắn cũng thích xem binh pháp.

Lâm Dương Sách nhìn thấu ý tứ trong mắt Ninh Bảo Nhi, trong lòng âm thầm cười khổ, năm đó có một tiểu nha đầu, cầm lấy vạt áo hắn, ánh mắt hâm mộ nói với hắn, sau khi lớn lên phải gả cho tướng quân uy phong lẫm liệt, chính là vì như thế một câu như thế, hắn liền nỗ lực học tập binh pháp, dốc lòng muốn làm một tướng quân, chỉ là đáng hận thân thể mình không tốt, trong mắt Lâm Dương Sách mang theo một chút cô đơn.

Ninh Bảo Nhi nhìn Lâm Dương Sách, gương mặt hơi nóng, tim lại bắt đầu ồm ồm nhảy lên, thầm mắng mình, hai đời cộng lại đã hơn bốn mươi, vậy mà giờ lại run đến vậy, nỗ lực muốn thoát khỏi hoàn cảnh lúng túng này, đầu óc chuyển đổi liên hồi, chợt nhớ tới chuyện trọng yếu.

"Biểu ca, ta có chuyện muốn nói cho ngươi, ta tìm được Tuệ Giác đại sư."

"Tuệ Giác?"

"Uh, là Tuệ Giác đại sư, ta nghe nói hắn y thuật cao minh, có thể trị bách bệnh, cho nên ta cố ý đi chùa mời hắn xuống núi, chữa bệnh cho ngươi, ngày mai hắn có thể đến đây, đợi khi hắn chữa bệnh của ngươi cho tốt, ngươi muốn làm cái gì đều được."

Lòng Lâm Dương Sách yên lặng đã lâu, nghe Ninh Bảo Nhi nói như thế liền khẽ động, nhưng sau một khắc lại khôi phục bình thường, hắn xem qua các loại thần y, nhưng ngay cả tối thiểu nguyên nhân bệnh đều tra không ra, cần gì cho mình thêm hi vọng để rồi khi thất vọng thì không chỉ có mình hắn mà còn rất nhiều người xung quanh.

Vì không muốn Ninh Bảo Nhi thất vọng, Lâm Dương Sách cười nhạt, "Cám ơn ngươi Bảo Nhi."

Ninh Bảo Nhi nhìn ra Lâm Dương Sách đang miễn cưỡng, nghĩ lại cũng đúng, thân thể đại biểu ca chỉ ít cũng được trăm vị đại phu khám qua, mỗi lần đều nói có thể trị, nhưng kết quả vẫn không tiến triển chút nào, Ninh Bảo Nhi cũng không miễn cưỡng, dù sao kiếp trước là Tuệ Giác chữa bệnh của đại biểu ca, tin tưởng kiếp này cũng giống vậy, đợi khi biểu ca trị hết bệnh, liền có thể nói chuyện của bọn họ, mắt thấy ngày sinh hoàng hậu đã gần, cha đẻ nàng đi dự tiệc, nếu như lúc đó xảy ra chuyện gì, nàng bị ép gả cho người nào hòa thân, hoặc lại bị chỉ định gả cho hoàng tử nào, đến lúc đó nàng khóc cũng không kịp.

Nạp Lan Kỳ ngồi ở trong thư phòng của mình, nhìn tư liệu âm vệ thu thập, trán nổi gân xanh, kiếp trước hắn chết không oan uổng, cho tới bây giờ hắn cũng không nghĩ tới, vị nhị ca về ngoài lương thiện, thế nhưng ở sau lưng hắn làm nhiều chuyện như thế.

Kiếp trước hắn có nhiều ngu xuẩn, lại không phát hiện, gần một nửa người trong triều đình đều đã thuộc về phe cánh của Nạp Lan Thanh.

Cầm trong tay tư liệu âm vệ, về mặt hung ác nham hiểm, nhìn âm vệ đứng ở trước mắt hắn, giọng nói băng lãnh, "Tiếp tục phái người theo dõi hắn, bất kỳ chuyện gì đều không thể bỏ qua."

"Vâng." Một luồng gió mát phất qua, âm vệ trước mắt biến mất trong đêm.

Nạp Lan Kỳ từ án thư đứng dậy, đi tới cạnh cửa sổ, nhìn bên ngoài sáng sủa, trong lòng dần dần lạnh, Nạp Lan Thanh, kiếp này ta sẽ khiến ngươi mất đi toàn bộ những gì ngươi đề ý nhất.

Cửa thư phòng bị đẩy ra, Lưu Hi bụng bữa ăn khuya đi đến.

"Gia, phòng bếp đã làm xong canh hạt sen."

"Để vậy đi." Tâm tình Nạp Lan Kỳ tối tăm, vừa mới xem những tư liệu đó, hiện tại cái gì đều ăn không vào, nói tới nói lui, giọng nói có chút lạnh nhạt.

Lưu Hi ngoan ngoãn cầm chén để ở trên án thư, yên lặng đứng ở một bên, tâm lý có chút ủy khuất, hắn từ năm tuổi đã đi theo thái tử, chưa từng rời khỏi, vậy mà gần đây thái tử đi đâu đều chỉ mang theo Lâm Dương Thần, càng nghĩ càng cảm thấy ủy khuất, nhất thời toàn bộ cảm xúc đều hiện ra trên mặt.

"Gia, trong cung truyền tin, hoàng hậu nương nương nói, ngày mai ngài hạ triều, liền đi trung điện, hoàng hậu nương nương cùng ngài có ước định chưa

xong."

Nạp Lan Kỳ nhủ mảy, hấn cùng mẫu hậu có ước định sao? Hấn thế nào lại không nhớ rõ, xoay người ngồi xuống án thư, bưng lên canh hạt sen, uống một ngụm canh.

"Phốc, khụ, khụ." Một ngụm canh hạt sen từ trong miệng phun ra, giống như sắc đến trong xoang mũi, bởi vì hấn nhớ đến một đại sự, là vòng tay của mẫu hậu hấn đã đưa cho Ninh Bảo Nhi, mẫu hậu nói ước định nhất định chính là cái này.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trâm Sai Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 33: Lấy thân báo đáp

"Tiểu thư, phòng khách có một vị đại sư, nói là cùng ngài có ước định, phu nhân bảo nô tỳ tới gọi ngài." Về mặt Thông Lan cung kính đứng ở cửa phòng Ninh Bảo Nhi.

Trong phòng, Ninh Bảo Nhi mặc một thân xanh biếc, từ sau tấm bình phong đi ra, mở to mắt nhìn Thông Lan.

"Người nói ai, đại sư?" Gương mặt hiện lên một cái mỉm cười, hấn là Tuệ Giác tới.

Sau khi chuẩn bị xong, Ninh Bảo Nhi liền rào bước tới phòng khách.

Ninh Bảo Nhi đi vào, ngọt ngào kêu một tiếng, "Mẹ."

Ninh phu nhân thấy Ninh Bảo Nhi, trên mặt nở nụ cười, "Bảo Nhi tới, nhanh lên một chút qua đây, này là Tuệ Giác đại sư, nghe nói là người có ý mời đến."

Ninh Bảo Nhi mỉm môi cười, quay đầu nhìn Tuệ Giác, khi nhìn rõ dáng dấp Tuệ Giác, khóe miệng giật một cái.

Tuệ Giác nhìn Ninh Bảo Nhi, hấn có ý ba ngày sau mới đến, chính là vì ở trong chùa nghiên cứu cách nướng đùi dê, nhưng là nghiên cứu hồi lâu đều không có nghiên cứu ra được, hấn đã từng nói không xem bệnh cho người, nhưng là lần này hấn thật muốn nuốt lời, đều do nha đầu xấu này.

Về mặt Ninh phu nhân nghi vấn, "Bảo Nhi, người mời đại sư tới muốn làm cái gì?"

Ninh Bảo Nhi xem hướng Tuệ Giác, trong mắt Tuệ Giác lóe lên oán niệm toàn bộ đều bị Ninh Bảo Nhi nhìn thấu, chỉ là nét mặt vẫn mang theo ý cười nhàn nhạt, đầu tiên là hành lễ một cái, "Đại sư, còn mời làm phiền ngài cùng ta đi nơi khác, vừa lúc ta phải người lấy cho ngài thứ ngài muốn."

Ninh Bảo Nhi mỉm môi cười, chỉ là nụ cười này ở trong mắt Tuệ Giác cực kỳ chói mắt, tâm lý thầm mắng, nha đầu xấu.

"Mẹ, ta mời Tuệ Giác đại sư là bởi vì biết Tuệ Giác đại sư y thuật cao minh, ta muốn mời hấn xem bệnh của biểu ca, dấu biểu ca đã xem qua rất nhiều danh y nhưng đều nói chưa không được, nữ nhi vẫn muốn thử một chút."

Vừa nhắc tới cháu trai lớn nhà mình, khóe mắt Ninh phu nhân liền dần dần ướm át, khó làm nữ nhi còn nghĩ như vậy, rung rung gật đầu, "Vậy làm phiền đại sư đi chuyến này."

Ninh Bảo Nhi cùng Tuệ Giác ngồi chung một chiếc xe ngựa, trong xe, Ninh Bảo Nhi khinh bỉ nhìn Tuệ Giác.

"Đại sư, ba ngày nay ngài không phải là vì đùi dê đi."

Tuệ Giác khóe miệng giật một cái, hấn đương nhiên biết hấn có tóc tốt, nếu không phải vì nàng, hấn tuyệt không đi. (ta nghĩ là vì đùi dê mới đúng chứ nhỉ)

Nhìn gương mặt Ninh Bảo Nhi đẹp đẽ, Tuệ Giác như có điều suy nghĩ, ngày kia gặp qua một lần, có thể là sắc trời đã tối nên không thấy rõ, hôm nay như thế vừa nhìn thấy là nhìn ra một việc tối, nhàn nhạt mở miệng nói, "Nha đầu, người có từng bị bị thương nặng?"

Ninh Bảo Nhi nghi hoặc, "Không có a." Nàng tự trọng sinh tới nay, vẫn luôn xuôi gió xuôi nước, đâu chịu cái gì bị thương nặng.

Tuệ Giác đưa tay gãi đầu một cái, chẳng lẽ là hấn nhìn lầm rồi, không có khả năng a, nha đầu này rõ ràng trải qua sinh tử tương, tại sao không có bị bị thương nặng, chẳng lẽ là hấn nhận nhầm phá giới, dẫn đến công lực giảm sút.

Đầu đầy nghi ngờ nhìn gương mặt Ninh Bảo Nhi một chút, mặt kia rõ ràng chính là sinh tử tương mà.

Xe ngựa Ninh phủ đến Lâm phủ, sau khi xuống xe Ninh Bảo Nhi dẫn Tuệ Giác đi thẳng tới Từ uyển, lại thấy Lâm Dương Sách vẫn như hôm qua ngồi dưới tàng cây lặng lẽ đọc sách.

"Biểu ca."

Lâm Dương Sách chậm rãi ngẩng đầu, Tuệ Giác sau lưng Ninh Bảo Nhi, về mặt kinh hô, ân? Nghịch mệnh cách, hần thể nào lại thấy một cái Đại tướng, thật là mắt mờ sao.

"Tuệ Giác đại sư, đây chính là biểu ca ta."

Lâm Dương Sách đứng dậy hành lễ, "Tuệ Giác đại sư."

Tuệ Giác tận lực không nhìn tới mệnh cách của hần, chỉ bằng vào sắc mặt khí sắc Lâm Dương Sách, trực tiếp mở miệng nói, "Đây không phải bệnh nặng, rõ ràng trúng độc đã lâu."

Một câu nói triệt để khơi dậy ngọn lửa đáy lòng Lâm Dương Sách, hần xem qua như thế nhiều đại phu, chưa từng có người nhìn ra hần là trúng độc, đều nói hần là trong bụng mẹ mang bệnh nặng.

Ninh Bảo Nhi về mặt khiếp sợ nhìn Lâm Dương Sách, "Biểu ca người trúng độc."

Lâm Dương Sách gật đầu, "Đại sư quả nhiên là y thuật cao minh, không cần bắt mạch vẫn có thể nhìn ra vẫn bối trúng độc đã lâu, đại sư chúng ta vào rồi nói."

Nội các Từ uyển, Tuệ Giác ngồi ở bên người Lâm Dương Sách, tinh tế vì Lâm Dương Sách bắt mạch, lúc này đầu hần phát bóng loáng, nhưng là râu bạc như trước ở phía trên, gỡ gỡ chòm râu lái chậm chậm miệng.

"Vị công tử này, thân thể ăn mòn đã lâu, cũng may trước người dùng qua thanh độc đan dược, dược kia không tầm thường, đem độc này làm áp chế rất tốt, chỉ là tại bên trong cơ thể người nhiều năm, vẫn đang âm thầm phá hủy lực phủ ngũ tạng của người, nhìn như người yếu nhiều bệnh, kỳ thực đều là do độc này, hiện nay nhìn mặt sắc người, không chữa không kéo dài nổi năm năm."

Tuệ Giác lơ đãng giải thích, khiến Ninh Bảo Nhi biến sắc, kiếp trước năm năm sau, biểu ca mới được Tuệ Giác đại sư chữa bệnh, nếu như khi đó cậu không có tìm được Tuệ Giác, như thế biểu ca liền qua đời.

"Đại sư, thân thể biểu ca có thể trị hết không?"

Tuệ Giác lần nữa gỡ gỡ chòm râu, "Tạm thời khó mà chữa khỏi, độc này làm trầm tích đã lâu, cần thời gian, ta muốn lấy máu người, nghiên cứu độc tố, như vậy mới tốt phối trí dược chống lại."

"Được." Tâm lý Lâm Dương Sách kích động, một mảnh gọn sóng, hần chưa bao giờ dám nghĩ, thân thể hần còn có một ngày có thể trị khỏi.

"Chỉ là trên người người độc này là thể nào dính vào?"

Nói đến đây, mặt Lâm Dương Sách đang ôn hòa, dính vào một tia băng sương, giống như nhớ lại chuyện tình quá lâu, lập tức rơi vào trầm tư.

Tuệ Giác thu thập tốt máu Lâm Dương Sách, liền được Ninh Bảo Nhi đưa ra cửa, lúc gần đi, Tuệ Giác nhìn Ninh Bảo Nhi, "Nha đầu, biểu ca người ta có thể trị, nhưng người nói chuyện cũng phải chắc chắn, đuôi dê của ta đâu?"

Ninh Bảo Nhi cười hắc hắc, kỳ thực hôm nay nàng phái người đi tìm Lâm Dương Thần, thuận tiện bảo Lâm Dương Thần nói với Nạp Lan Kỳ làm một đuôi dê, nhưng là ai biết Lâm Dương Thần nói với nàng, Nạp Lan Kỳ đi hoàng cung tạm thời chưa về, không có cách nào chỉ có thể trước đem Tuệ Giác đuổi đi mới được.

"Đại sư, ngài yên tâm, đuôi dê nhất định không thể thiếu, chỉ là người nướng đuôi dê kia có việc bận, bất quá ngài không cần lo lắng, ngày mai ta liền cho người đưa đến chùa cho ngài, ngoài ra ta còn sẽ đưa nhiều một chút mỹ thực khác cùng với rượu ngon."

Khuyên can mãi cuối cùng đuổi được Tuệ Giác đi, Ninh Bảo Nhi lần nữa trở lại Từ uyển, chỉ thấy Lâm Dương Sách đứng ở dưới tàng cây từ kinh, một đầu mặc phát rối tung, trên người bạch y tán ra, trên mặt toát ra lạnh nhạt, coi như áp lực chuyện nhiều năm được buông xuống.

"Biểu ca."

Lâm Dương Sách ngắt xuống một đóa hoa từ kinh để ở trong tay, giọng nói như ngọc nói với Ninh Bảo Nhi, "Bảo Nhi, cảm ơn người, nhiều năm như thế ta chưa bao giờ dám hy vọng xa vời, thân thể có thể trị khỏi."

Ninh Bảo Nhi cười nhạt, "Biểu ca, mệnh đã định trước người sẽ khỏi bệnh, mà ta chỉ là thuận thiên ý mà thôi."

Lâm Dương Sách cười cười, vươn tay đem hoa từ kinh cài vào trên búi tóc Ninh Bảo Nhi, "Thật không biết nên dùng cái gì cảm tạ người."

Ninh Bảo Nhi bị động tác ôn nhu của Lâm Dương Sách hòa tan, đại não không qua tự hỏi, thốt ra, "Lấy thân báo đáp."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trầm Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 34: Bảo Nhi mất mặt

Bảo Các viện, từ trong sương phòng Ninh Bảo Nhi truyền ra từng tiếng kêu rên.

"A a a a, ta điên, ta điên, sao lại làm ra cái bộ dạng này, lấy thân báo đáp, a a a... , mất mặt, mất mặt, quá mất mặt, xong, đại biểu ca hân sẽ nghĩ ta như thế nào, hân nhất định sẽ cho rằng ta là một người tùy tiện, a a a a."

Ninh Bảo Nhi nằm trên giường, ôm chần lẩn lộn.

Thục Dục bụng chầu nước từ bên ngoài vào.

"Tiểu thư, rốt cuộc là người làm sao, từ khi từ bên nhà ngoại trở về liền như vậy, người làm cái gì?"

Thục Dục không nhắc đến thì thôi, nhắc đến rồi lại làm cho Ninh Bảo Nhi có một loại xúc động muốn chết, nàng làm cái gì vậy a, đầu óc nghĩ về chuyện hôm nay xảy ra.

"Lấy thân báo đáp."

Lâm Dương Sách nhẹ nhàng đọc lại bốn chữ này một lần nữa, Ninh Bảo Nhi bỗng nhiên phản ứng lại, đưa tay che miệng Lâm Dương Sách.

"Không, không, là ta nói sai."

Miệng bị Ninh Bảo Nhi bịt kín, gương mặt tuấn tú của Lâm Dương Sách hơi đỏ lên, trong lòng âm thầm an ủi, Bảo Nhi còn nhỏ, không biết nam nữ thụ bất thân, cầm lấy tay Ninh Bảo Nhi.

"Khụ.."

Lúc này Ninh bảo Nhi mới hiểu được, trời ạ, nàng vừa mới làm cái gì, cư nhiên đi bưng miệng một nam tử trưởng thành, người khác nghĩ gì về nàng?

Gương mặt đỏ hồng đến tận cổ, không dám nhìn thẳng Lâm Dương Sách, trực tiếp rút tay lại, che mặt, dậm chân xoay người chạy khỏi Tử uyển.

Nhìn bóng lưng Ninh Bảo Nhi rời đi, Lâm Dương Sách đưa tay chạm lên môi mình một chút, cái này vừa mới bị Bảo Nhi sờ qua, hân không dám biểu lộ tâm lòng với Ninh Bảo Nhi, bởi vì hân biết, với thân thể yếu đuối, bệnh tật này sẽ không thể cho Bảo Nhi hạnh phúc, bây giờ khác rồi, hân có khả năng chữa khỏi bệnh, hân sẽ như người bình thường, có thể ở cùng một chỗ với người mình thích.

Ninh Bảo Nhi đỏ mặt đi tới cửa Lâm phủ, vừa ra khỏi liền gặp Lâm Dương Thần, nghĩ tới việc bản thân vừa làm, liền lộ ra chút khó xử, không dám nói chuyện với ai, chẳng nói gì với Lâm Dương Thần liền vội vã chạy đi.

Lâm Dương Thần có chút buồn bực, Bảo Nhi sao vậy, mặt hồng thế kia, có chuyện gì sao?

Đi vào Tử uyển, nhìn đại ca đang ngốc ngốc nhìn chăm chăm vào tay mình, trong đầu đầy nghi hoặc, hôm nay mọi người bị gì thế, Bảo Nhi mặt đỏ hồng vừa rời khỏi, hiện tại đại ca lại nhìn tay đến ngẩn người.

"Đại ca, người có biết Tuấn biểu ca bị bệnh sao?"

Lâm Dương Sách thả tay xuống, quay đầu nhìn Lâm Dương Thần, "Bảo Tuấn bệnh?"

"Đúng vậy, mầu hôm trước ta đi chùa, thấy Bảo Nhi cầu một đại sư trị bệnh cho đại ca nàng, đại ca nàng ngoại trừ Bảo Tuấn, chẳng lẽ còn có người khác?"

Lâm Dương Sách nghe xong mới nhớ tới Ninh Bảo Nhi nói 'lấy thân báo đáp', trong lòng liền ám áp, xoay người đi vào phòng.

Mấy ngày kế tiếp, Ninh bảo Nhi cứ như bị bệnh, vẻ mặt mệt mỏi, cái gì cũng không thấy hứng thú, ngay cả mỹ thực bình thường nàng thích ăn cũng không hứng thú.

"Tiểu thư, người ăn hai cái đi."

Ninh Bảo Nhi ăn mặc đơn giản, búi tóc lại, nhìn thức ăn lắc lắc đầu, hiện tại có cho nàng ăn quỳnh tương ngọc lộ* thì cũng chẳng khác ăn độc dược, nàng đứng là không biết xấu hổ, dám to gan nói ra câu đó với biểu ca, thật là mất mặt, tuy nàng đã xác định là cầu hôn biểu ca nhưng cũng không phải trong hoàn cảnh này.

Nạp Lan Kỳ biết Ninh Bảo Nhi đi tìm hắc hắc liền hiểu Tuệ Giác đến, tự tay nướng một đùi dê xong, lại sai người trong Ngự Thiện phòng làm mấy món ăn tuyệt thế nổi tiếng, dựa theo yêu cầu của Ninh Bảo Nhi, phái người đưa đến chùa.

Ngồi trong thư phòng, xử lý công sự, chân mày nhẹ nhíu, dựa theo trí nhớ kiếp trước, phải nhanh nhanh xử lý tốt, như vậy hắc hắc mới có thời gian đi gặp hoàng hậu.

Lâm Dương Thần giống như lưu manh đi tới phòng Nạp Lan Kỳ, nhìn Lưu Hi vẻ mặt lạnh lùng đứng trước cửa, cười hắc hắc, “Lưu công công, thái tử ở bên trong?”

Lưu Hi âm thầm trừng mắt nhìn Lâm Dương Thần, thật không biết thái tử coi trọng hắc hắc ta ở điểm nào, cư nhiên ném mình sang một bên, ngược lại làm gì cũng mang theo Lâm Dương thần cùng đi.

“Lâm công tử có chuyện sao? Ta có thể thay người truyền tin cho thái tử.”

Lâm Dương Thần biết Lưu Hi không thích hắc hắc, cụ thể là tại sao thì hắc hắc không biết, cũng không quan tâm nhiều, đứng bên ngoài thư phòng lớn tiếng hét, “Kỳ thực cũng không có gì, chỉ là Bảo Nhi muối muối ta sinh bệnh, không biết vì sao mấy ngày nay ăn không ngon, ngủ không yên, cả người gầy đi một vòng.”

Ninh Bảo Nhi sinh bệnh, Nạp Lan Kỳ liền mở cửa phòng.

“Người vừa mới nói cái gì, Bảo Nhi sinh bệnh, sinh bệnh gì, hiện tại sao rồi, ngự y chưa?”

Lâm Dương Thần hơi nhướng mi, hắc hắc biết trong mắt thái tử chỉ có Bảo Nhi muối muối.

“Cũng không có bệnh gì lớn, chỉ là mấy ngày nay không ăn uống gì, gầy đi một vòng.”

Ăn không ngon, Nạp Lan Kỳ vòng vo vài vòng, trong lòng cực lực nhớ lại kiếp trước hoàng hậu yêu nhất món gì, chỉ là suy nghĩ thật lâu, hắc hắc đều nghĩ không ra, bởi vì kiếp trước hắc hắc quan tâm hoàng hậu quá ít, đầu óc chợt nhớ tới hoàng hậu hình như rất thích ăn đùi dê hắc hắc nướng, sai người bắt đầu chuẩn bị công cụ, hắc hắc muốn nướng cho hoàng hậu ăn.

Ninh Bảo Nhi nhìn trên bàn đầy thức ăn, nhưng không có khẩu vị, trong lòng vẫn còn nhớ tới chuyện ‘lấy thân báo đáp’.

Chỉ chốc lát bên ngoài truyền đến giọng nói của Lâm Dương Thần.

“Bảo Nhi muối muối, xem nhị biểu ca mang gì tới cho người.”

Lâm Dương Thần đặt đồ trong tay xuống bàn, mở ra, đùi dê nướng được cắt thành từng khối, bên trên rắc đầy rau thơm, rau xanh thịt hồng, thật mê người, hơn vị mùi hương ngào ngạt lại tràn ra, ai nhìn thấy cũng phải động tay.

“Tiểu thư, thơm quá a.” Thục Dược mỹ vị kia, nước miếng chảy ròng ròng.

Về mặt Ninh Bảo Nhi một mắt nhìn đùi dê, vừa nhìn liền biết được làm ra từ tay Nạp Lan Kỳ.

Lắc đầu, tỏ vẻ không muốn ăn.

Về mặt Lâm Dương Thần khó xử, thái tử tự tay nướng, Bảo Nhi muối muối không ăn thì hắc hắc phải báo cáo kết quả công tác thế nào a.

Bên ngoài, Thông Lan bùng một hộp gấm gỗ từ đàn chậm rãi đi đến.

“Tiểu thư, bên ngoài có một gã sai vặt đưa tới, nói là ngài hãy tự tay mở.”

Ninh Bảo Nhi tiếp nhận hộp, mở ra nhìn, một cây trăm bạch ngọc lạng lạng nằm trong hộp, mà bên dưới còn có một tờ giấy.

Ninh Bảo Nhi đặt hộp để ở một bên, mở tờ giấy ra, về mặt vốn một mắt lập tức trở nên sáng lạng, cắt xong hộp gấm cùng tờ giấy như bảo bối mới trở lại bàn, không có hình tượng, cầm đùi dê nướng thơm ngào ngạt lên nhét vào miệng, vừa ăn vừa khen người nướng thịt dê có tay nghề tốt.

Q.1 - Chương 35: Bảo vệ đại biểu ca

"Một lời nói của giai nhân, vội vã không rõ ràng, để cho quân một mình nghĩ, tâm sự trùng trùng không hồi kết, không biết giai nhân có nguyên ý cùng quân chung nỗi tương tư .' đề tên, Sách. (ta sợ dịch thơ không hay, mà ta thấy thơ này cũng dễ hiểu rồi mà nhỉ?)

Ninh Bảo Nhi nằm ở trên tháp, một tay cầm cây trăm bạch ngọc, tay còn lại đặt ở tờ giấy trong hộp, trong lòng cực kỳ cao hứng, xem ra trong lòng đại biểu ca cũng là có năng.

Thông Lan Bạch Ngọc đứng ở cửachờ, nghe trong phòng thường xuyên truyền ra một trận tiếng cười vui vẻ, nhìn nhau, không biết tiểu thư bị làm sao, lúc trước tâm tình kém ăn không ngon, nhưng giờ lại liên là một người ăn hơn nửa đùi dê, hiện tại ban ngày lại buông mình, ở mãi bên trong cũng không biết đang làm cái gì, nghĩ muốn đi vào tìm hiểu, bọn họ lại không dám, bọn họ không được tiểu thư tín nhiệm như Thục Dục vậy .

Lâm Dương Thần dương dương đắc ý trở lại phủ thái tử, đáng vẻ tranh công nhìn Nạp Lan Kỳ.

"Gia, Bảo Nhi nói, tay nghề của ngài thật tốt, ngài cũng không biết, đùi dê của người, nàng ăn hơn phân nửa ."

Khỏe miệng Nạp Lan Kỳ tươi cười, đã như vậy hẳn liền sai người chọn thêm nhiều đùi dê tốt nhất.

Vì vậy từ đó về sau bên trong hoàng thành, phạm là xung quanh phủ thái tử dân chúng đi qua đều có thể nhìn thấy được từ phủ thái tử đệ truyền ra vị thịt quay.

Ngày sinh Hoàng hậu sắp tới, sứ thần các quốc gia cũng lần lượt chạy tới hoàng thành, lúc này hoàng thành Đại Lịch thành một phen thịnh cảnh.

Ninh phủ, mấy nha đầu ăn mặc màu sắc rực rỡ, mỗi người trong tay đều đang cầm vài vóc điểm lệ, còn có đồ trang sức.

Thục Dục một đường chạy chậm trở lại Bảo Các viện.

"Tiểu thư, phu nhân gọi ngài đi tiền viện một chuyến."

Ninh Bảo Nhi ngồi ở trước án thư, nét chữ nhỏ xinh cực đẹp, chuyên chú viết thư.

Đã nhiều ngày nàng bởi vì ngại chuyện ngày đó, không dám trực tiếp đối mặt Lâm Dương Sách, cũng may sau đó Lâm Dương Sách biểu đạt tâm ý đối với nàng, mỗi ngày đều sai người đưa tới thư, lúc này nàng đang viết thư hồi âm.

Một nét chữ cuối cùng hạ xuống, thận trọng dùng cái chặn giấy đè lại, khiến nét mực phía trên hong gió, ngẩng đầu nhìn Thục Dục.

"Mẹ gọi ta có chuyện gì?"

Thục Dục lắc đầu, sau đó ánh mắt nghịch ngợm , "Nô tỳ không biết, chỉ là phu nhân mua thật nhiều tơ lụa vân cẩm, còn có thật nhiều đồ trang sức."

"Ừ." Đem nét mực hồng khô, cẩn thận bỏ vào trong phong thư, chữ viết tại trên xinh đẹp, sách hôn khai ba chữ, sau viết xong hai tay bưng gương mặt, ngượng ngượng cười, chuyện như thế này vẫn là lần đầu tiên nàng trải qua, đòi trước yêu Nạp Lan Kỳ sau đó trực tiếp làm thái tử phi gả vào thái tử phủ, chớ nói viết thư cho nhau, dù cho cùng một chỗ ngâm thơ đều không từng có.

"Thục Dục, đi bảo gã sai vật đưa cái này đến Lâm phủ, giao cho đại biểu ca."

"Là, nô tỳ liền đi."

Ninh Bảo Nhi thu dọn quần áo, nhìn một chút mình trong gương, hai gò má ửng đỏ, một bộ dáng dấp thiếu nữ hoài xuân, bất quá nàng rất thích mình bây giờ, đã nhiều ngày cùng đại biểu ca thư từ qua lại, đại biểu ca ám chỉ kiếp này nguyện cùng mình cả cuộc đời một đôi người, nàng tin tưởng lấy đại biểu ca vì người nói sẽ làm đến.

Đi tới tiền viện, thấy Ninh phu nhân.

"Mẫu thân."

Ninh phu nhân nhìn nữ nhi của mình, vẻ mặt tươi cười, "Bảo Nhi, mau tới đây, xem xem chút vải vóc, người thích cái nào, mẫu thân gọi người làm cho người áo mới."

"Mẹ, ta vừa mới làm quần áo mới, thế nào còn may nữa?"

Ninh phu nhân đi tới xấp vải vóc trước mặt, rút ra một xấp hoa mai hồng nhạt, liền hướng trên người Ninh Bảo Nhi khoa tay múa chân.

"Những thứ kia không tính, này khác biệt, ngày sinh hoàng hậu sắp tới, hoàng thượng đã hạ chỉ, toàn bộ quan viên tam phẩm trở lên mang theo gia quyến tham gia yến hội, theo lý mẫu thân cũng không muốn cho người tham gia, chỉ là cha người nói, hoàng thượng lên ám chỉ cha người, nhất định phải đem người theo."

"Mang ta, sao lại mang ta?"

Ba, một cái đánh nhẹ tại trên cánh tay Ninh Bảo Nhi, "Người cứ nói đi, sang năm thái tử tổng tuyển phi, hoàng thượng muốn thừa cơ hội này vì thái tử xem xét chọn thái tử phi thích hợp, cha người là đương thời thừa tướng, cho nên người nhất định phải tham gia."

"A, mẫu thân, ta không muốn đi, ta không thích thái tử, ta cũng không nguyện gả vào hoàng gia, hơn nữa thái tử tổng tuyển phi không phải sang năm sao, tại sao phải tại ngày sinh hoàng hậu?"

"Ta nghe cha người nói, không chỉ có là vì thái tử tuyển, còn có hoàng tử công chúa các nước khác, cùng với công tử tiểu thư đại thần, ngay cả ca ca người cũng phải tham gia."

"Cái gì, đại biểu ca hẳn hay không là cũng phải tham gia?" Vậy phải làm sao bây giờ, đại biểu ca xuất sắc như vậy, vạn nhất bị vị công chúa nào đó nhìn trúng thì làm thế nào, cái này không thể được, đại biểu ca là của nàng."

Ninh phu nhân nghĩ tới Đại diệt tử liền vẻ mặt lo lắng, "Đại biểu ca người cơ thể không tốt, có lẽ không nhất định sẽ cùng công chúa nước khác đàm hỏi, nhưng nếu là với tiểu thư đại thần lại có khả năng."

Tay Ninh Bảo Nhi cầm xấp vải, ra sức vò xé, tâm tư rối loạn.

"Này đâu còn là tiệc sinh thần hoàng hậu, rõ ràng là đại hội cầu thân."

"Nha đầu này, sao lại xé mất khúc vải tốt, yến hội hoàng gia không phải là như thế sao? Nhanh lên một chút xem xem kia vải vóc tốt, cái này thế nào?"

Tâm lý Ninh Bảo Nhi nôn nao muốn chết, đừng nói tiểu thư đại thần, liền là công chúa cũng không được, ngẩng đầu ánh mắt kiên định, "Mẹ, liền chọn cái này." Ngược lại nàng muốn nhìn một chút ai dám cùng nàng đoạt đại biểu ca.

Ninh phu nhân nhìn trong tay Ninh Bảo Nhi nắm vân cầm hồng nhạt, lấy một khối tại trên người Ninh Bảo Nhi ước lượng.

Chỉ là quá mức chuyên tâm, căn bản cũng không có chú ý, Ninh Bảo Nhi một bộ dáng dập bảo vệ chiến sĩ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trẫm Sai Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 36: Người miền Bắc Trung Quốc

Lâm Dương Thần vắt đại đao trở lại Lâm phủ, cỡi bỏ lớp quan phục, ăn mặc đơn giản, khoác áo choàng ngắn, đi tới Từ uyển, vừa bước vào đã thấy đại ca ngồi dưới tán cây tàng kinh, trên mặt ôn nhu lộ ra vẻ tươi cười, đã bao lâu rồi hẳn không thấy đại ca nở nụ cười phát ra từ nội tâm như thế.

"Đại ca, người đang nhìn cái gì?"

Lâm Dương Sách ho nhẹ một tiếng, sau đó cầm lá thư Ninh Bảo Nhi viết cho hắn, cẩn thận bỏ vào trong tay áo rồi đứng lên.

"Khụ, không, không có gì."

Lâm Dương Thần cổ quái nhìn thoáng qua Lâm Dương Sách, cảm giác đại ca có cái gì không đúng, nhưng nói không được, cảm giác vẻ mặt vừa rồi hẳn đã gặp qua ở đâu đó.

Xoay người ngồi vào cái ghế cạnh Lâm Dương Sách, bung lên một ly trà ấm, vừa định uống liền thấy bên ấm trà có một phong thư, duỗi tay cầm lên thấy trên đó viết ba chữ 'Sách hôn khải?', nghiêng đầu một cái trực tiếp hỏi, "Ân? Đây không phải là chữ Bảo Nhi sao, nàng viết thư cho ca ca?"

Lâm Dương Sách đoạt lại bức thư trong tay Lâm Dương Thần, "Đúng, nàng có việc hỏi ta, sao hôm nay người lại trở về, thái tử không cần người hầu hạ sao?"

Lâm Dương Thần không có suy nghĩ đến việc thư từ nữa, uống một ngụm trà, miễn cưỡng dựa vào ghế.

“Nga, thái tử thả ta một ngày, cho ta nghỉ ngơi.”

Lâm Dương Sách nghĩ hoặc, “Thái tử cho ngươi nghỉ ngơi?”

“Ân, không nghĩ tới sao, haha, đó là bởi vì ta giúp hần làm một việc.”

“Chuyện gì?” Nếu là bình thường Lâm Dương Sách tuyệt đối không nói nhiều như thế, chỉ vì muốn đòi đề tài, kéo Lâm Dương Thần lại hỏi Ninh Bảo Nhi viết tin gì, hần không biết trả lời thế nào, uống một ngụm trà, miễn cưỡng dựa vào ghế.

“Đó là bởi vì Bảo Nhi, ta đã nói với ngươi a, thái tử coi trọng Bảo Nhi muội muội, vừa nghe Bảo Nhi muội muội ăn không ngon, tự tay nướng một đùi dê đưa qua, kết quả, Bảo Nhi muội muội cao hứng, ăn gần hết a.”

Sắc mặt Lâm Dương Sách ngưng trọng, “Ngươi nói thái tử thích Bảo Nhi?”

“Hắc hắc, vì Bảo Nhi mà thái tử cố ý giấu diếm thân phận, tiếp cận nàng, ngươi không biết, thái tử có thể làm nhiều điều vì Bảo Nhi.

Lâm Dương Sách lúc này không nghe được bất kỳ lời nào nữa, chỉ biết, thái tử thích Bảo Nhi, cùng Bảo Nhi đi chùa.

“Đại ca, đại ca, ngươi sao thế?”

Lâm Dương Sách hoàn hồn, “Cái gì, ngươi vừa nói gì?”

“Ta nói, đáng tiếc Bảo Nhi muội muội không thích thái tử, thái tử đi theo cũng không thích, bất quá tiểu cô nương này, tiếp xúc nhiều với thái tử thì sẽ thích thôi.”

“Đúng a đại ca, ngày sinh hoàng hậu, quan viên tam phẩm trở lên, có nữ nhi cũng phải tham gia, lần này Bảo Nhi cũng đi, ta nghe nói, nói là mừng thọ hoàng hậu, kỳ thực chính là chọn thái tử phi a, còn có các công chúa hoàng tử nước khác, nói không chừng lại bị chỉ hôn.”

Về mặt Lâm Dương Sách bay xa, tay bên trong áo nắm thành quyền, “Thái tử sao?”

Qua mấy ngày tĩnh dưỡng, thân thể Hải Đường đã tốt, ăn mặc một thân áo trắng quần la, từ bên ngoài vội vã đi đến.

"Tiểu thư."

Trong phòng, Thông Lan cùng Bạch Ngọc đứng nghiêng nghiêng, Thục Dực đứng bên cạnh Ninh Bảo Nhi, nhìn thấy Hải Đường liền mỉm cười.

Ninh Bảo Nhi ngồi trên tháp, Hi Nhi (con chó mope đấy ạ :v) ngoan ngoãn nằm trên đùi nàng, tùy ý để cho Ninh Bảo Nhi cảm lược gỗ chải nhúm lông trên đầu.

"Về rồi sao."

"Dạ." Hải Đường cúi đầu, nàng mới vừa viếng mộ mẫu thân về, tiểu thư đã giúp nàng rất nhiều, tìm cho mẹ nàng một nơi tốt đẹp để an táng, nhưng không nghĩ đến, tiểu thư lại đối tốt với một người xa lạ như vậy, cư nhiên xây cho mẹ nàng một tòa mộ, dù là nàng dù có tâm cũng không thể làm như thế.

Ùm một tiếng quỳ rạp xuống đất, "Hải Đường cảm ơn đại ân đại đức tiểu thư, mong tiểu thư hãy lưu Hải Đường lại, để Hải Đường báo đáp tiểu thư."

Ninh Bảo Nhi nhìn gương mặt non nớt của Hải Đường non, than thở, nàng nên cảm ơn nàng mới đúng, kiếp trước Hải Đường đối với nàng tốt, nàng sống mãi đều không quên.

"Đứng lên đi, sau này ngươi coi như nơi này là nhà, ta còn thiếu một đại a đầu, sau này ngươi cùng Thục Dực như nhau, làm nhất đẳng nha đầu, sau này ngươi có cái gì không biết trực tiếp hỏi Thục Dực."

Hải Đường chảy nước mắt, dập đầu bang bang hai cái, "Cảm ơn tiểu thư."

Thông Lan cùng Bạch Ngọc đứng bên, nhất là Bạch Ngọc, toát ra đủ vẻ mặt, ghen ghét là rõ ràng nhất, ánh mắt kém điều xuyên thấu Hải Đường.

Thông Lan thu liễm hơn Bạch Ngọc, thế nhưng ánh mắt có chút u ám, Ninh Bảo Nhi một bên chơi đùa chó Hi Nhi, kỳ thực vẫn luôn để ý về mặt Thông Lan cùng Bạch Ngọc, kiếp trước nàng quá tin tưởng bọn họ, vừa mới vào cửa đã phong họ thành nhất đẳng nha đầu, kiếp này nàng quyết để cho bọn họ xuống cấp thấp.

Đêm, Ninh Bảo Nhi ngồi trước án thư xem sách, bất tri bất giác vừa qua canh ba, dụi dụi con mắt, đang muốn khép lại sách, chỉ thấy trên trang sách có mấy giọt chất lỏng màu đỏ.

Đưa ngón tay ra đụng vào, phát hiện là vết máu, nghi ngờ ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một nam nhân mở to hai mắt, trên mặt cùng với trên người toàn bộ là máu nằm trên xà ngang.

"A... ."

Thục Dục cùng Hải Đường khi nghe thấy tiếng kêu của Ninh Bảo Nhi, trực tiếp đẩy cửa mà vào, đã nhìn thấy Ninh Bảo Nhi ngồi ở trên giường.

"Tiểu thư, thế nào, đã xảy ra chuyện gì?"

Gương mặt Ninh Bảo Nhi trắng bệch, tim ùm ùm nhảy nhanh, tuy nhiên nàng đã trải qua sinh tử, nhưng hai đời rồi lần đầu tiên nhìn thấy tình cảnh máu tanh, nàng muốn nói cho Hải Đường cùng Thục Dục trong phòng có người nhưng cây đại đao bên hông thật dọa người.

"Không có chuyện gì, vừa mới thấy một con chuột lớn cả người toàn máu, làm ta sợ muốn chết, các người đi ngủ đi."

Thục Dục cùng Hải Đường nghi ngờ nhìn thoáng qua, "Tiểu thư, người thật không sao?"

"Ân ân, ta không sao, các người nhanh đi ngủ đi, ta cũng mệt nhọc, đi đi."

"Dạ, tiểu thư có việc gì liền bảo chúng ta, ta cùng Hải Đường ở phòng cách vách."

"Ân."

Thục Dục cùng Hải Đường lần lượt rời đi, Ninh Bảo Nhi thở dài một hơi, chỉ thấy đao bên hông mình rút lại, quay đầu nhìn về phía người kia, chỉ thấy hấn té xỉu, nằm ở trên giường nàng.

"Uy, người sao không đi."

Nửa ngày không có phản ứng, Ninh Bảo Nhi đưa tay thăm dò người kia còn hô hấp hay không, chỉ là sau một khắc cổ tay đã bị người bắt lại.

"Người muốn làm gì?"

Ninh Bảo Nhi bị đau, tức giận nói, "Ta thấy người không chết, nếu như không chết thì nhanh chóng rời khỏi đi, đừng chết ở trong phòng ta, xui."

Nam nhân cười 'xuy' một tiếng, "Người không sợ ta."

Về mặt Ninh Bảo Nhi kiên cường, kỳ thực trong lòng sợ muốn chết, nàng sống lại một đời, phá lệ quý trọng cái mạng này, huống chi nàng còn cùng đại biểu ca thành thân a, làm sao có thể không sợ.

"Người đừng sợ, ta không giết người, người chỉ phải giúp ta, ta liền rời đi, ngày sau người có gì cần trợ giúp, ta nhất định sẽ tạ ơn người gấp bội."

Nghe tới đây, Ninh Bảo Nhi bĩu môi, "Vạn nhất ta cứu người, người muốn giết người diệt khẩu thì thế nào?"

Nam nhân kia kéo ngọc bội bên hông ra, đặt trong tay Ninh Bảo Nhi, "Đây là tín vật thân phận của ta, nếu như ta dối gạt người, hãy đem nói..đập vỡ."

Ninh Bảo Nhi tiếp nhận ngọc bội, mặt trên hiện lên chữ 'Vũ', nhìn hình thái ngọc bội, Ninh Bảo Nhi kinh hô, người miền Bắc Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trẫm Sai Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 37: Thấy

Mở hai mắt ra, đã nhìn thấy một nữ hài ngồi trước bàn, tay chống cằm, mơ màng ngủ, đứng dậy phát hiện quần áo của mình đã được đổi, băng bó kỹ càng, chỉ là tại sao y phục này lại là nữ trang? =.=

Vết thương truyền đến đau đớn, 'tê' một tiếng, Ninh Bảo Nhi liền từ trong lúc ngủ giật mình tỉnh, mở mắt đã nhìn thấy nam nhân nằm trên giường nàng đứng dậy.

"Người đã tỉnh."

Nam nhân nhìn Ninh Bảo Nhi, nghi hồ hồ, "Người vì sao cứu ta?"

Ninh Bảo Nhi hơi nhú mày, hôm qua mới nói muốn nàng cứu hấn, giờ lại hỏi tại sao, người miền Bắc Trung Quốc chắc là có bệnh đi, kỳ thực, nàng làm vậy cũng là có tâm tư, kiếp trước tám năm làm hoàng hậu, nàng đã hình thành cho mình thói quen bảo vệ lợi ích quốc gia, nhìn ngọc bội kia, còn cách ăn

mặc của hắn, đã biết không phải người bình thường, mắt thấy ngày sin hoàng hậu sắp tới, nếu như tôn tử người miền Bắc Trung Quốc lại chết ở Lịch quốc, nhất định sẽ gây nên tranh cãi, tuy bây giờ nàng chẳng phải hoàng hậu gì, nhưng là một thành viên của Lịch quốc, nàng phải giữ gìn quốc gia.

Ninh Bảo Nhi đem quần áo cũ cùng ngọc bội nâng đến trước mặt người kia.

“Tạm thời ngươi không chết được, cầm lấy rồi đi nhanh đi, đừng để người nhà ta thấy, nếu không ta cũng chẳng chống đỡ được.”

Nam nhân kia nhũu mày, nha đầu này quả nhiên có chút trí tuệ, vì không muốn liên lụy người khác, hắn gian nan đứng dậy ra cửa, lúc định rời khỏi lại quay đầu nhìn Ninh Bảo Nhi.

“Xin cô nương cho tôn tính đại danh, ngày khác có cơ hội ta sẽ báo đáp.”

Ninh Bảo Nhi phát phát tay, “Không cần, chỉ cần ngươi đừng chết ở Lịch quốc là được, đi đi.”

Nam nhân cả kinh, chả lẽ nàng biết mình là người miền Bắc Trung Quốc, trong ánh mắt hiện lên một tia quye dị, quay đầu biến mất trong màn đêm.

Ninh Bảo Nhi bị dày vò một đêm một muốn chết, chỉ là nhìn giường nam nhân kia nằm lưu lại vết máu, thật sự là khó chịu, lấy trong tủ ra một cái chăn, tùy tiện khoác lên người, trực tiếp nằm trên tháp quý phi nghỉ ngơi.

Đại Lịch hoàng đế sủng ái hoàng hậu là chuyện mọi người đều biết, mỗi lần ngày sinh hoàng hậu hoàng đế đều sẽ đích thân lo liệu.

Ninh Bảo Nhi ăn mặc quần áo mới hồng nhạt, đứng ở trước gương thử mang cây trâm bạch ngọc mà Lâm Dương Sách tặng.

“Thế nào, nhìn được chứ?”

“Dạ, đẹp lắm.”

Bạch Ngọc từ ngoài vội vã đi vào.

“Tiểu thư, đại thiếu gia kêu ngài nhanh nhanh một chút, ngựa đã chờ ở bên ngoài.”

“Nga, tốt, lập tức đi.” Xoay người liền đi ra ngoài.

Thục Dục kinh hô, “Tiểu thư, chờ chút, vòng tai còn không mang, còn đồ trang sức.”

Ninh Bảo Nhi đưa tay sờ một cái, quả nhiên trên lỗ tai trống tuếch, lại đi tới trước bàn trang điểm, tùy ý để Thục Dục trang điểm, Thục Dục đeo cho Ninh Bảo Nhi một đôi vòng tai, trong lòng hơi nghi ngờ, vòng tai màu đỏ như máu này là từ đâu tới, một chút ấn tượng đều không có.

Ngồi vào xe ngựa, Ninh Bảo Tuấn chất lưỡi, “Muội muội, ngươi mặc như vậy là muốn chờ hoàng tử quốc gia nào đó hòa thân với ngươi sao?”

Ninh Bảo Nhi trợn đôi mắt đẹp g, “Nói bậy cái gì, ta không muốn đi hòa thân cái gì đó a.”

“Không muốn thì sao lại ăn mặc như vậy, sợ người khác không chú ý đến ngươi sao?”

Ninh Bảo Nhi không nói, nữ nhi vì dung nhan, có nói đại ca cho dù là người thông suốt cũng không hiểu.

Phủ thái tử, Nạp Lan Kỳ đứng trước gương, để cho Lư Hi giúp hắn xử lý trang phục thái tử hạnh sắc tứ long văn bào.

“Điện hạ, xe ngựa đã chuẩn bị tốt.”

Lâm Dương Thần từ bên ngoài đi vào, “Gia, đã xong chưa, chúng ta có thể đi.”

Nạp Lan Kỳ mặc tốt, nhàn nhạt nói, “Đi đi.”

Đi ra khỏi phủ, trên xe ngựa chuyên dụng, Lâm Dương cùng Lư Hi ngồi một bên.

“Gia, hôm nay Bảo Nhi muội muội cũng tham gia, ngươi nói xem nếu nàng biết thân phận thật của ngươi thì sẽ thế nào?”

Nạp Lan Kỳ sững sốt, hắn hiển nhiên quên mất chuyện này, nếu hoàng hậu biết hắn là thái tử thì sẽ thế nào, sẽ như các tiểu thư khuê các khác mà cao hứng sao?

Bất tri bất giác đã đi đến cửa hoàng cung, Ninh Bảo Nhi xuống ngựa, nhìn xung quanh, đây là nơi nàng đã sinh sống tám năm. Bây giờ suy nghĩ lại, cảm giác mới như hôm qua.

“Muội muội, sao thế, mẫu thân đang chờ ở trong đây.”

‘Giá’.

Xoay người theo Ninh Bảo Tuấn đến chỗ Ninh phu nhân, bỗng nhiên nghe cách đó không xa có tiếng xe ngựa dừng, Ninh Bảo Nhi quay đầu nhìn, chỉ thấy Lâm Dương Sách một thân ngân sắc xuống xe,

Ninh Bảo Tuấn hô, “Dương Sách biểu ca.”

Lâm Dương Sách nghe có người gọi, ngẩng đầu nhìn đã thấy Ninh Bảo Nhi kiều diễm như hoa, đi tới mỉm cười với Ninh Bảo Tuấn, “Tuấn đệ, Bảo Nhi muội muội.”

Ninh Bảo Nhi nhăn nhó, "Biểu ca." Trong lòng thẹn thùng muốn chết, từ lúc câu ‘lấy thân báo đáp’ nói ra, nàng chưa từng gặp biểu, tuy nhiên hai người luôn luôn thư từ qua lại, thế nhưng không thấy mặt chỉ thấy tin, hiện tại đối mặt thể này, cảm giác cũng thật là đi.

"Dương Sách biểu ca, thân thể tốt chứ?"

"Đã tốt hơn rất nhiều, làm phiền Tuấn đệ nhớ thương."

"Biểu ca nói chi vậy, đều là người trong nhà, đệ đệ còn hy vọng ngày khác biểu ca thân thể tốt, sẽ cùng biểu ca luận bàn một chút, ta cũng không quên năm đó bại bởi biểu ca."

Nhớ lại khi còn bé, Lâm Dương Sách hiểu ý cười, "Tốt, ngày khác biểu ca thân thể tốt, liền cùng biểu đệ luận bàn một chút."

"Tốt, một lời đã định."

Cách đó không xa người bạn của Ninh Bảo Tuấn đi tới, “Trường huynh.”

Ninh Bảo Tuấn quay đầu nhìn người gọi hắn, liền đi đến hàn huyên, để Ninh Bảo Nhi cùng Lâm Dương Sách đứng tại chỗ.

Ninh Bảo Nhi ngượng ngùng không biết nói gì cho phải, đều là do đại ca, tự dưng chạy đi.

“Rất đẹp.”

Ninh Bảo Nhi đỏ mặt nhìn Lâm Dương Sách, khen nàng hôm nay ăn mặc xinh đẹp, đưa ngón tay cuốn lọn tóc dài bản thân.

Lâm Dương Sách ho nhẹ một tiếng, "Cây trâm rất đẹp."

Ân? Ninh Bảo Nhi sững sốt, cây trâm, không phải là đang nói nàng, nhất thời thẹn quá thành giận, tạm thời đã quên người ở chỗ nào, vươn đôi bàn tay trắng như phấn gỗ vào trên người Lâm Dương Sách, "Biểu ca thật là xấu."

Lâm Dương Sách nhân cơ hội cầm tay Ninh Bảo Nhi, chỉ thấy Ninh Bảo Nhi ngượng ngùng cười, nhẹ nhàng xoay đầu hướng một bên, tay tùy ý để Lâm Dương Sách nắm

Nhìn Ninh Bảo Tuấn đi về bên này, mới buông tay Ninh Bảo Nhi ra, "Dương Sách biểu ca, Bảo Nhi, chúng ta đi đi."

Ninh Bảo Nhi theo Ninh Bảo Tuấn cùng Lâm Dương Sách đi vào cửa chính hoàng cung, hoàn toàn không chú ý có người nhìn chằm chằm vào nàng

Xe ngựa ngự dụng trước mặt, sắc mặt Nạp Lan Kỳ tối tăm, ánh mắt vẫn không nhúc nhích nhìn người đi tới.

Mà Lâm Dương Thần đi theo bên cạnh hắn, khuôn mặt tuấn tú trắng bệch, trong lòng mặc niệm, hắn không có thấy cái gì, không có nghe cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trẫm Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 38: Sinh thần hoàng hậu

Ninh Bảo Nhi đi tới chỗ Ninh phu nhân, “Mẹ.”

Ninh phu nhân cau mày, “Đi đâu mà giờ mới tới đây?”

Ninh Bảo Nhi nhẹ nhàng đáp, “Con gặp đại biểu ca ở cửa, đứng hàn huyền một hồi.”

Ninh phu nhân lại không nghĩ là hấn, “Đi đi, hôm nay là thọ yến của hoàng hậu, nhất định sẽ có nhiều quan đạt, quý nhân, người tốt nhất đi sau lưng mẹ, Thược Dược đi theo chiếu cố tiểu thư.”

“Ta hiểu, mẹ.”

“Dạ, phu nhân.”

Vào trong đại điện, các đại thần mang theo gia quyến đều đã tự ngồi xuống, chỗ ngồi phía trên vẫn trống không.

Ninh Bảo Nhi cùng mẹ ngồi vào sau, ánh mắt dò xét một vòng liền thấy đại biểu ca xuất trần ngồi ở hàng nam tịch thứ nhất, tay bụng ly trà ra hiệu với nàng, trong mắt ý cười vô hạn.

Ninh Bảo Nhi sùng sốt, lập tức rời ánh mắt, rất sợ người khác phát hiện, bụng ly trà lên để đỡ lúng túng.

Một bên khác, Nạp Lan Kỳ mang theo Lưu Hi cùng Lâm Dương Thần đi tới thiên đại, lẳng lặng ngồi một góc, nhìn nhất cử nhất động trong đại điện, nhất là cái người luôn khiến hấn đề ý kia.

Loại ánh mắt dành cho người mình thích này hấn rất quen thuộc, tại cửa hoàng cung, hấn luôn an ủi mình đã nhìn nhầm, nhưng bây giờ là cái gì...

Lưu Hi ở bên cạnh ngậm xướng, “Thái tử điện hạ đến.”

Trong đại điện ồn nháo, người người cung kính đứng lên, hành lễ với Nạp Lan Kỳ.

“Thái tử điện hạ giá lâm.”

“Miễn lễ.”

“Nha, hấn... Hấn không phải Âu Dương tiểu tử sao, sao lại thế này?”

Nhìn Ninh phu nhân kinh ngạc, Ninh Bảo Nhi lắc đầu, hôm nay thế nào, Nạp Lan Kỳ không tính toán giả bộ nữa sao, bất quá cũng tốt, đợi lần sau hấn xuất hiện nàng sẽ lấy chuyện này mà mắng hấn.

Sau khi Nạp Lan Kỳ ngồi xuống, phát tay một cái, lúc này Lâm Dương Thần liền thở dài một hơi, chạy chậm trở lại bên người Lâm Dương Sách, vừa mới ngồi xuống đã thấp giọng nói, “Đại ca, chuyện này là thế nào, người cùng Bảo Nhi...?”

Lâm Dương Sách thần nhiên quay đầu lại nhìn Lâm Dương Thần, “Ta cùng Bảo Nhi thế nào?”

“Các người...” Lâm Dương Thần gãi đầu một cái, hấn vừa mới thấy đại ca cầm lấy tay Bảo Nhi, mà Bảo Nhi lại ngượng ngùng, kia rõ ràng là... là... , hấn nên nói như thế nào a.

“Ở cửa hoàng cung ta đã nhìn thấy.”

“Àn.” Lâm Dương Sách không nhanh không chậm nâng ly trà lên nhấp môi.

Trong lòng Lâm Dương Thần trùng xuống, vậy giờ phải làm sao, thái tử thích Bảo Nhi, Bảo Nhi thích đại ca, xong rồi, “Trách không được, thái tử nói Bảo Nhi đi chùa cầu y, nói là chữ bệnh cho đại ca, lúc đầu thái tử còn hỏi ta có phải Tuấn ca bị bệnh hay không, ta còn buồn bực, thì ra là cầu y vì người, nhưng thái tử cũng thích Bảo Nhi.”

Lâm Dương Sách không để tâm, nhìn đáng vẻ tươi cười khả ái nơi xa, nhàn nhạt nói, “Nàng đáng được thích.”

Lần đầu tiên Lâm Dương Thần cảm nín trước đại ca, thái tử thích Bảo Nhi, bọn họ chỉ là con cháu thế gia, làm sao có thể chống lại thái tử, hơn nữa Bảo Nhi còn là nữ nhi thừa tướng, hoàng thượng đã sớm có ý để nàng làm thái tử phi, thật không biết đại ca nghĩ gì. Ngẩng đầu nhìn Ninh Bảo Nhi một chút, nhìn thái tử một chút, lại quay ra nhìn đại ca mình, nhất thời cảm thấy trời như sập xuống, hai người này đang dùng ánh mắt lửa nóng nhìn chăm chăm con cừu nhỏ yêu kiều Bảo Nhi.

Ninh Bảo Nhi nhất thời cảm thấy có mấy ánh mắt nhìn nàng chăm chăm, ngẩng đầu liền chống lại ánh mắt gắt gao theo dõi của Nạp Lan Kỳ, không muốn ảnh hưởng từ Nạp Lan Kỳ liền quay mặt đi hướng khác, chỉ thấy đại biểu ca cũng đang nhìn nàng, Ninh Bảo Nhi ngượng ngùng cười cười, trừng mắt với đại biểu ca, rồi lại cúi đầu.

Một màn này đều vào mắt Nạp Lan Kỳ, chỉ nghe “cách” một tiếng, ly rượu nhỏ trong tay vỡ vụn.

Lưu Hi thấy vậy liền kinh hô, “Gia, mau buông tay, để nô tài xem xem.”

Nạp Lan Kỳ không thêm để ý, ánh mắt còn gắt gao nhìn chăm chăm Ninh Bảo Nhi, đi chùa cầu y, hấn vốn tưởng rằng là cậu cả tương lai có bệnh gì nặng, hấn còn tự mình làm không ít chuyện, đây rõ ràng là đem hoàng hậu đẩy vào tay người khác sao, một đoàn lửa giận từ ngực chậm rãi dấy lên, ánh mắt như dao găm bắn về phía Lâm Dương Sách.

Lâm Dương Sách nhạy cảm ngẩng đầu nhìn, thấy thái tử đang nhìn hắn thì lễ phép hành lễ, bưng rượu hướng về phía Nạp Lan Kỳ ra hiệu.

Canh giờ đã đến, hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nương mới dắt tay đến, chỉ là đi theo sau lưng hoàng thượng còn có một người khác, nhị hoàng tử Nạp Lan Thanh.

Xung quanh vui mừng, vì hoàng hậu nương nương chúc phúc, Đại Lịch hoàng đế Nạp Lan Minh từ trước đến nay rất sủng ái hoàng hậu, cho nên hôm nay không quản hoàng hậu làm gì, hẳn đều thấy vui.

Hô to một tiếng, "Thái tử, nhị hoàng tử, Đóa công chúa Miền bắc Trung Quốc yết kiến."

Nạp Lan Minh nhìn về phía trước, nói, "Vào."

Thái tử Miền bắc Trung Quốc dẫn theo nhị hoàng tử cùng với vị công chúa được sủng ái nhất chậm rãi đi tới điện tới.

Ninh Bảo Nhi ngồi ở phía dưới, vừa lúc người phía trước nàng đi qua, lơ đãng nhìn, nhất thời tròn tròn mắt, kia... cái người kia,... hẳn không phải là người bị thương sao...

Nhị hoàng tử Miền bắc Trung Quốc làm như không thấy Ninh Bảo Nhi, cứ thế đi qua trước mặt nàng.

"Thái tử Miền bắc Trung quốc, Tử Tang Sơn, gặp qua Đại Lịch hoàng đế, hoàng hậu nương nương, chúng ta chỉ có một phần lễ mọn, chúc hoàng hậu phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn."

Tiếp đó, bốn tùy tùng bưng lên một gốc cây san hô thủy tinh trong suốt, hình thái chong chóng, trên mặt đá có đủ loại dáng vẻ các nam đồng ngọc nữ cầm đao tiên, quả nhiên là lễ vật hiếm thấy.

Lễ vật vừa ra, xung quanh 'ồ' lên, Miền bắc Trung Quốc gần biển, có đủ loại kỳ trân dị bảo, nhưng không ngờ lại có san hô thủy tinh, lớn như thế, điều khác đa dạng.

Hoàng hậu Âu Dương Mẫn mỉm cười, hiển nhiên rất thích lễ vật này, hoàng thượng nhìn ái thiếp cao hứng như thế, không khỏi đối với Miền bắc Trung Quốc có ấn tượng tốt, trực tiếp mở miệng nói.

"Thái tử lễ độ, xin mời ngồi."

P phía dưới nhỏ giọng nghị luận, "Bên cạnh vị kia là nhị hoàng tử Miền bắc Trung Quốc trong truyền thuyết đi, lớn lên thật là tuấn tú, không biết còn tương rắng là nữ nhân a."

"Nghe nói hẳn là nhi tử hoàng đế sủng ái nhất, cũng bởi vì hắn có tướng mạo cực giống sủng phi."

Ninh Bảo Nhi ngồi ở bên cạnh, lời của họ đều rơi vào tai, nhất là 'nhị hoàng tử', trong lòng liền rung lên, không biết nàng là may mắn hay bất hạnh, cư nhiên cứu hoàng tử một nước, nói may mắn là hẳn không chết ở Đại Lịch, nói bất hạnh là vạn nhất người nhà biết được nàng gặp hoàng tử Miền bắc Trung Quốc thì sẽ chọc ngoáy nàng.

Chỉ là hẳn đường đường là hoàng tử một nước, thế nào lại bị thương tiến vào nhà nàng, hơn nữa hôm qua bộ dáng hắn rõ ràng rất suy yếu, không chịu nổi một quyền, thế nào mà hiện tại lại như không sao?

Mọi người đều ngồi xuống, Tử Tang Vũ ngồi sao lên lên nhìn qua người đã cứu hắn, hôm trước sắc trời tờ mờ tối, không thấy rõ, hôm nay gặp lại, nàng giống như một đóa hoa yêu kiều vừa nở rộ, xinh đẹp khiến người ta không muốn dời mắt.

Sau đó liền nghe thấy thái giám ngoài cửa ngâm xướng, "Trần Nam Vương thế tử đến."

Chỉ thấy một nam nhân tư thế oai hùng hiên ngang, ăn mặc kim sắc điệp khó, tiến đến.

"Mộ Dung Hạo gặp qua hoàng thượng, hoàng hậu nương nương, chúc hoàng hậu nương nương xuân thu không già, con cháu đầy nhà, ta đặc biệt chuẩn bị một lễ nhỏ cho hoàng hậu nương nương."

Nạp Lan Minh cùng Âu Dương Mẫn nhìn nhau, sau đó Âu Dương Mẫn mỉm cười, "Thế tử đa lễ, mau mau đứng lên, ban ghế ngồi."

Mộ Dung Hạo ngồi ở chỗ trống cuối cùng, phía dưới thái tử, nhìn thấy thái tử kia, hai người liền như bằng hữu nhiều, bắt tay.

"Đã lâu không gặp."

"Đã lâu không gặp."

Tuy trên mặt mang nụ cười thân thiết, thế nhưng trên tay lại truyền đến tiếng xương cốt lạch cạch, chỉ có bọn họ biết âm thanh đó biểu lộ cái gì.

Triều thần đều dâng tặng lễ vật, lần này ngày sinh hoàng hậu nương nương lại được không ít thứ, vì để cho thọ yến náo nhiệt, hoàng hậu nương nương có ý chọn lựa mấy thứ đều công tử, quý nữ trẻ tuổi biểu diễn, đây mới là trọng điểm của yến hội.

Ninh Bảo Nhi ngồi ở phía dưới, luôn luôn cảm giác không khí có chút cổ quái, dường như có ánh mắt đang âm thầm nhìn nàng chăm chăm, vì vậy bỗng nhiên ngẩng đầu hướng về ánh mắt kia, liền đối mặt một nữ tử.

Ninh Bảo Nhi nhũ mào, nàng kia ăn mặc một thân thanh sắc, da thịt nõn nà, môi không điểm mà hồng, mi không vẽ mà thanh, mắt như phàn, mắt như nước, tướng mạo coi như khuynh quốc khuynh thành, chỉ là kia trong đôi mắt mang theo vẻ âm ngoan, ánh mắt lạnh như băng vẫn nhìn nàng, nhìn dung mạo người kia, trong đầu không ngừng nhớ lại, nàng không nhớ rõ mình đã gặp qua.

Ninh Bảo Nhi rơi vào trầm tư, chỉ là sau một khắc đã nhìn thấy nữ nhân kia vui sướng nhiên đứng lên.

"Hoàng hậu nương nương, thần nghĩ muốn biểu diễn trợ hứng một phen."

Mọi người nhìn về phía nữ tử, chỉ nghe thấy hoàng hậu nhàn nhạt nói, "An quận chúa, sao hôm nay lại có nhã hứng, vậy làm phiền quận chúa mở màn biểu diễn một phen."

Ninh Bảo Nhi nhìn cô gái kia, lăm bằm, "An quận chúa?"

Ninh phu nhân ngồi bên cạnh Ninh Bảo Nhi, nhìn nữ nhi nghi hoặc, vì vậy chậm rãi giải thích, "Nàng là nữ nhi An thân vương, An Kỳ phủ, từ nhỏ sống tại đất phong, bình thường không hay xuất hiện ở kinh thành, người không biết nàng cũng phải, xem dáng vẻ này của nàng, có lẽ lần này là vì cầu hôn mà đến, không biết công tử nhà nào xứng đôi với nàng, nghe nói nàng văn giỏi mà võ cũng lợi hại."

Ninh Bảo Nhi nghe Ninh phu nhân nói, An Kỳ phủ, kiếp trước nàng cũng không nhớ rõ có người như vậy, từ đâu mà chui ra, hơn nữa lần đầu tiên gặp mặt, sao lại dùng ánh mắt đó nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu, Trầm Sai Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.